

Thập Thế Giáp Trùng

Contents

Thập Thế Giáp Trùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	30
5. Chương 5	44
6. Chương 6	50
7. Chương 7	58
8. Chương 8	68
9. Chương 9	77
10. Chương 10	84
11. Chương 11: Vỹ Thanh	93

Thập Thế Giáp Trùng

Giới thiệu

Thể loại: yêu tinh, nhất thụ nhất công, con của 2 anh trong bộ thổ long truyền thuyết và giáp trùng thụEdit: Lâm Mộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-the-giap-trung>

1. Chương 1

Vương thượng, không tốt, không tốt.....”

Một nội thị áo xanh một đường hô to gọi nhỏ mà xông vào tẩm cung Ma quân Phong Ly, lại bị quan nội thị bên trong mắng một phen: “Vương thượng còn chưa có dậy, người hô to gọi nhỏ như vậy còn thể thống gì, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

“Đại nhân, ngài không biết, dạ oanh hoa mà vương thượng thích nhất....., dạ oanh hoa mà Vương thượng thích nhất.....trong một đêm tất cả đều chết héo.”

Nội thị kia kích động kêu to, hẳn cũng không biết chuyện gì xảy ra, chính là buổi sáng vừa mới ngủ dậy, lúc chuẩn bị tưới nước cho dạ oanh hoa ngoài tẩm cung của vương thượng mới phát hiện, toàn bộ khóm hoa dạ oanh đều bị khô héo.

Ngọc Sanh trộm liếc mắt ra ngoài cửa sổ một cái, khó hiểu nói: “Dạ oanh hoa không phải vẫn tốt sao? Hồng sắc vẫn kiều diễm như vậy a.”

Nội thị nói: “Đại nhân, hoa dạ oanh này thoát nhìn tốt, thế nhưng rễ cây đã muốn khô héo, không quá ba ngày, một đóa cũng không còn.”

“Chết rồi thì trồng lại là được, có thể là bị sâu bọ đi, không cần quấy rầy vương thượng nghỉ ngơi.” Ngọc Sanh vẫn là không chút để ý mà trả lời, theo hần thấy, không phải chỉ là một ít hoa thôi sao, không đáng kể chút nào.

“Thế nhưng, đại nhân.....”

“Được rồi, không có thế nhưng gì nữa, việc nhỏ này không cần làm phiền lòng vương thượng, không cần đùa giỡn nữa, tôn sùng vương thượng cũng không phải chỉ có một mình ngươi, thủ đoạn nào ta còn chưa thấy qua, tóm lại, ngươi bất quá cũng chỉ là một người làm vườn nho nhỏ trong hoa viên, tùy tùy tiện tiện xông vào tầm cung của vương thượng, chính là bất kính, ngươi đừng tưởng rằng vương thượng tính tình ôn như liên bạo gan làm càn, ngươi muốn gặp vương thượng chính là không có khả năng.”

Ngọc Sanh còn chưa nói hết, nội thất liền truyền đến một thanh âm ôn hòa: “Ngọc Sanh, xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Sanh hung hăng trừng mắt liếc nhìn nội thị liễu lĩnh kia một cái, vội vàng cao giọng hồi đáp: “Không có việc gì, vương thượng, chỉ là chút việc nhỏ, Ngọc Sanh sẽ xử lý tốt”

Nhưng mà, cửa nội thất lại bị mở ra nhẹ nhàng, một thân áo ngủ màu vàng nhạt, tóc dài rối tung, nam tử thanh tú nhẹ nhàng tựa vào cửa.

Nam nhân này không phải đặc biệt tuấn mỹ, nhưng dáng người thon dài, khí chất thanh nhã cao quý, tuy rằng có chút đơn bạc, có chút nhu nhược, cũng không yếu ớt. hần tựa vào cửa, mắt buồn ngủ mà lim dim, thần thái biếng nhác, bởi vì y bào không chỉnh tề mà lộ ra một mảnh lớn da thịt tuyết trắng ở bả vai, hai chân trần trụi trắng nõn, dẫm lên sàn nhà lạnh như băng, dường như không chịu nổi lạnh lẽo không tự giác chạm nhau ma sát.

Người nhìn đến tình cảnh bên trong liền mở cửa hai mắt, đôi mắt màu tro ánh kim chậm rãi cong lên, một mặt thiện ý nhu hòa tươi cười hiện ra bên môi hần, trong nháy mắt mê hoặc ánh mắt nội thị cùng thị vệ.

“A vương thượng, ngài làm sao lại dậy rồi.” Ngọc Sanh quá sợ hãi, vội vàng chạy tới, giơ tay giữ lấy y phục đang rơi ra trên người nam tử, lấy ra áo choàng trên bình phong đem cả người hần bao lại thực kín, trong miệng liên tục nhắc đi nhắc lại: “Ngài xem ngài, ngay cả quần áo cũng không mặc vào liền tùy tiện chạy ra, nếu cảm lạnh phải làm sao bây giờ a, thân thể của ngài vì vậy mà luôn luôn không khỏe lên được”

Hai thị vệ thân cận cũng vội vàng chạy tới, một người ôm lấy nam tử kia, đem hần đặt ở trên ghế, một

người lấy hài, tất, cẩn thận mà nâng bàn chân trần bạch ngọc của hắn lên, đặt lên đầu gối mình, thay hắn mang vào. Khóe miệng nam nhân khẽ cười, không chút nào phản kháng mặc cho thị vệ hầu hạ, thần thái tự nhiên mà ôn hòa, đôi mắt thần bí màu tro mang theo ánh vàng nhu hòa tựa như muốn tích tàng tàng hơi nước.

Nội thị liễu lĩnh kia nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ người này chính là Ma quân Phong Ly sao? Một người nam nhân gầy yếu như nữ tử, ôn nhu như nước, cười như xuân phong, đây chính là tình nhân hoàn mỹ trong mắt vô số thị quan cùng thị vệ sao?

Ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt ngốc lảng của nội thị, Phong Ly một mảnh lạnh nhạt, thanh âm nhu hòa, hỏi: “Vừa xảy ra chuyện gì? Có thể nói với ta không?”

Cái loại ngữ khí bình tĩnh thương lượng này, không có tự xưng vương, cũng không có bày ra vẻ kiêu căng của quân vương, đem mình đặt ngang hàng với nội thị. Nhưng hắn thân là ma quân nhận được sự giáo dục hoàn mỹ cũng khí độ tôn quý, nhưng lại làm cho người ta không tự giác mà tâm phục khẩu phục

Nội thị quỳ trên mặt đất, kích động đến lệ nóng doanh tròng, đây là vua của ma giới, lại gần gũi bình dị như vậy, ôn nhu như vậy cùng hắn nói chuyện, hắn bắt quả chỉ là một hoa tượng nho nhỏ, dù khoảng cách chỉ cách tầm cung ma vương mấy bước, lại chưa từng gặp ma vương ở khoảng cách gần như vậy, càng đừng nói đến việc nói chuyện với nhau

“Làm sao vậy, không cần sợ hãi, có chuyện gì nói với ta, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết có được không?”

Thanh âm Phong Ly càng thêm ôn nhu, con ngươi sáng ngời nhìn thẳng vào nội thị kia, giống như hắn cùng nội thị này là tri kỷ nhiều năm.

“Vương thượng, dạ oanh hoa trong hoa viên tẩm cung người tất cả đều khô héo, đều là lỗi của nô tài, không có chăm sóc tốt cho hoa mà vương thượng thích nhất ” Không biết vì cái gì, vương thượng ôn nhu cùng hắn nói chuyện, ngược lại hắn càng thêm áy náy, khổ sở trong lòng đến chịu không nổi, nước mắt lại rơi xuống.

“Như thế nào lại thế?” Phong Ly đứng lên đi đến bên cửa sổ, thân thể đơn bạc mang theo cảm giác yếu đuối, Ngọc Sanh bước lên phía trước từng bước, đỡ lấy tay hắn.

“Quả nhiên đều khô héo”

“A, vương thượng làm sao thấy được.” Ngọc Sanh ngạc nhiên nói, những khóm hoa kia từ ngoài nhìn vào căn bản là không có hao tổn gì.

Từ khi Phong Ly đăng cơ tới nay, bởi vì hắn không giống tiền nhiệm Ma quân Tu Trách nghiêm túc, cũng không giống Tu Trách không thích tẩm cung có quá nhiều người hầu hạ, hơn nữa tính cách của hắn nhu tình như nước, lại không có tính cách gì, cho nên thị quan cũng sẽ không sợ hãi, liền có gan lên tiếng.

“Người xem, màu sắc thân hoa này đều mất đi xanh tươi. hoa viên chúng ta rất có thể là xuất hiện côn trùng có hại đi.” Phong Ly trầm ngâm một chút, nói: “Không biết là loại côn trùng có hại nào, lợi hại như vậy, trong một đêm có thể giết chết rất nhiều hoa.”

“Vương thượng, thực xin lỗi, nô tài cũng không biết là xảy ra chuyện gì, mỗi ngày nô tài đều hảo hảo chăm sóc a.....” Nội thị kia vẫn đang khóc lóc.

“Ai, đây bất quá chỉ là nạn sâu bệnh, làm sao lại có thể nói người sai, mau ngừng khóc, chết mấy đóa hoa thôi, không phải chuyện lớn gì.” ánh mắt Phong Ly hạ xuống, trong miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập phiền muộn.

“Làm chết hoa của vương thượng, lại còn nguy biện, người nếu chiếu cố hảo, như thế nào hoa lại chết.” Ngọc Sanh bực bội nội thị này chẳng phân được nặng nhẹ, chết một ít hoa tính là gì, nếu như chuyện này xảy ra lần nữa, Vương thượng cũng sẽ không nhìn ra, cố tình chạy đến đây hô to gọi nhỏ. Vương thượng là người thiên lương như vậy, nhìn thấy hoa chết, tuy rằng ngoài mặt không đành lòng trách cứ, nhưng trong lòng vẫn là thương tâm, cho nên tất cả đều là lỗi của nội thị này.

“Đại nhân, nô tài vẫn luôn chiếu cố tốt mà.....” nhìn thấy ánh mắt mát mẻ của Phong Ly, nội thị khóc càng thêm thương tâm, làm cho vương thượng ôn nhu như thế khổ sở, căn bản không phải là chuyện hấn mong muốn.

Ngọc Sanh hừ lạnh nói: “Không cần bắt nạt Vương thượng thiên lương, một đám phạm sai liền chạy đến đây khóc lóc kể lể, này còn ra thể thống gì?” Ánh mắt của hấn chuyển hướng sang hai thị vệ đứng ở một bên: “Vương thượng tuy không trách cứ, nhưng quy củ của Ma cung cũng không thể không tuân thủ, la tháp, bồi mông, đem tên nô tài kia xuống đánh hai mươi trượng, coi như là hấn không có chiếu cố tốt cho hoa của Vương thượng mà trừng phạt đi”

Hai thị vệ đã sớm không muốn thấy thị vệ này, dám to gan làm ảnh hưởng vương thượng nghỉ ngơi, lại làm cho vương thượng thương tâm, chỉ đánh hai mươi bản quả thực là rất tiện nghi cho hấn. Cho nên nghe được mệnh lệnh của Ngọc Sanh, lập tức hung tợn nắm lấy cánh tay nội thị.

“A, từ từ, hấn cũng không phải cố tình.....” Phong Ly nhẹ giọng ngăn trở, trong thanh âm tràn đầy không đành lòng ” Bất quá chỉ là mấy đóa hoa thôi, không cần phải.....”

“Vương thượng, ngài chính là rất thiên lương.” Ngọc Sanh trách móc nói: “Ngài không thể chuyện gì cũng dung túng, ngài xem, bọn nô tài này đã làm can thành cái dạng gì, ngay cả tấm cung của ngài cũng dám không thông báo mà tùy tiện xông loạn vào.”

“Hấn.....hấn còn là một hài tử a....” Phong Ly có điểm bất đắc dĩ, nhìn về phía Ngọc Sanh như muốn cầu tình

“Vương thượng, nô tài cam tâm chịu phạt, vương thượng quý trọng nô tài, nô tài trong lòng hiểu được, chuyện này đích thực là lỗi nô tài. Vương thượng cũng không nên vì nô tài mà phá hủy quy củ ma cung.” Nội thị rơi lệ đầy mặt, nghĩ đến vương thượng cao cao tại thượng đối với mình tốt như vậy, chính là có chết

cũng cam tâm.

“Thế nhưng.....” Phong Ly vẫn còn do dự.

“Vương thượng, ngày không cần nói nữa, hai mươi triệu này nô tài nhất định phải lĩnh phạt”

“Ai, người còn nhỏ như vậy, đánh như vậy phá hủy thân thể người thì phải làm sao bây giờ a” Phong Ly vẻ mặt ưu sầu cao thấp quét mắt nhìn dáng người nhỏ gầy của nội thị.

“Vương thượng, xin yên tâm, thân mình nô tài thực sự cứng rắn, hai mươi triệu căn bản không tính là gì.” Nội thị cố gắng uốn ngực, chứng tỏ chính mình rất cường tráng, “Sau này nô tài nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc hoa của Vương thượng, cam đoan không bao giờ.....làm cho chúng nó bị sâu bệnh.” Dứt lời, một bộ dáng khí thế ngất trời, bộ dáng đông dặc, bỏ hai cánh tay của thị vệ ra, ngăn đầu uốn ngực đi ra ngoài.

Phong Ly thở dài một tiếng, có điểm rầu rĩ không vui: “Ngọc Sanh, người nói ta có phải hay không rất yếu đuối?”

Ngọc Sanh thương tiếc liếc mắt nhìn Phong Ly một cái, nói: “Vương thượng, ngài chính là rất thiện lương”

“Thế nhưng, ta chính là không đành lòng nhìn thấy người khác khổ sở, cũng không muốn trừng phạt người a.” Phong Ly thần tình ảm đạm, nói: “Ngọc Sanh, về sau không cần như vậy được không? Chết mấy đóa hoa thôi sao cần phải phạt, làm như vậy không tránh khỏi có chút tàn nhẫn”

“Vương thượng, Ngọc Sanh lần sau không dám, Ngọc Sanh chính là không thích nhìn tên nô tài kia làm càm.” Ngọc Sanh thấy Phong Ly hờn giận, tâm tình cũng trầm trọng hơn: “Vương thượng, ngàn vạn lần không cần giận Ngọc Sanh”

“Ta không phải đang trách Ngọc Sanh” Phong Ly an ủi mà vuốt ve bả vai Ngọc Sanh, thở dài một hơi, “Ta chỉ là không đành lòng thôi”

“Vương thượng, không cần để cho chuyện nhỏ này ảnh hưởng tâm trạng, thân mình ngài yếu như vậy, vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều đi”

Ngọc Sanh đỡ lấy Phong Ly, nhin không được sờ sờ tay hần lộ ra ở ống tay áo,. hần rất thích vương thượng, từ khi được phái đến hầu hạ vương tử Phong Ly hần liền thích, nếu như nói là nhất kiến chung tình cũng không có gì không đúng, dù sao hần chính là người hầu đầu tiên bên cạnh vương thượng, cùng hần tiếp xúc, lại càng chìm đắm trong phong thái của hần không thể thoát ra.

Hần biết vương thượng rất thiện lương, cho dù trong lòng có bất mãn gì cũng không muốn trách người khác, Vương thượng ôn nhu thiện lương như thế, chỉ sợ một đám đại thần cũng có thể làm loạn trên đầu của hần.

Bất quá, cũng may vương thượng rất ỷ lại hần, hần tin rằng, ở trong lòng vương thượng, hần không giống như người bình thường. Hần cảm thấy được vương thượng cũng là thích hần, bằng không trong tầm cung nhiều nội thị thị vệ như vậy, vì cái gì chỉ cho một mình hần tùy ý làm bậy, tùy ý ra lệnh? Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng hần liền cảm thấy ngọt ngào.

“Sắp lâm triều đi.”

“Còn sớm mà, ngài ngồi đây một lát, ta lấy triều phục cho ngài”

“Ân”

Phong Ly ngoan ngoãn mà gật đầu, Ngọc Sanh sủng nịch cười cười, chạy vào nội thất. Nhìn bóng dáng ngọc sanh tiến vào nội thất, khoe miệng Phong Ly nhẹ hạ xuống một chút, ánh mắt ôn nhu chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, dạ oanh hoa tuy rằng khô héo nhưng vẫn còn kiều diễm như lửa

“Vương thượng, triều phục của ngài đã lấy đến, Ngọc Sanh giúp ngài thay”

Phong Ly giang hai tay, cực kỳ tự nhiên chờ đợi Ngọc Sanh giúp hần thay y phục. hần thoáng cúi đầu, thói quen mà nhìn tay Ngọc Sanh ở trước ngực mình bận rộn, may mắn không chút nào để ý Ngọc Sanh mượn cơ hội vì hần thay triều phục mà như có như không chạm vào cơ thể của hần. Biểu tình hần nhu hòa mà bình tĩnh, bình tĩnh đến như cái gì cũng không có, con ngươi màu tro ánh vàng cũng tản ra nhu hòa quang mang, nhu hòa đến không có tình cảm dao động.

“Vương thượng còn vì mệnh lệnh của Ngọc Sanh vừa rồi mà giận sao.” Ngọc Sanh giúp hần thay đổi triều phục mới, một bên có chút bất an hỏi. Hần đứng gần sát Phong Ly, ngửi được một mùi thơm ngát thân nhiên phát ra trên người hần, chỉ cần không bị vương thượng chán ghét, cả đời hầu hạ hần cũng cam tâm tình nguyện.

“Không có a, ta biết Ngọc Sanh đối tốt với ta.” Phong Ly mỉm cười, kỳ thật hần cũng không thích dạ oanh hoa, hần vẫn luôn cảm thấy dạ oanh hoa quá hồng, rực rỡ đến phóng túng, tràn ngập bá đạo cùng diễm lệ, cùng với tính cách của hần không hợp nhau. Nhưng hoa này là cha thích nhất, cho dù cả ma giới đều không có ngăn trở hần chuyện gì, hần cũng sẽ không muốn gây khó dễ cho loài hoa này, liền cho nó ở đó mà phát triển đi.

Nhìn thấy Phong Ly cười, Ngọc Sanh một trận ngẩn người. Vương thượng tuy rằng bộ dạng không tính là tuần mỹ, nếu đem vương thượng so sánh với mẫu thân Thu Vương, lại càng kém xa, thế nhưng vương thượng cười lộ lên thật đẹp, ấm áp mà ôn nhu. Nhìn thấy vương thượng tươi cười, phiền não cùng ưu sầu trong lòng liền lập tức biến mất vô tung, thật ôn như giống như xuân phong.

Mà Phong Ly giống như không có chú ý tới Ngọc Sanh đang ngẩn người, cười đến càng thêm nhu hòa. Hần giống như không biết mình tươi cười thật có lực sát thương, tùy tiện tiêu xài loại xinh đẹp này, cho dù là thiên, ma, nhân tam giới đột nhiên bị hủy diệt, cũng không ngăn cản được ý cười bên môi hần đi?

Nam nhân thành thực mà tuần mỹ ngồi trên tháp thượng, hết sức chăm chú nhìn tấu chương trong tay mình, bởi vì ánh sáng thay đổi mà sáng tối luân phiên trên khuôn mặt hắn tản mát ra vẻ cực kỳ mềm mại đáng yêu cùng yêu kiều xinh đẹp, tóc dài dùng một sợi tơ tằm đơn giản buộc lên, trường bào màu xanh nhạt bao bọc lấy thân thể yếu diệu của hắn, kéo thật dài trên mặt đất, giống như là một bức họa động lòng người

Trong ngực hắn có một người trường bào vàng nhạt yêu kiều biếng nhác giống như xương cốt cũng không có, người nọ đem mặt chôn ở trong ngực hắn, hai tay gắt gao vây quanh thắt lưng của hắn, thậm chí lớn mắt mà đem bàn tay tiến vào trong vạt áo của hắn.

“Triết Lũ, da của ngươi sờ thật hảo a, nếu không phải đã sớm nhận thức ngươi, thế nào cũng sẽ không tin ngươi là lão nam nhân gần ba nghìn tuổi, ngươi xem, ngươi vẫn là đẹp kinh người, làn da non mịn như hoa, không bằng không cần làm thừa tướng, đến làm phi tử của ta đi, ta cam đoan nhất định sẽ hảo hảo thương ngươi”

“Vương thượng, ngài đừng nói với ta tính của ngài gần đây lại thay đổi, thích nam nhân đi.” Hoài Triết Lũ mặt không chút thay đổi, vừa nói chuyện, một bên tiếp tục xem tấu chương.

Người trong lòng ngực ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt thanh tú cười tủm tỉm, con mắt màu tro ánh vàng cong cong hiện lên vài tia chọc ghẹo, tiếp tục làm nũng.

“Triết Lũ, người ta nếu thích nam nhân, đương nhiên là tuyển ngươi a, người biết rõ người ta đối với ngươi một lòng say mê, lại vẫn luôn lạnh như băng đả thương tâm người ta.” Không thuận theo mà kéo vạt áo của Hoài Triết Lũ xuống, tiếp tục quấy nhiễu, nói: “Triết Lũ, người đến tột cùng có yêu thương người ta hay không, người ta đã yêu thương ngươi như vậy”

“Ngài nếu có rảnh ở chỗ này ngốc ngốc, không bằng hảo hảo xử lý triều chính, không cần luôn giao cho thần, thần đường đường là thừa tướng của ma giới, không phải nô lệ của ngài, ngài nếu còn tiếp tục tùy tiện nô dịch thần, thần sớm muộn cũng có một ngày phải tay mặt kẻ”

“Tốt, vậy ngươi sẽ không phải làm thừa tướng, đến làm tình nhân của ta đi.” Hắn ở trong lòng người kia ngồi dậy, vẫn không đứng đắn rúc sâu vào trong ngực của hắn. “Ta muốn làm người đàn ông đầu tiên của ngươi”

“Chỉ bằng thân hình nhu nhược của ngài, cũng muốn làm nam nhân của thần? Muốn thần làm phi tử của ngài cũng không thể không được, bất quá.....thần muốn ở mặt trên.” thanh âm của Hoài Triết Lũ vẫn là lạnh như băng không có một tia dao động.

“Uy, tốt xấu gì ta cũng là một Ma quân, nào có chuyện bị người ta áp, nói như thế nào cũng nên là ta áp ngươi.” Phong Ly kiên cường bổ nhào, đem Hoài Triết Lũ đặt ở dưới thân: “Lại nói, ngươi năm đó cũng là một trong 5 vị nam phi của cha ta, chẳng lẽ ngươi cũng muốn đem cha ta đặt ở dưới thân.”

Hoài Triết Lũ bất động như núi, tuy rằng bị đặt dưới thân Phong Ly, sắc mặt lại không chút nào thay đổi: “Nói đến nam phi, vương thượng cũng tới lúc đại hôn đi, ngài đang cơ liễn đại xá một số lớn nội thị ra khỏi

cung, cũng nên tuyển một nhóm người để lấp đầy, vương thượng thích dạng nam nhân nữ nhân gì, thần sẽ phái người chọn lựa.”

“Triết Lũ, người thật là một đại đầu gỗ, làm nam phi của phụ thân được, lại không làm nam phi của ta, ta chính là ma quân a, người rất không tôn trọng ta.” Phong Ly vẫn còn tiếp tục nháo.

“Hình tượng hoàn mỹ của vương thượng đã biến đi nơi nào? Nếu để cho thị vệ, nội thị,...nhìn đến ngài chẳng những không xử lý chính vụ, còn tại nơi này ăn đậu hủ của thần, hình tượng của ngài đã bị hủy đến một tia cũng không còn.” Hoài Triết Lũ gơ tay đẩy người dính trên người mình ra, trên trán rốt cục cũng không tự nhiên mà chảy ra một tia mồ hôi lạnh.

Phong Ly khê hừ một tiếng, thuận thế ngồi dậy, khuôn mặt thanh tú hiện lên một tia khinh thường: “Bọn họ bất quá chỉ là một đám mù, vừa ngu xuẩn lại buồn cười”

“Thần dân của ngài quá mức ngu xuẩn, ngài làm vương cũng không có quang vinh.” Hoài Triết Lũ trấn định đứng dậy, thuận tay kéo lại vạt áo bị Phong Ly làm rơi ra, không chút nào để ý cầm lấy một quyển tấu chương, ném vào trong ngực Phong Ly: “Đây là tấu chương khẩn cấp vừa nhận được, thần cho rằng ngài nên xem một chút”

“Ngu xuẩn cũng không lo, chỉ cần đừng mất là được, bọn họ mỗi người nếu như cũng thông minh, như thế nào có thể nhận thấy sự thông minh của ta a”, Phong Ly bủ môi, tiếp nhận tấu chương, chỉ nhìn thoáng qua, vẻ mặt liền lộ sự kinh ngạc, Thiên Đào Hoa mất tích

“Đây là tin tức gần đây mới tra được, nghe nói đã mất tích hơn 900 năm

mất tích hơn 900 năm mới phát hiện, thám tử ma giới chúng ta làm gì a?” Phong Ly khuôn mặt giận dữ: “Bọn họ lại còn có mặt mũi hồi báo.”

“Thiên Đào Hoa có thể nói là bí mật của thiên giới, vẫn bị thượng đế nhốt ở Đào Hoa thần điện, không cho cùng ngoại giới tiếp xúc, nếu không phải thắng trước Đào Hoa thần điện cháy, chỉ sợ sẽ không ai biết, thám tử của chúng ta không biết tin tức cũng rất bình thường.”

Phong Ly đứng thẳng lên, khuôn mặt ác liệt, khí thế vương giả đột nhiên lộ ra ngoài, “Thường nghe thấy Thiên Đào Hoa chính là hoặc thần của thiên giới, làm điên đảo chúng sinh, có thể mê hoặc cả thiên hạ, các đời quân vương nhân giới mà gặp hoặc thần này, mất nước vô số, chính là kẻ gây tai họa không hơn không kém, lần này đột nhiên mất tích, chẳng lẽ là âm mưu của thiên giới sao.”

Hoài Triết Lũ cũng trầm tư nói: “Bất quá hần đã muốn mất tích 900 năm, nếu quả thực có âm mưu gì, đã sớm mà bắt đầu, sẽ không chờ tới bây giờ cũng không có tin tức, nhưng mặt khác, nếu đúng thực là có âm mưu, vậy nhất định là một âm mưu phi thường lớn, bằng không không cần dùng 900 năm để chuẩn bị.”

Phong Ly nhíu mày, trong ánh mắt tất cả đều là sắc bén, ngón tay dài nhẹ nhàng gõ lên bàn, giống đang suy tư, lại giống như dò xét, sau một lúc lâu mới nói: “Triết Lũ, đối với Thiên Đào Hoa, người hiểu biết

bao nhiêu?”

Hoài Triết Lũ cũng nhú mày: “Lời đồn về người này luôn luôn rất ít, nghe nói thời điểm hấn sinh ra, bởi vì hoa đào nhân thiên ma tam giới toàn bộ phát hỏa, cho nên gọi là Thiên Đào Hoa, là đứa con độc nhất của Thượng đế, tương lai rất có thể kế thừa sự nghiệp của thiên giới, bất quá từ sau khi hấn ra đời, bởi vì sợ hấn là tai họa của thiên hạ, liền vẫn bị giam ở Đào Hoa thần điện không thấy mặt trời, truyền thuyết mấy lần hấn hạ phàm, đều khiến cho nhân giới chiến tranh phân khởi, triều đại thay đổi cho nên mới có danh xưng là kẻ gây tai họa.”

Phong Ly cảm thấy hứng thú sờ sờ cằm: “Thiên Hoa Đào này bộ dáng thực sự đẹp như vậy sao.”

“Chuyện này thật ra không ai nhắc tới.” Hoài Triết Lũ trầm ngâm, có chút chần chờ: “Bất quá nếu được xưng là hoa đào của thiên giới, kẻ gây tai họa cho nhân gian, phải là rất đẹp đi? Người chân chính gặp qua hấn rất ít, thiên giới cũng không có nhiều người gặp qua hấn, căn bản là không nghe được tin tức gì

ta thật muốn gặp hấn một lần.” Phong Ly nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhu hòa, nhìn quanh rục rờ.

Hoài Triết Lũ nhin không được rùng mình một cái: “Vương thượng, xin đừng ở trước mặt thần cười đến ôn nhu như thế được không? Đối với người biết chân diện mục của ngài mà nói, ngài tươi cười hảo giả”.

Phong Ly giận dữ: “Hoài Triết Lũ, ngươi còn u mê không hiểu cái gì gọi là quân thần chi lễ”.

Hoài Triết Lũ một chút cũng không đem vẻ giận dữ của Phong Ly để vào mắt: “Ma quân tự nhiên có sự hấp dẫn, phong thái tuyệt đại, nhược như nhu thủy, cười như xuân phong, ngài ngày ngày đội cái mặt nạ dối trá này có mệt hay không?”

“Cái gì có mệt hay không a?” Phong Ly cảm thấy mặc danh kỳ diệu (không hiểu rõ) “Ta chính là người như vậy, ta cũng không có mang cái mặt nạ gì, ta biểu hiện ra ngoài chính là bản thân mình, chẳng qua nhìn thấy kẻ ngu dốt tâm tình cũng rất kém, đương nhiên không thể trưng ra gương mặt cao hứng gì.”

Hoài Triết Lũ nhẽ hạ khóe miệng, đúng vậy, ôn nhu của vương thượng là xuất phát từ trong tâm, bất quá tâm của hấn thể nhưng còn lạnh khốc hơn ác ma

“Về chuyện Thiên Đào Hoa.....”

“Bảo thám tử hảo hảo tìm hiểu, cần phải nhanh một chút, nghe được tin tức của hấn, phải biết thiên giới đang chuẩn bị âm mưu gì, ta nhất định phải làm chủ tam giới, nhưng ta cũng không muốn cùng bọn họ giằng co mà mất cả chì lẫn chày. Dùng võ lực chinh phục thế nhân là một hạ sách, phong ly ta cũng không muốn dính vào”

Nói đến tài trí của mình, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần càng thêm rạng rỡ, nét cười nhu hòa bên khóe miệng càng thêm quyến rũ, giống như có thể hóa thành xuân thủy, cho dù là người lãnh đạm như

Hoài Triết Lũ cũng nhin không được hơi hơi biến sắc.

Phong Ly đẹp không tính là xuất sắc, nhưng thiện ý cùng ôn nhu hẳn tự nhiên phát ra cho dù biết rõ là giả cũng sẽ khiến cho người khác không thể khắc chế mà trầm luân, người cao quý khiến cho người khác vô pháp chạm đến nhưng lại đẹp đến làm cho người ta điên cuồng truy đuổi lại không dám khinh nhờn.

“Vương thượng muốn không đánh mà thắng, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy đi”

Phong Ly nheo ánh mắt lại, nhìn về phía Hoài Triết Lũ: “Người cho rằng ta không có năng lực đó sao”

“Đây cũng không phải, chính là tiến hành kế hoạch này rất khó”.

“Nghe nói thượng đế còn có một nữ nhân đúng không.” Phong Ly đột nhiên chuyển đổi đề tài, nụ cười ở bên môi chẳng biết tại sao thêm một tia tà ác. “Nếu ta cưới nữ nhân của thượng đế, thiên ma hai giới sẽ kết thông gia, mà thượng đế vừa vặn không có người thừa kế, thiên giới sau này sớm muộn cũng nằm trong tay ta.”

“Vương thượng, điều này không có khả năng.” Hoài Triết Lũ bị sự lớn mật của Phong Ly làm hoảng sợ, “Thiên ma hai giới kết thông gia là chuyện xưa nay chưa từng có, làm sao có thể, thiên giới tuyệt đối sẽ không đồng ý.” Huống chi, không ai hiểu rõ vương thượng hơn hẳn, vương thượng nhìn như ôn nhu, trên thực tế chính là cực kỳ lãnh khốc, liền ngay cả hôn nhân đại sự của mình cũng không thêm quan mà mà hoàn toàn lợi dụng cùng tính kế.

“Người cho rằng tử lão nhân thượng đế kia không đoán được sao?” Phong Ly hừ lạnh một tiếng, biểu tình âm ngoan. “Theo ta thấy, hẳn cũng giống như ta muốn nắm giữ ma quân ta đi, nếu hẳn thông minh, nói không chừng đã sớm có chủ ý giống ta thâm tóm ma giới không đánh mà thắng, chính là muốn xem thử đoạn ai cao hơn đi”.

Hoài Triết Lũ yên lặng nhìn Phong Ly một lúc lâu, mới hiểu được ý tứ của Phong Ly.

Trước kia chỉ cảm thấy vương thượng giả dối, mãi đến giờ phút này mới hiểu được vương thượng chính là đáng sợ, có lẽ vương thượng lúc còn nhỏ đã hiểu được như thế nào lợi dụng thân hình nhu nhược cùng ôn hòa, đến khi đạt tới mục đích mà hẳn muốn, hoặc là có lẽ trước khi hẳn có thể xưng bá tam giới mà xây dựng sẵn tính cách cho mình, đem cái loại ôn nhu thiện lương, lạnh lẽo khắc sâu vào trong người của mình.

Phong Ly thấy Hoài Triết Lũ ngơ ngác nhìn hẳn, đột nhiên nhẹ nhàng cười, thâm sâu mở trừng hai mắt: “Như thế nào, đột nhiên liền cảm thấy Ma quân ta mị lực vô cùng, đã yêu thương ta?”

Sắc mặt Hoài Triết Lũ lập tức lạnh xuống: “Bệnh của vương thượng đã ngày càng nghiêm trọng, có rảnh cho mời thái y đến xem đi”

“Triết Lũ...”

Phong Ly duyên dáng gọi to một tiếng, nhào vào trong lòng ngực của hắn, giống như một cái tiểu tức phụ (thiếp) làm bộ khóc: “Người như thế nào lại không hiểu rõ tâm của người ta, người quá vô tình.”

Hoài Triết Lũ trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, nhin lại, mới thở dài một hơi nói: “Vương thượng, trong ma cung này bất luận là kẻ nào đều thích hợp để ngài trêu chọc hơn thần, vì cái gì ngài luôn quần quít lấy thần thể?”

“Ai bảo trừ bỏ mẫu thân của ta ra, ta chỉ thấy ngươi là người đẹp nhất.” Phong Ly một bộ dáng ai oán, “Tương lai muốn tìm nữa nhân xinh đẹp như ngươi cũng là chuyện khó khăn, không biết trong tương lai công chúa thiên giới làm ma hậu bộ dáng có đẹp như Thiên Đào Hoa không, muội muội của hắn hẳn là không quá kém đi”

“Nói đến Thiên Đào Hoa, vương thượng ngươi có phải hay không đã quên, hắn chính là đứa con của thượng đế, rất có thể kế thừa sự nghiệp của thiên giới.” Hoài Triết Lũ đã sớm miễn dịch Phong Ly không có việc gì liên trêu chọc hắn. “Tuy rằng hắn hiện tại mất tích, nhưng cũng không có nghĩa là chết”

Phong Ly cong ánh mắt, cười đến càng thêm ôn nhu.

“Chúng ta đây khiến cho hắn vĩnh viễn mất tích là được rồi.”

2. Chương 2

Sương mù ẩm ướt hơi phiêu tán trong không khí, mơ hồ mà mang theo mùi bùn đất cùng với mùi hoa thanh khiết.

Một màn lớn tầng tầng bụi hoa thấp bé, những bông hoa nhỏ màu đỏ nhạt nở đầy đầu cành, những đóa hoa mang theo một tầng hơi nước trong suốt trở nên mượt mà mà khéo léo, mỏng lung bông bành mang theo ôn nhu cùng tình thuần, ngượng ngùng mà mê hoặc, tựa như một mỹ nhân thướt tha, thâm tình, dịu dàng, tươi cười mềm mại đáng yêu, tản ra vô hạn phong tình.

Bóng người qua lại hối hả giữa bụi hoa, mang nước tưới hoa, thân ảnh mập mạp làm cho động tác của hắn thập phần ngốc nghếch, nhưng sự cần cù của hắn lại bù được khuyết điểm thị giác của người nhìn, cùng đóa hoa nở rộ hòa hợp cùng một chỗ với nhau.

Ẩn hiện giữa trăm hoa chính là một toà cung điện cheo leo lộng lẫy màu đen ánh vàng, một đôi long thần dị trang nghiêm mà tôn quý uốn lượn trên mái hiên cung điện, đối xứng cân đối, có sống động, có hùng hồn, có rực rỡ lóa mắt, có vẻ vừa uy vũ hùng tráng lại xa xỉ phóng dăng.

Đột nhiên chỉ nha một tiếng vang nhỏ, một cái cửa sổ bị đẩy ra.

Một người tóc dài mặc hoàng sam, dáng người thon dài, nam tử khuôn mặt thanh lệ hơi nhu nhược đứng ở phía trước cửa sổ, khóe miệng khẽ cong cùng với con người màu tro ánh vàng thần bí cho hắn thêm vài phần uy nghiêm. Hoa trong vườn làm cho vẻ mặt của hắn kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng lập tức trở nên tĩnh lặng, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, một tia mỉm cười dịu dàng xuất hiện ở bên môi hắn, toàn bộ khuôn mặt đều trở nên sinh động mà thanh nhã, mang theo vô vàn ôn nhu cùng yên tĩnh, như là tầng mây mờ ảo trong thiên địa, hoặc như là gió mùa xuân dịu dàng, tuy rằng hắn chỉ là lẳng lặng đứng ở một góc cửa sổ, lại khiến người không thể xem nhẹ sự tồn tại, thần nhiên mà ăn mòn hết thảy.

Bóng người bận rộn trong hoa viên như có cảm ứng mà quay đầu lại, lập tức sững sốt.

Người trong cửa sổ đối hắn vẫy vẫy tay. Người trong hoa viên trái phải nhìn quanh một chút, mới tỉnh ngộ rằng người kia gọi là chính mình.

Hắn chậm rãi đến gần cửa sổ, cúi thấp đầu, co rúm thân mình lại, nhìn không rõ biểu tình, như là sợ hãi lại mang theo vài phần ngại ngùng.

“Người là hoa tượng mới tới?” Bên cửa sổ truyền đến tiếng người ôn nhu, cơ hồ như là không thay đổi, nhưng đảo qua từng bụi hoa được cắt sửa chỉnh tề rồi lại nhìn thấy từng đóa hoa đỏ rực tự nhiên, ánh mắt của hắn hơi hơi nheo lại, nhưng vẻ mặt lập tức liền khôi phục lại.

“Hoa này đều là người trồng sao?”

“Vâng”

thanh âm nhẹ nhàng đáp lại, người ngoài cửa sổ đầu cúi càng thấp hơn, thanh âm thấp đến cơ hồ nghe không được.

Người trong cửa sổ còn muốn nói điều gì, phía sau vươn đến một đôi tay, một kiện áo choàng phủ lên bờ vai của hắn, đem hắn gắt gao bao lấy.

“Vương thượng, tại sao chỉ mặc áo đơn liền một đường đến đây, còn đứng ở cửa sổ, bên ngoài lạnh như thế.” Ngọc Sanh nén giận nói.

“Bởi vì hoa mới nở.” trong thanh âm của Phong Ly có mềm nhẹ thở dài.

“Từ chuyện của Dạ Oanh hoa lần trước, trong vườn của ta liền không có hoa, hôm nay nhìn thấy cả vườn hoa, trong lúc nhất thời cư nhiên lại muốn cảm động đến rơi lệ”

“Xem ra hoa này là người trồng, người tên là gì? Là hoa tượng mới tới?”

Ngọc Sanh hỏi người ngoài cửa sổ, tuy rằng không có ác ý gì, nhưng trong giọng nói lại rõ ràng mang theo

cảm giác về sự ưu việt (xem mình hơn hẳn người khác), giống như cao cao tại thượng, làm người ta có chút không thoải mái.

“Càn Khôn, đại nhân, nô tài gọi là Càn Khôn”

Thanh âm trả lời rất hèn mọn, nhưng kỳ quái chính là như có như không mang theo một tia mỉa mai. Nếu không cẩn thận phân biệt, trừ bỏ trầm thấp dịu dàng, sẽ chỉ làm cho người cảm thấy thoải mái, rất hiển nhiên hoa tượng mới tới này, chẳng những chăm sóc hoa tốt, mà còn có một giọng nói hay.

“Càn Khôn sao? Thật đúng là tên rất hay.” Phong Ly vẫn là ôn nhu cười, chính là nụ cười kia trong trẻo nhưng xen lẫn lạnh lùng, “Hoa này thật sự là cực kỳ xinh đẹp, không biết là hoa gì?”

“Hoa đào, ta trồng chính là hoa đào, Vương thượng, nghe nói hoa đào đều chỉ nở vào mùa xuân.” hoa tượng ngẩng đầu, trên mặt cũng lộ ra một mặt mỉm cười ngược ngược, có vài phần vui vẻ, nhưng cũng có chút bất an, nhưng về mặt chính là tự tin, “Mà nô tài tin tưởng, nô tài trồng hoa đào sẽ một năm bốn mùa đều nở rộ không tàn.”

Phong Ly đánh giá khuôn mặt của hoa tượng này. Bởi vì mập mạp mà có vẻ như cả khuôn mặt đều sưng lên, lông mi dài thưa thớt mà thâm đậm, lông mi phía dưới dài, mí mắt trên dưới dồn ép nên chỉ nhìn thấy khe hẹp giữa mắt, phối hợp với đôi môi hồng nhuận lại đầy đặn kia, thật là một chút mỹ cảm cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng có thể nhìn được, đi ở trên đường lớn sẽ không bị người ném đá thôi.

Bởi vì mẫu thân giỏi về dịch dung, cho nên ít nhiều hắc cũng kế thừa được một ít, liền có thể thấy được khuôn mặt này không có trải qua dịch dung, tuyệt đối là diện mạo chân thật, cảm thấy không khỏi âm thầm thất vọng.

“Ừ, hoa đào đích thực là một loại hoa xinh đẹp”

“Vương thượng thích hoa đào sao?” Càn Khôn ngẩng đầu nhìn Phong Ly, chỉ nhìn thoáng qua, liền cúi thấp đầu xuống, bên tai từ từ đỏ, giống như bị sự can đảm của mình dọa sợ.

Phong Ly nhìn chằm chằm gương mặt đỏ bừng của Càn Khôn, ánh mắt chậm rãi thâm trầm lên, nhưng mà không có hiện lên trên mặt, biểu tình trên mặt vẫn là ôn nhu như vậy.

“Hoa đào sao?” Phong Ly nở nụ cười, “Hoa đào đương nhiên rất được, nhưng trồng ở ma giới cũng rất nguy hiểm, bởi vì huyền thuật giả (người học phép thuật) của nhân giới và tiên giới thường sử dụng đào mộc chế thành kiếm, làm pháp khí hàng yêu trừ ma, cho nên trăm ngàn năm qua ma giới vẫn có rất ít người trồng.”

Càn Khôn hoảng sợ, ngẩng đầu lên, có một tia hoảng sợ, “A...vương thượng, nô tài không biết.....” hắc bối rồi, trong ánh mắt cố nén lệ quang ” Nô tài sẽ hủy ngay...”

“Vì cái gì muốn hủy” Phong Ly thú vị nhìn Càn Khôn đang không biết làm sao, mỉm cười nói: “Mặc dù là như vậy, nhưng mặc kệ như thế nào, hoa đào vẫn là một loại hoa xinh đẹp, cho dù ma giới chúng ta không gieo trồng, nó vẫn nở ra vẻ đẹp độc đáo như cũ, ta nghĩ điểm này hẳn là sẽ không theo thời gian mà thay đổi đi.”

Càn Khôn vẫn còn có chút bất an, trên mặt toàn bộ đều là mê hoặc, tuyệt không hiểu được trong lời nói rét lạnh của phong ly đến tột cùng là có ý tứ gì, chính là ngây ngốc nhìn hắn mà ngẩn người.

Phong Ly xem ra cũng không chờ Càn Khôn có thể hiểu ý tứ trong lời hắn nói, chính là càng thêm ôn nhu nhìn Càn Khôn.

Càn Khôn được Phong Ly chăm chú nhìn, lặng lẽ sợ hãi một chút, nhưng mà lạ thường chính là gương mặt kia vì mập mập nên trở nên bóng loáng và trắng sáng bỗng phiếm hồng, ngượng ngùng nhìn phong ly một chút dửng dưng khí cũng không có

Ánh mắt Phong Py chính là dịu dàng như vậy, chân thành như vậy, không có mục đích gì, cũng không có tìm kiếm gì, chân thật đến mức làm cho người ta không thể tin được ánh mắt đó đến từ một vương giả.

Càn Khôn không có ngắc đầu, cho dù là không có ngắc đầu, hắn cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của vương thượng là sáng rực như vậy, bởi vì ngượng ngùng, bởi vì thấp thỏm bất an, hắn cố nén vui mừng, muốn né tránh, nhưng lại luyến tiếc rời đi mà nảy sinh run rẩy không thích hợp, tựa như trăm ngàn người hầu trong ma cung đối với Phong Ly vừa yêu lại vừa sợ, hắn nghĩ muốn hèn mọn quỳ xuống thỉnh cầu sự trìu mến của vương thượng, nhưng lại sợ hãi sự khinh nhờn của vương thượng cao quý. Tóm lại, chính mình tựa như con kiến nhỏ đang hoảng loạn trên kệ bếp, hoang mang lo sợ, mấy lần muốn hôn mê.

Hắn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cho nên không có phát hiện ánh mắt Phong Ly nhìn hắn chậm rãi lãnh đạm, lại chậm rãi khôi phục ôn nhu đơn thuần, ánh mắt như đối với người hầu bình thường, biểu tình chỉ như vậy.

“Nếu hoa đào hảo như vậy, vậy cứ để cho nó ở đó đi.”

“Vâng.”

Càn Khôn cúi đầu đáp lời, trong lòng đột nhiên có một trận phiền muộn, ở trong lòng vương thượng, chính mình cùng người hầu khác cũng không có khác biệt gì đi? Là chính mình quá mức tham lam, dù sao người xuất sắc như vậy!

Đối với người hầu thấp bé ti tiện chính là tuyệt đối không thể kháng cự lực hấp dẫn này.

“Ngọc Sanh, cần phải lâm triều đi, triều phục của ta” Phong Ly không còn để ý đến người đứng ngẩn người trong hoa viên, cũng không cảm thụ nỗi sợ uể oải trong lòng người kia, hoặc là có thể nói chuyện như vậy hẳn đã gặp qua nhiều lần, sớm đã không có cảm giác. Hắn thản nhiên xoay người, đối với người phía sau nói, người phía sau vẻ mặt hạnh phúc vì hắn mặc áo cùng mang long quyệt.

Nhất cử nhất động đều không kiếng dè ánh mắt ngoại nhân, Phong Ly vừa tự nhiên vừa theo quán tính mà để nội thị hầu hạ. Đối với một đế vương mà nói, nhất cử nhất động của hắn đều không chệ vào đâu được, nhưng hắn đối với thân thể chính mình buông thả liền làm cho người ta cảm thấy phần nộ, hắn không thêm để ý người khác nhìn đến thân thể hắn, cũng không thêm để ý người khác ở trên người hắn vô tình vuốt ve, trên mặt lại thủy chung mang theo mỉm cười nhu hòa không thêm để ý.

Cửa sổ mở rộng làm cho người trong hoa viên đem một màn này nhìn thấy rõ ràng, nội thị kia đã lớn mật sớm vượt qua cung kính của nô tài đối với chủ tử, động tác hầu hạ mặc quần áo như đang đối tình nhân cùng với tình dục ẩn hiện không che dấu, như vậy vương thượng được hầu hạ có hay không biết được a? Biết được nội thị của hắn như thế nào lại có ý niệm đáng khinh trong đầu?

Người trong hoa viên chậm rãi lùi về rừng hoa đào, vô lực ngồi chồm hổm trên mặt đất, ảo não vỗ vỗ đầu mình, trong lòng cơ hồ ghen tị đến phát cuồng, hắn cảm thấy vô cùng tức giận, cho dù mình chỉ là một nội thị thấp kém, một hoa tượng nhỏ nhỏ, cho dù từng có cuộc sống mỹ loạn cỡ nào, làm cho thế nhân oán hận cỡ nào, nhưng cũng chưa từng phóng đảng như vậy.

Hắn không nghĩ muốn như vậy, không muốn thấy ôn nhu như vậy, người kia cười đến ôn nhu xấu xa như vậy, người chung quanh tâm tư rõ ràng là dè tiện như vậy, người nọ tuy rằng sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội, nhưng lại không thêm để ý chút nào hướng mỗi người bố thí tươi cười của mình, ôn nhu của mình, thậm chí ngay cả...dùng thân thể mà hấp dẫn. Hắn làm cho mọi người tuyệt đối không có khả năng thực hiện hy vọng, ngược lại càng thêm phần ban phát mị lực, làm cho người khác căn bản không có khả năng thực hiện nguyện vọng mà trầm luân.

Hắn không biết trong lòng mình đến tột cùng là loại cảm giác như thế nào, nhìn những gốc đào nở hoa đỏ tươi, đột nhiên cảm thấy không cách nào hình dung cảm giác vô lực trong lòng. Chính mình thủy chung vẫn không dậy nổi hứng thú của người kia đi? Bề ngoài xấu xí như vậy, tính cách yếu đuối như vậy, thân thể mập mạp như vậy, đừng nói là hấp dẫn một người nam nhân, một cái vương giả, chính là muốn mê hoặc một nữ nhân bình thường đến không thể bình thường hơn cũng không có phần thắng nào.

Hắn cúi thấp đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, cổ nén nước mắt sắp trào ra, thân thể mập mạp bởi vì ngồi chồm hổm mà tạo thành một khối thịt tròn, càng tăng thêm độ chán ghét về ngoại hình. Phía sau có người vỗ vỗ bờ vai của hắn. Hắn quay đầu lại, khiếp sợ đến một câu cũng không nói nên lời.

Người phía sau hắn dung nhan tuấn mỹ vô trù, mái tóc màu ngân bạch phiêu tán trên vai, ánh mắt u buồn mà sâu thẳm lại mang theo say mê hấp dẫn. Người này chính là nhẹ nhàng nói: “Cần Khôn, đã lâu không gặp.”

“Thiên Chi, người như thế nào lại đến ma giới?” mang theo tiên tri sư của thiên giới đi vào phòng nhỏ của chính mình, Cần Khôn rốt cục nhìn không được phát ra âm thanh kinh hãi mà hỏi.

“Cần Khôn, kiếp nạn của thiên giới cũng đã sắp đến ngay trước mắt.” Thiên Chi lẳng lặng mà nói, nếu không phải hắn không hề báo trước mà đến đây, tỏ rõ nhất định sắp có đại sự xảy ra, nếu Cần Khôn không nghĩ cho hắn, căn bản sẽ không để ý tồn vong của thiên giới.

“Kiếp nạn của thiên giới cùng ta có quan hệ gì?” Cần Khôn cắn cắn môi, gục đầu xuống.

“Ngày hôm qua, ma quân Phong Ly hướng thượng để trình thư cầu hôn, mong muốn cưới con gái của thượng đế lập hậu...”

“Cái gì?” Càn Khôn mở to hai mắt nhìn, “Hắn muốn kết hôn với Thiên Mỹ Nhân? Thiên ma hai giới kết thông gia, là chuyện chưa từng có a, Phong Ly đến tột cùng là đang suy nghĩ gì?”

“Càn Khôn, thượng đế không có người thừa kế, mà công chúa không có khả năng kế thừa đế vị, dưới tình huống như vậy, đế vị của thiên giới chỉ có thể áp dụng chế độ nhường ngôi, theo ta phỏng đoán, trước mắt thiên, nhân, ma tam giới không ai có pháp lực cao cường như Phong Ly, một khi hắn trở thành con rể của thượng đế, đế vị của thượng đế rất có thể rơi vào tay của hắn.”

“Thiên Hoa Đào thế nào? Các ngươi đã quên Thiên Hoa Đào sao? Hắn là đứa con của thượng đế, hắn hẳn là có quyền kế thừa đi. Cho dù Phong Ly có thành con rể của thượng đế, có Thiên Hoa Đào, hắn hẳn là không có cơ hội đi.” Trên khuôn mặt hèn nhát của Càn Khôn lộ ra kích động, “Chẳng lẽ các ngươi cho tới bây giờ không có nghĩ đến sự tồn tại của Thiên Hoa Đào sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng ta không muốn nói như vậy, nhưng Thiên Hoa Đào không thích hợp với đế vị, thiên giới cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến chuyện hắn kế thừa đế vị” Thiên Chi nhìn chăm chăm Càn Khôn, trong ánh mắt có thương hại, nhưng lời nói ra chính là tàn nhẫn như vậy “Thời điểm Thiên Hoa Đào sinh ra, ta liền vì hắn đoán mệnh, hắn cả đời này gây tai nạn và rắc rối ở nhân gian, tội không thể thứ, người như vậy không thể kế thừa đế vị, hắn nhất định không có uy nghiêm cùng tôn quý của vương giả.”

“Nguyên lai tất cả đều là tại người?” thân thể Càn Khôn phát run, hai mắt hàn lệ “Đây không phải do hắn lựa chọn đi, hắn thân là hoắc thần, mệnh phạm sát hoa đào, đây chẳng phải là thượng đế lợi dụng hắn xong rồi lại nhốt nguyên thần của hắn sao? Không có thiên lý mà nhốt hắn ở hoa đào thần điện, nguyên thần bị khóa cả ngày lẫn đêm, các người người nào đã chịu qua! Mà hết thấy như vậy, chỉ vì một câu đơn giản của người, đường đường con của thượng đế, liền suy sụp đến ngay cả kỹ nữ cũng không bằng”

“Càn Khôn...” Thiên Chi thở dài một hơi, nhẹ nhàng đem Càn Khôn ôm vào trong ngực, nhẹ vỗ về đầu của hắn “Người đến cùng vẫn còn là một hài tử thiện lương, dù bị đối đãi như vậy, là bởi một câu của ta, người vẫn là đối ta không sinh nổi oán hận đi.”

“Ai nói ta không có oán hận!” Càn Khôn kêu to, đẩy Thiên Chi ra “Ta hận người, hận không thể giết chết người...ta với người có cừu hận gì, người lại hại ta như vậy? Vì cái gì nói ta như vậy? Người có biết hay không, mỗi một lần... mỗi một lần, ta nằm dưới thân nam nhân, ta sẽ nghĩ vì cái gì chính là ta, vì cái gì vận mệnh ta là như vậy, ta cũng có tôn nghiêm của ta, ta chưa từng nghĩ tới câu dẫn nam nhân hoặc nữ nhân nào, ta thậm chí cảm thấy dơ bẩn cùng ghê tởm, thế nhưng kết cục cuối cùng vẫn là giống nhau!”

Bọn họ nói ta là họa thủy, trước khi chết đều nguyên rửa ta, ngàn ngàn vạn vạn dân chúng bởi vì ta mà trải qua chiến loạn, trôi giạt khắp nơi, âm thanh chỉ trích kia giống như ác linh mà quần lấy ta, vĩnh viễn ta cũng không thể quên được! Mà hiện tại người lại nói cho ta biết, chỉ là vì một câu của người, một câu mà người nói là định mệnh, ta rõ ràng là thần không phải sao? Vận mệnh làm sao có thể chi phối ta?”

“Càn Khôn, ta nói cái gì cũng vô dụng, qua nhiều năm như vậy ta vẫn rất áy náy, nhưng...Càn Khôn, cho đến hôm nay, ta vẫn không thể nói ra lời nói trái lương tâm” Thiên Chi trầm trọng nói: “Vận mệnh của

người chính là như thế, người không có mệnh đế vương a, trời đất đều có quy luật, cho dù là thần cũng không tránh khỏi bị vận mệnh trêu cợt”

Cần Khôn cười lạnh “Một khi đã như vậy, bây giờ ngươi đến tìm ta làm cái gì? Ta đã không phải thần, cũng không phải Thiên Hoa Đào trước đây, ta hiện tại chính là Cần Khôn, một cái nội thị nho nhỏ của ma giới, một yêu rất nhanh sẽ bị ma hóa, hôn sự của công chúa thiên giới cùng ma quân, đế vị của thượng đế cùng ta không quan hệ đi?”

“Cần Khôn, ngươi chẳng lẽ còn không rõ sao? Cân bằng của thiên, nhân, ma tam giới là không thể bị phá, thiên giới chống quân thần linh, nhân giới điều khiển sinh mệnh, ma giới chủ dục vọng, ba thứ này thiếu một thứ cũng không được, Phong Ly muốn đem tam giới nhập lại thành một sẽ làm thiên, nhân, ma tam giới gặp đại nạn, chúng ta phải ngăn cản hắn.”

“Cái đó và ta có quan hệ gì?”

“Cần Khôn, trên đời này nếu nói có cái gì có thể ngăn cản dã tâm của Phong Ly, vậy cũng chỉ có Thiên Hoa Đào, chỉ có Thiên Hoa Đào sức mạnh tương đương, mới có thể cùng Phong Ly tranh đấu, một người ôn nhu như xuân phong, một người tươi đẹp như hoa đào, sắc đẹp của ngươi có thể dẫn phạm nhân xuống địa ngục cũng có thể làm cho ma quân say mê...”

Cần Khôn giận dữ, một phen hất ấm trà duy nhất trong phòng nhỏ đơn sơ xuống, phát ra âm thanh tan vỡ, sắc mặt hắn đỏ lên, khuôn mặt mập mạp bởi vì tức giận mà càng thêm khủng bố “Lại là chuyện đó, lại bảo ta mang tai họa cho người khác, nhân gian còn chưa đủ, ngay cả ma giới cũng không buông tha? Thiên Cần Khôn ta rốt cục thiếu thiên giới cái gì, lại đời đời kiếp kiếp bị các ngươi bán rẻ? Ta đã thành cái dạng này, các ngươi còn không buông tha ta...”

“Cần Khôn, thượng đế là không có khả năng buông tha bất luận kẻ nào, làm con hắn, ngươi hẳn là so với bất luận kẻ nào đều rõ hơn.” Thiên Chi lộ vẻ sâu thẳm cười “Chúng ta mỗi người đều chạy không khỏi tính kế của hắn không phải sao? Hắn tuy rằng vô tình, nhưng đây là việc một đế vương phải làm, đặc biệt là vương của thiên giới, tuyệt đối bất đồng với vương của nhân giới hay ma giới, thế gian còn có tình người, nhưng hắn cũng không có chút tình cảm cá nhân, cho nên hắn mới có thể trở thành thượng đế, không phải sao? Cần Khôn, ngươi không có tư cách trở thành thượng đế, không chỉ vì tội ác của ngươi, còn bởi vì ngươi không thể vô tình, ngược lại bởi vì ngươi quá đa tình, cho nên ngươi mới có thể thống khổ a...”

“Thế nhưng ta làm bọ cánh cứng mười kiếp, hẳn là thoát khỏi khống chế của hắn! Hắn không thể tái chi phối ta a!” Cần Khôn khó hiểu lại phần hận nói: “Luân hồi của thiên giới, qua mười kiếp. Ta buông tha làm người, bởi vì ta muốn vứt bỏ hình dáng giống nhân thần, ta không làm cầm thú súc vật, bởi vì ta không muốn tu luyện, ta lựa chọn làm một con bọ cánh cứng, bởi vì bọ cánh cứng không có tư tưởng, không có linh tính, ta thậm chí chọn con bọ có chuyên môn tàn phá hoa cỏ thế gian, giết hại vô số côn trùng có hại, bởi vì ta không muốn trở thành thánh thiện, vì cái gì kết quả là ta vẫn còn chịu sự khống chế của hắn?”

Thiên Chi thở dài nói: “Cần Khôn, nếu ngươi kiên trì như vậy, vì cái gì lại đột nhiên động tâm? Còn nhớ lần gặp mặt trong bụi hoa kia sao? Thượng đế cho ngươi mang theo trí nhớ chuyển thế, chính là vì không cho ngươi quên mất, chính là muốn lợi dụng đa tình của ngươi, ngươi chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa liền thoát khỏi. Nhưng ngươi động tâm, không thể buông tha cho sinh mệnh bất tử, hết thấy liền như vậy...”

Càn Khôn mặt càng thêm trắng bệch. Hắn như thế nào quên được? Thiếu niên đứng giữa bụi hoa, ý cười dịu dàng trong suốt cùng đôi mắt tro ánh vàng, lạnh nhạt mỉm cười, nhu tình ngọt ngào ướm át, lệnh người không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn, chỉ là thoáng nhìn, tim của hắn liền run động bất an, giống như lâm vào trầm luân. Biết rõ nụ cười kia, nhu tình kia giống như trang sức hoa lệ nhưng sắt đá, tùy thời mang theo uy hiếp trí mạng, nhưng vẫn ngây ngốc đắm đuối vào

hắn lúc ấy nói gì đó?

” Gả...gả cho ta...làm...làm mẹ con ta đi?”

Hắn là nói như vậy sao? đối với một thiếu niên vị thành niên, đối với một thiếu niên dù hiện tại hay tương lai chân chính là nam nhân, đối với một thiếu niên sẽ là quân vương ma giới, nói một câu như là lời nói cầu hôn nữ nhân, không bị đối phương giết chết, đã xem như may mắn đi?

Thiên Chi nở nụ cười “Càn Khôn, ta chưa từng nghĩ đến, nguyên lai người muốn kết hôn với ma quân Phong Ly, mà không phải lấy thân báo đáp, dụng cảm của người khi đó, đến nay vẫn làm cho ta nhớ lại.”

Mặt Càn Khôn thoáng cái từ trắng chuyển hồng, tuy rằng bề ngoài xấu xí, nhưng màu hồng vì xấu hổ quần bách lại xinh đẹp đến nỗi có thể so sánh cùng hoa đào trong hoa viên.

“Càn Khôn, người có trí nhớ, lại có cảm tình, đây là chuyện người không thể nắm trong tay, cũng là chuyện người không thể thoát khỏi. Tuy rằng vận mệnh đối với người tàn nhẫn, nhưng Càn Khôn, người hãy nghe ta nói, Phong Ly cho dù trở thành chúa tể thiên nhân ma tam giới, hắn cũng tuyệt đối không có kết cục tốt, hắn là loại người không ngừng chinh phục mới có thể đạt được thỏa mãn, thiên nhân hai giới đối với hắn dễ như trở bàn tay, sau này, thế gian này cũng không có gì chinh phục. Hắn lại tìm, tương lai hắn là một mảnh ảm đạm, so với không chiếm được càng thêm thống khổ, Càn Khôn, người không muốn nhìn thấy hắn như vậy đi? Cho tới bây giờ, hắn là người duy nhất người thích mà chưa chết đi, hắn sẽ không giống những quân vương trước kia đoản mệnh như vậy, hắn thân là quân vương ma giới kiêu ngạo cùng ma tính, có thể khiến cho hắn sa vào giữa hoa đào xinh đẹp, lại tuyệt đối không bị mất chính mình.”

Thiên Chi chăm chú nhìn chằm chằm ánh mắt Càn Khôn, mặc dù cái gì cũng không có nhìn đến, nhưng hắn vẫn đang khẩu khí ngưng trọng “Đó cũng là cơ hội duy nhất của người.”

“Có ý tứ gì?” Càn Khôn nhìn lại Thiên Chi, thần sắc xám xịt hoảng sợ mà bất an

“Càn Khôn, tuy rằng Thiên Chi ta cũng rất đậm đặc, nhưng ta không phải vô tình, lực lượng của ta rất mỏng yếu, nhưng ta vẫn hy vọng có người cần ta trợ giúp.” Thiên Chi thần sắc trấn định đứng lên, giống như việc kế tiếp hắn sẽ dùng tất cả sức mạnh “Ta có thể cho thiên nhân ma tam giới đoán vận mệnh, đồng dạng cũng có thể cho người một cơ hội thay đổi vận mệnh, chỉ có một lần cơ hội, Càn Khôn, ta cũng cho người một cơ hội, tuy rằng cơ hội này tới quá muộn, nhưng cơ hội thủy chung vẫn là cơ hội, chỉ cần có cơ hội sẽ có thể có thành công”

Càn Khôn kinh ngạc nhìn Thiên Chi, một hồi lâu mới nói: “Chi thúc, người kỳ thật là tới trợ giúp ta phải không? Người là vì cơ hội duy nhất của ta mà đến, người muốn vì ta sửa mệnh.”

Trên mặt Thiên Chi nháy mắt hiện lên một tia bối rối, nhưng rất nhanh liền thần nhiên “Càn Khôn, đây là cơ hội duy nhất của ngươi, ngươi phải chặt chẽ bắt lấy. Cân bằng của thiên nhân ma tam giới đang ở trên người ngươi, tuy rằng là vì thiên giới, nhưng vì ngươi vì Phong Ly cùng ma giới, ngươi chỉ cần đạt được tình yêu của Phong Ly, làm cho hắn vĩnh viễn truy đuổi ngươi, mới có thể thoát khỏi thiên giới, thượng đế...” Thiên Chi dừng một chút “Hắn muốn ngăn cản Phong Ly, Phong Ly sẽ phát hiện được, đến khi chúng ta làm cho Thiên Hoa Đào so với việc làm chúa tể thiên nhân ma tam giới càng có tính khiêu chiến, Càn Khôn mới đích thực chính là niềm kiêu hãnh của thiên giới chúng ta.”

Càn Khôn hai tay nắm chặt, hiển nhiên tâm động, nhưng không có tự tin “Chi thúc, hiện tại ta đã không phải là Thiên Hoa Đào của trước kia, một khắc kia khi ta chuyển thế, ta vốn đã bỏ lại mỹ mạo của mình...”

“Ta vẫn tin tưởng, vẻ đẹp của Thiên Hoa Đào, mị hoặc của Thiên Hoa Đào, không đến từ bề ngoài, Thiên Hoa Đào làm hoặc thân của thiên giới, sở dĩ có thể diên đảo chúng sinh, tuyệt không chỉ là bởi vì mỹ mạo” Thiên Chi nhìn Càn Khôn cổ vũ, “Không thể lui về phía sau, cũng không thể thất bại, Càn Khôn, ngươi chẳng lẽ đã quên sao? Xuất sắc của Thiên Hoa Đào không phải bởi vì mỹ mạo, mà là vì trí tuệ vô song, mưu kế vô tận, can đảm kiên cố cùng ý chí độc nhất vô nhị. Thiên Hoa Đào như vậy, mới là người làm chiến tranh nhân giới phân khởi, nguyên nhân thực sự các triều đại thay đổi, sở dĩ người bị người thóa mạ, bất quá chỉ là vì người có được vẻ đẹp không tầm thường, thế nên bọn họ xem nhẹ trí tuệ của người, gan dạ sáng suốt của người, năng lực của người, đem người biến thành một nam sủng yêu mị hoặc nhân. Càn Khôn, đẹp không phải là người sai, sai ở người quá đa tình, sai ở đa tình người có không thuộc về thế gian, người chính là rất khát vọng người khác yêu người, mới buông tha cho tôn nghiêm nam nhân của chính mình, mà nam nhân yêu người chỉ là vì mỹ mạo của người, bọn họ kỳ thật cũng không thương người, cũng không đáng để người yêu, chỉ như vậy mà thôi.”

Càn Khôn lặng lẽ đứng đó, không nói một lời.

Sau một lúc lâu Càn Khôn che lấy mặt mình, gào khóc.

Thiên Chi thở dài, khẽ vuốt đầu hắn, ngẩn đầu nhìn khoảng không, hướng về phía thiên giới, đó mới chân chính là thế giới vô tình, nếu thật sự muốn không can gì, đó mới là tàn phá vận mệnh của nhau đi.

3. Chương 3

Cổ sức mà bay lên cửa sổ, nương theo cửa sổ màu đen mà che giấu thân mình, trộm nhìn vào trong.

Hôm nay thị vệ trong tử cung ma quân đặc biệt nhiều, nghe nói là vì nghênh đón nhiếp chính vương cùng vương phi sắp trở về, cũng chính là tiền nhiệm ma quân cùng ma hậu. Bất quá, nghe nói Phong Ly hạ lệnh thị vệ trong tử cung không cho nhiếp chính vương vương phi bước vào tử cung nửa bước, không biết vị đệ nhất mỹ nhân ma cung đến tột cùng đã làm gì chọc đến Phong Ly, làm cho Phong Ly ngay cả mẫu thân của mình cũng không gặp.

Cửa sổ màu vàng đen to như vậy có một con bọ cánh cứng chân ngắn tay ngắn, nếu không nhìn kỹ, căn bản là sẽ không khiến người chú ý. Bọ cánh cứng hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, bởi vậy đặc biệt lớn mật,

phe phẩy cánh ý đồ muốn tiến vào tấm cung, thậm may mắn nguyên hình của chính mình có thể dùng tốt trong trường hợp này, quả nhiên làm cái gì cũng rất tiện.

Bởi vì mỗi ngày vào sáng sớm Phong Ly đều đến trước cửa sổ đứng một hồi, nhìn cả vườn hoa đào, nhưng hôm nay đến bây giờ cũng không có xuất hiện, cho nên hắn mới có thể nhìn không được mà chạy tới nhìn một cái.

Bọ cánh cứng cố gắng bay, xuyên qua cửa sổ màu đen có thể che lấy thân mình của hắn, nhảy lên án thượng, còn chưa nhìn rõ tình huống bên trong, chợt nghe âm thanh kêu to của nội thị.

“A-! tấm cung vương thượng cư nhiên có sâu! Không phải hàng ngày đều dùng huân hương sao? Vì cái gì còn có thể có sâu-!”

Hiển nhiên nội thị này rất chán ghét sâu. Nhưng nó không phải là một con sâu bình thường a...Ngay sau đó hắn dùng huân hương đuổi trùng chuyển qua trước mặt mình.

Sương khói lượn lờ bay lên mang theo hương khí mị nhân, huân hương lệnh người choáng váng, nó rất nhanh đã bị huân hương làm đến đầu óc choáng váng, cái bụng phình lên. Sau đó bị một khối khăn lau thuận tay vung lên, thân mình liền bay ra ngoài cửa sổ, rơi xuống mặt đất ngoài cửa sổ.

Bọ cánh cứng đầu choáng váng não căng ra, không tìm được phương hướng, trở mình té ngã trên mặt đất, thân thể tròn vo xoay vài vòng, may mắn có xác bảo hộ, bằng không bụng cũng bể ra.

Rốt cục, thân mình ngã lên một cái gì đó mềm nhũn mà nảy lên, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêng đầu liền nhìn thấy, một con giun thân dính đầy bùn đang ngốc ngốc dựng thẳng thân mình, cố gắng leo tường, mà chính mình ngã lên đích thực là cái đuôi của nó.

Con giun vừa bị va chạm, cũng nghiêng đầu nhìn nó. Bọ cánh cứng cứng đờ, vẫn không nhúc nhích, dù sao đối nó mà nói, con giun cũng được coi là quái vật lớn

con giun kia thể nhưng không chút hoang mang, chỉ liếc mắt nhìn nó một cái, liền không coi ai ra gì tiếp tục hướng tường leo đi, bất quá, con giun dù sao cũng không phải cao thủ leo tường, bò được hai cái liền rơi xuống, sau đó lại bò, lại rơi..., nhưng con giun này thủy chung bám riết không tha, siêng năng.

Bọ cánh cứng ở một bên nhìn không được, con giun không phải chui trong đất sao? Khi nào thì biến thành leo tường?

“Uy, người là muốn vào tấm cung của ma quân sao?”

“Huỵch” một tiếng, con giun sợ tới mức từ trên tường ngã xuống

“Người có thể nói?” con giun kêu to, hai bên thân mình đều đứng lên, bộ cánh cứng nhìn thấy càng đau đầu, vì không biết đâu là đầu của nó.

“Ừ”

“Như vậy người cũng là yêu a” con giun rõ ràng buông tha việc leo tường, cao thấp đánh giá bộ cánh cứng, cảm thấy hứng thú nói “Còn chưa tu luyện thành hình người sao?”

Bộ cánh cứng không trả lời, chỉ là hỏi “Người leo tường này làm gì?”

“Đi vào nhìn Tiểu Ly nhi nhà ta” con giun run đùi đắc ý “Đã lâu không có gặp được”

“Vậy sao người không chui đất mà vào?” bộ cánh cứng cảm thấy kỳ quái

“Người là con giun a, con giun đều là chui trong đất đi”

“Cái gì mà con giun, là thổ long” con giun sinh khí “Ta là thổ long, nghe rõ chưa?”

“Thổ long không phải con giun sao?” bộ cánh cứng vô lực nói.

“Gọi thổ long dễ nghe a” con giun không phục nói “Hơn nữa, long nghe có nhiều uy phong hơn”

Bộ cánh cứng cho rằng não của con giun này có vấn đề, quyết định không cùng hấn tranh luận vấn đề này, hỏi: “Người leo tường để làm chi a”

“Tiểu Ly nhi nhà ta quá độc ác, đem đất đều phong kín, không có đất, ta không vào được, không leo tường thì làm sao bây giờ?” Con giun cảm giận nói.

“Tiểu Ly nhi nhà người?” bộ cánh cứng khó hiểu

“Chính là đứa con của ta” con giun một bên trả lời, một bên bắt đầu khóc “Ta thật vất vả mới trở về một chuyến, hấn cư nhiên trốn tránh không gặp ta, ô ô ô ô...”

nguyên lai là đứa con của con giun này, đó không phải là con giun con sao? Con giun con ở trong tấm cung của Phong Ly?

Lúc này, cửa sổ truyền đến thanh âm tìm kiếm, một nội thị áo xanh né tránh, tay nhẹ nhàng sờ soạng, đề thấp tiếng nói, sợ bị người phát hiện nhẹ giọng kêu lên, “Vương phi, vương phi, người ở nơi nào, vương gia đã tới.. mau ra đây a...”

con giun kinh hô một tiếng, may mắn nó nói không phải ngôn ngữ của nhân loại, bằng không liền hù chết người, hấn hoang mang rối loạn nhìn bọ cánh cứng quăng một câu “Đừng nói gắp ta” liền ra sức hướng đất chui vào.

Bọ cánh cứng nhảy đến một bên, không rõ con giun này đang nổi điên cái gì

nội thị áo xanh tiếp tục kêu, ngữ khí bắt đầu lo lắng “Vương phi, mau ra đây a, vương gia nói nếu không tìm được người...người không cần hại nô tài a...”

Lời của hấn còn chưa nói xong, một tiếng rống giận dữ liền truyền đến, toàn bộ tẩm cung đều vì tiếng hô này mà rung động.

“Thu Nhan Thứ, người đi ra cho ta! Ta mới quay người, người liền chạy đến nơi đây? Ta nói qua bao nhiêu lần, không được tới gặp tiểu tử thú kia! Người muốn ta đem người khóa lại mới cam tâm có phải hay không...”

Bọ cánh cứng ngạc nhiên nhìn về phía con giun đang gắp đến độ xoay quanh, không rõ đầu đuôi chui vào trong đất, đột nhiên nhớ tới vấn đề hấn từng hỏi

“Chi thúc, người muốn vì ta sửa mệnh, nhưng đã từng có người thành công sao?”

“Có, có một”

“Ai?”

“Thu Nhan Thứ, là môn sinh đặc ý nhất của ta, mẫu thân của ma quân Phong Ly, một con giun khờ dại không biết thế sự”

Bọ cánh cứng đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, thẳng đến khi một phong thái hiên ngang ập đến, nam nhân tuấn mỹ cả người tản ra khí phách mãnh liệt xông vào tầm mắt của hấn, mới khiến cho hấn giật mình tỉnh lại.

Nam nhân kia vẻ mặt giận dữ, tướng mạo anh tuấn lộ vẻ uy nghiêm cùng tôn quý, khí thế vương giả tùy ý lộ ra, trừ bỏ tiền nhiệm ma quân, hiện tại là nhiếp chính vương Tu Trạch, còn có người nào có thể có ngoại hình và khí phách như vậy?

Nội thị áo xanh thấy Tu Trạch, sắc mặt lập tức trắng bệch, sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Vương phi đâu?” Tu Trạch nắm chặt áo nội thị, hung tợn nói “Bốn vương không phải đã nói, nghiêm cấm vương phi tiến vào tẩm cung vương thượng, bọn các người đem lời nói của bốn vương thành gió thoảng bên tai sao?”

Nội thị hô hấp khó khăn, nghẹn ngào nói “Vương gia, tính tình của vương phi ngài cũng không phải không biết, nô tài...nô tài chính là vừa mới xoay người, vương phi lập tức bỏ chạy không thấy bóng dáng...bất quá, nô tài đã hỏi thị vệ, vương phi còn chưa có gặp vương thượng...”

Tu Trạch rống giận”Vương phi hẳn muốn gặp vương thượng, chẳng lẽ chỉ bằng vài cái thị vệ liền ngăn được sao!”

Nội thị sợ tới mức toàn thân phát run, không rên một tiếng lùi người lại.

“Không thấy vương phi, người còn ở đây làm gì, còn không mau đi tìm?”

“Đúng vậy, nô tài liền đi”

Nội thị kia vội vàng bỏ chạy, nói rằng hẳn chạy đi tìm vương phi, không bằng nói là hẳn đang chạy trời chết đi.

Tu Trạch sai nội thị đi, nhưng không có lý khai, đứng tại chỗ, lạnh lùng nói “Người còn không đi ra cho ta, chẳng lẽ còn muốn ta lôi người ra sao?”

Bọ cánh cứng cúi đầu nhìn, đã thấy con giun kia chui vào đất được một nửa, chỉ còn một nửa thân mình ở bên ngoài.

Tu Trạch hừ lạnh một tiếng, vươn tay nắm lấy cái đuôi con giun, đem nó từ trong đất kéo ra.

Con giun kia lập tức sợ hãi mà giãy dụa, thân mình vặn vẹo

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không cho người gặp hẳn, nhưng thủ đoạn tồi tệ nào người cũng dùng, ngay cả lộ ra nguyên hình người cũng không sợ” Tu Trạch giận dữ, “Còn không mau biến trở về cho ta? Một ngày nào đó, ta làm cho ma cung này ngay cả một cục đất cũng không có, ta xem người làm sao chui!”

“Trạch, người nắm không phải là chân của ta, là đầu của ta a” con giun không giãy dụa, phát ra tiếng người, trong giọng nói tất cả đều là oán hận, “Người ta như thế nào biến trở về a? Đầu của ta đều bị người nắm lấy”

Tu Trạch hoảng sợ, vội vàng buông tay, con giun kia liền biến thành hình người, bọ cánh cứng còn không nhìn rõ, một kiện áo choàng thùng thình liền bao lấy thân ảnh người kia.

Tu Trạch một bên choàng áo, một bên dùng dây nhỏ buộc lại, biểu tình trên mặt là nỗi giận cùng bức đắc dĩ, vừa ghen tỵ vừa giận, “Người muốn gặp hẳn như vậy”

.Người trong lòng ngực hần ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt yêu mị vô song.

Bọ cánh cứng trợn mắt há hốc mồm, người trong lòng ngực Tu Trạch có một dáng người khéo léo, thân thể thiếu niên mảnh khảnh có sự mềm dẻo như nữ tử, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay khảm lên một đôi mắt phượng linh hoạt, con mắt đen lóe ra quang mang khờ dại, đôi cánh môi hồng nhuận, mị hoặc hơi hơi vênh lên, trong lúc giận dữ, sóng mắt lưu chuyển, đúng là vô cùng sắc dục, phong tình vô hạn khiến người người ghen tị, khó trách Chi thúc lại gọi hần là Nhan Thứ.

Thu Nhan Thứ không thuận theo nói:”Trạch, hần là hài tử của ta và ngươi, ngươi vì cái gì luôn không cho người ta gặp hần a...ngươi là phụ thân xấu, không yêu con của mình...”

“Nhưng mà Ly nhi cũng không muốn gặp ngươi đi, bằng không cũng không phải nhiều thị vệ như vậy canh giữ ở cửa, chính là hần sợ ngươi đột nhiên xuất hiện...” Tu Trạch bắc đẩu dĩ nói.

Thu Nhan Thứ lập tức kéo một góc áo choàng lau nước mắt”ô ô ô...Tiểu Ly nhi rất nhẫn tâm...phụ tử các ngươi cả hai đều đáng giận giống nhau, một người không cho gặp đứa con, một người trốn tránh ta, giống như ta là quái thú gì...”

“Chỉ cần ngươi mỗi lần gặp Ly nhi không lộ ra vẻ mặt mê đắm, ta tin tưởng Ly nhi sẽ rất cao hứng gặp ngươi...”Tu Trạch nâng mặt Thu Nhan Thứ, vẻ mặt trở nên nhu hòa, thâm tình nói “Mà ta, hy vọng trong mắt ngươi chỉ có ta...”

Bọ cánh cứng ở một bên nhìn liên cảm động vạn phần, hăm mộ vô cùng,

lúc này, phía cửa đột nhiên xuất hiện một đồng thị vệ, Phong Ly ở phía sau thị vệ chậm rãi lộ ra tươi cười ôn nhu: “Phụ thân đại nhân, cha, đã lâu không gặp...”

Tu Trạch xoay người, hơi hơi khom người, bày tỏ tôn kính, tuy rằng hần là tiền nhiệm ma quân, cũng là phụ thân của Phong Ly, nhưng ở ma giới, quyền lợi của ma quân là cao nhất, cho dù tiền nhiệm ma quân sau khi thoái vị cũng chỉ có thể lấy danh nghĩa nhiếp chính tham dự triều chính, cũng tuyệt đối không thể thay ma quân đương nhiệm định đoạt. Bởi vì vương giả chỉ có một, người có thể có quyết định cuối cùng cũng chỉ có một.

“Vương thượng...lần này thần quay về ma giới, là vì nghe nói...”

Bên kia hần vẫn chưa nói xong, Thu Nhan Thứ đã ở một bên say mê mà kêu lên:”A, Tiểu Ly nhi của ta, thật sự là thật đẹp, rất đáng yêu...cha nhớ ngươi muốn chết...cho cha hôn nhẹ...” một bên quát to, một bên vươn hai cánh tay trần trụi, không để ý chính mình đang bao trong áo choàng của tu trạch, liền chuẩn bị ở trước mặt công chúng mà trình diễn một màn lỏa ôm.

Trên gương mặt mọi người dường như tất cả đều là mê say cùng cảm thán, nếu hần không phải mẫu thân của Phong Ly, nếu không phải là bởi vì hần có một gương mặt đẹp đến kinh người, nếu không phải là bởi vì nhìn như thế nào hần cũng giống như tiểu hài tử vị thành niên, ai không biết đều nghĩ căn bản hần chỉ

là một lão nhân biến thái ham mê sắc dục.

Tu Trạch gắt gao ôm lấy Thu Nhan Thứ, không cho hắn chạy về phía Phong Ly, càng sợ da thịt chỉ thuộc về mình bị người khác nhìn thấy, hắc tuyến trên mặt càng sâu làm cho người ở chỗ này kinh hãi, chỉ có đứa con thần kinh thép còn ở chỗ kia không thuận theo mà xoay tới xoay lui.

Phong Ly tươi cười càng thêm cứng ngắt, chân không tự giác mà lui về phía sau nửa bước, đối mặt với nhiệt tình của cha, cho dù trước người có mấy chục thị vệ ngăn cản, hắn cũng không có tự tin có thể chống cự được.

“Thần cùng vương phi trước cáo từ, ngày mai lại đến cùng vương thượng bàn công việc...” Tu Trạch nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn về phía Phong Ly, hiểu hôm nay bị Nhan Thứ nháo đến chính sự gì cũng không bàn được.

“Phụ thân...” Phong Ly tiến lên hai bước.

“Thỉnh Vương thượng dừng bước...” Tu Trạch trừng mắt nhìn Phong Ly, tức giận vì trong mắt Nhan Thứ chỉ có hắn, mặt dù là dùng thân phận thần tử nói ra, nhưng trong lời nói có uy hiếp rất nặng, “Thần cho rằng tẩm cung vương thượng nên sửa lại một lần nữa, gần đây thần tử nhân giới có mang về một ít đá cẩm thạch hảo hạng, tính toán thay vương thượng trải ở hoa viên, dù sao cung điện xanh vàng rực rỡ mới thích hợp với thân phận cao quý của ngài”

Phong Ly ngẩn người, phụ thân vì không cho cha động thổ đến nhìn hắn, thế nhưng ngay cả hoa viên cũng muốn phong kín.

“Ta không đi, Trạch, ta còn chưa có hôn Tiểu Ly nhi của ta, ta muốn hôn Tiểu Ly nhi của ta...” Thu Nhan Thứ bám lại không chịu đi, hắn đơn thuần còn chưa có ý thức được Tu Trạch rốt cuộc nói những gì.

Phong Ly lại thở dài một hơi, mỗi lần cha đến đây, liền trình diễn cái tiết mục này làm cho cả ma cung đều thấy buồn cười, khó trách hôm nay nghe nói vợ chồng nhiếp chính vương trở về, thị vệ đang làm việc trong tẩm cung hẳn người nào cũng cao hứng phấn chấn, tranh thủ mà đi ra.

“Nhan, người hôn ta là được rồi” cũng giống như những lần trước, phụ thân đề tiện xoay đầu cha lại, hôn xuống. Một mặt dùng ánh mắt giết người trừng hắn, một mặt bất động thanh sắc thừa dịp lúc cha bị hôn đến đầu óc choáng váng lạng lẽ mà rời đi.

Quả nhiên, cha lập tức đã quên sự hiện hữu của hắn, chìm đắm trong nụ hôn của phụ thân.

Phong Ly nhìn xem liền thở phào nhẹ nhõm dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán. nhưng hắn lại không phát hiện, sau khi nhìn thấy phụ thân mang cha rời đi, thần sắc trên mặt là tiếc nuối cùng hâm mộ. Hắn cũng không biết, đối mặt với phụ thân cùng cha, tươi cười bên môi hắn là sáng lóa như vậy, ánh mắt ôn nhu trước đây cũng không phải chỉ có ôn nhu, còn có ấm áp của tình thân, mà bộ cánh cứng trớn ở cảnh đào gần cửa, lại đem hết thấy một màn này thấy tất cả. Trong lòng nó cũng tràn ngập nhu tình, vì ôn nhu

chân thật trong nháy mắt đó, cho dù trả giá hết thảy cũng đều đáng giá.

Ánh mắt đen tối của nó tản ra quang mang, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Phong Ly đang tràn ngập nhiệt huyết chiến đấu cùng quyết tâm.

Thoát khỏi Ngọc Sanh đáng ghét, lẳng lặng bước vào rừng hoa đào, chăm chú nhìn, nguyên lai đóa hoa tiên diễm trong một đêm liền tàn lụi vô số, trên mặt đất đều là một mảnh hồng, đóa hoa ở trong gió nhẹ run rẩy cũng mất đi nhan sắc ngày xưa, có vẻ thâm đậm không ánh sáng. Phong Ly nhẹ nhàng nhíu mày, hoa viên tốt cùng là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ngay cả hoa đào cũng không thể sống sao?

Giữa bụi hoa truyền đến tiếng vang rất nhỏ, hỗn loạn, tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân cùng với tiếng hừ nhẹ của người bị che miệng muốn quát mà không được, cùng với âm thanh quần áo ma sát trên mặt đất, âm thanh giấy dựa

sinh trưởng ở ma giới Phong Ly lập tức liền hiểu được chuyện gì xảy ra. Loại sự tình này ở ma giới, ở những góc hắc không nhìn thấy thường xuyên phát sinh, kẻ mạnh hiếp yếu là định luật sinh tồn ở ma giới, kẻ yếu không có năng lực bị người khi nhục là chuyện rất bình thường. Tuy rằng loại chuyện này không được phép, nhưng có nhiều lúc không ai quản, mà hắc cũng không dự định xem vào việc của người khác, cũng lười đi quản việc vớ vẩn này. Bởi vì kẻ yếu là không đáng đồng tình, Phong Ly hắc khuyết thiếu lớn nhất chính là tâm đồng tình hắc xoay người, muốn lẳng lặng mà rời đi.

“A, van cầu người...không cần...ta không muốn như vậy...buông...”trong bụi hoa đào đột nhiên truyền đến âm thanh cầu xin, trầm thấp bức đặc dĩ, sợ hãi mà bị thương, rõ ràng là kháng cự, giấy dựa, nhưng âm thanh cự tuyệt này vừa ôn nhu vừa mê hoặc, mang theo vô hạn dụ dỗ.

Thanh âm này cũng không phải muốn làm mà chống cự, muốn nói mà xấu hổ, mà chính là chán ghét cùng khản cự, hiện ra một cổ bị thương tuyệt vọng, trong âm thanh mê người chứa vô hạn xuân tình, chẳng những không để cho người cường bạo thương tiếc, ngược lại sẽ làm cho người ta dục vọng càng tăng

Phong Ly dừng cước bộ, có một loại dục vọng mãnh liệt nghĩ muốn nhìn thử người có thanh âm mị hoặc như vậy, sẽ là dung nhan tuyệt thế vô song thế nào.

Hoa đào đang lộ vẻ sầu thảm liền xuất hiện một trận hoa vũ.

Người cường bạo thân hình cao lớn, cường tráng mà rắn chắc, một tay hữu lực chặt chẽ bắt lấy hai tay đang giấy dựa của người dưới thân, tay kia thì cấp bách cởi bỏ xiêm y trên người, nhưng người dưới thân hắc cũng không cam chịu yếu thế mà dùng sức giấy dựa, hai người căn bản không có chú ý tới người đột nhiên xông vào này. Làm ánh mắt Phong Ly không nề hà mà nhìn xuống người béo bị áp trên mặt đất, còn có mặt mũi cùng khe hẹp của mắt, không khỏi sưng sốt.

“Vương thượng...” ánh mắt nhìn thấy hắc liền nhẹ nhàng kêu một tiếng, tiếng kêu đó vừa mềm mại đáng đáng, có thể nói là kinh thiên động địa, mang theo một sự dụ dỗ ngoan xâm nhập cốt tủy.

Một loại cảm giác khác thường từ trong lòng Phong Ly tản ra. Hoa tượng diện mạo xấu xí này cứ nhiên lại có được thanh âm êm tai như vậy, thanh âm kia mang mị lực kỳ lạ, có thể làm cho người xem nhẹ bộ dạng ghê tởm đầy thịt béo của hắn có chút không đành lòng.

Thị vệ ở trên người Càn Khôn cũng cứng người lại, chặt vật nghiêng đầu sang chỗ khác, một khắc kia nhìn thấy Phong Ly, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

“La Thập, tại sao là ngươi?” Phong Ly cũng kinh ngạc không thôi, cũng không phải kinh ngạc La Thập ý mạnh bức người, tại rừng hoa đào này mà bỏ việc, mà kinh ngạc chính là hắn anh tuấn uy mãnh lại có thể bụng đói ăn quàng như vậy, lại coi trọng hoa tượng xấu xí như vậy.

“Vương thượng, thần...” La Thập chân tay luống cuống đẩy ra người trong lòng ngực, luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo của mình, thần sắc hoảng sợ, quay đầu nhìn thoáng qua người cúi đầu quỳ gối dưới đây, vạt áo Càn Khôn nửa mở ra, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng mờ mịt, giống như không thể tin được người vừa rồi chính mình vừa rồi muốn cưỡng bạo, lại là một người như thế.

“Vương thượng...” Càn Khôn hướng phía trước quỳ tới hai bước, vươn tay run rẩy bắt lấy vạt áo của Phong Ly, đem hết ủy khuất thấp giọng ô một tiếng, nước mắt từ khóe mắt cuộn cuộn chảy xuống, từng giọt rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng hắn thật sự là bị ủy khuất, nhưng thân hình mập mạp của hắn lại muốn như chim nhỏ nép vào, cố gắng nghĩ muốn biểu hiện ra lê hoa đại vũ, bộ dáng thống khổ như mưa rơi lên hoa sen, hình ảnh kia thể nhưng thực khó coi, làm người ta không dậy nổi đồng tình.

“La Thập, việc này ngươi giải thích như thế nào?” Phong Ly lạnh nhạt nói, trong lòng vẫn là thiên vị La Thập. nói sau đi nữa, La Thập cũng chỉ có thể xem là cường bạo không thành “Ta không nhớ rõ ma giới cho phép phát sinh chuyện như vậy”

“Vương thượng, La Thập biết sai rồi...” sắc mặt La Thập lộ vẻ sầu thảm, hắn cũng không biết mình như thế nào lại bị ma quỷ ám ảnh, rõ ràng buổi sáng sau khi thay ca chuẩn bị trở về phòng của thị vệ nghỉ ngơi, như thế nào lại mặc danh kỳ diệu mà chạy đến xâm phạm cái người mập mạp xấu xí như vậy, còn đúng lúc bị vương thượng mình ái mộ nhìn thấy, khẳng định vương thượng sẽ xem thường hắn. Nhưng sự thật ngay tại trước mắt, hắn không thể không thừa nhận, chuyện này nếu bị những thị vệ khác biết, chỉ sợ cho bọn họ cười chết thôi.

Phong Ly không để ý tới La Thập, ngồi xổm người xuống, lộ ra tươi cười ôn hòa, an ủi Càn Khôn “Ta sẽ làm chủ cho ngươi, ta còn nhớ rõ tên ngươi gọi là...gọi là...” một bộ dáng nghĩ không ra.

Càn Khôn thần sắc buồn bã, nguyên lai Phong Ly ngay cả tên của mình cũng không nhớ được. Nhưng hắn vẫn là nhẹ giọng nói “Vương thượng, nô tài tên gọi Càn Khôn” trong thanh âm đã không còn mềm mại đáng yêu, ngược lại mang theo ưu thương thần nhiên, trở nên dịu dàng hèn mọn giống như bình thường.

“A, đúng, đúng, càn khôn...gọi là Càn Khôn, là hoa tượng Càn Khôn phải không?” Phong Ly mỉm cười, một chút cũng không có bối vì không nhớ rõ tên của đối phương mà áy náy, hắn không cần thiết nhớ rõ tên của

mỗi người trong ma cung, đặc biệt lại là một hoa tượng nho nhỏ này, căn bản không đáng để hấn phí nửa điểm tâm tư “Ta yêu nhất chính là hoa đào mà Càn Khôn trồng.”

“Vương thượng, La Tháp cũng là nhất thời hồ đồ, mới có thể phạm sai lầm...” La Tháp không tình nguyện mà liếc mắt nhìn Càn Khôn một cái, miệng cứng đờ chán ghét trong lòng, cắn răng quỳ xuống, thỉnh cầu nói “La Tháp nguyện ý vì lỗi của mình mà chịu trách nhiệm, thỉnh vương thượng ban Càn Khôn cho La Tháp, La Tháp sau này nhất định sẽ hảo hảo đối đãi hấn...”

Phong Ly tán thưởng mà nhìn về phía La Tháp. Không hổ danh là thiếp thân thị vệ mình ngàn chọn vạn tuyển, quả nhiên dám làm dám chịu. Lại nhìn thoáng qua Càn Khôn, người xấu như thế, La Tháp tuyệt đối chính là nhất thời hồ đồ, càng không tuyệt đối không thể đối với người như thế mà ra tay, cho dù thanh âm dễ nghe, nhưng tướng mạo kia dù sao cũng rất khó coi, để La Tháp chịu trách nhiệm đã là rất ủy khuất, hấn cũng không thể có yêu cầu nhiều hơn.

“Càn Khôn, ý của ngươi như thế nào, La Tháp là thị vệ bên người của ta, chẳng những võ nghệ cao cường, thái độ làm người luôn luôn là ổn trọng, cẩn thận, chính trực vô tư.” Phong Ly trưng cầu ý kiến Càn Khôn, trong giọng nói mang theo tính toán không cần nói cũng biết “Ta tin tưởng, La Tháp đối với ngươi cũng không phải là cố ý, nhất định là hấn rất thích ngươi, mới có thể đã quên khắc chế...”

Càn Khôn mạnh mẽ ngắt đầu, khiếp sợ mà nhìn Phong Ly, giống như không thể tin được hàn ý trong lời nói của hấn.

“Không, ta không muốn...”giận dữ kêu to, tức giận đến cả người phát run. nhưng chỉ là thất thổ một lát. Càn Khôn lập tức liền bỏ nhào qua, ôm chặt lấy Phong Ly, khóc cầu xin nói “Vương thượng, Càn Khôn không muốn...ta không muốn...”

trong lòng bị đâm đau đớn.

“Không cần sợ hãi, Càn Khôn, ta tin tưởng La Tháp là thật tâm thích ngươi...các ngươi cùng một chỗ sẽ hạnh phúc a...”Phong Ly không có đẩy Càn Khôn đang ôm chặt mình ra, trong lòng chỉ cảm thấy một trận buồn cười, chuyện tức cười như thế cứ nhiên xuất hiện trước mặt hấn, một cái nam nhân anh tuấn hiên ngang có ý đồ xâm phạm một nam nhân xấu xí, còn chịu trách nhiệm mà cầu hôn, nam nhân xấu xí cứ nhiên lại là một bộ dạng sợ hãi mà cự tuyệt.

“Ta không muốn...ta chán ghét hấn...ta muốn vì vương thượng trồng hoa, cả đời trồng hoa, ta tình nguyện già chết tại vườn hoa này...” biểu hiện của Càn Khôn là mãnh liệt lo lắng, liền ngay cả hèn mọn tự xưng “nô tài” cũng đã quên, bởi vì kích động mà vẻ mặt càng thêm khủng bố.

Phong Ly thở dài một hơi, chuyển hướng La Tháp “La Tháp, xem ra Càn Khôn không muốn cùng ngươi cùng một chỗ...”

Nếu như hoa tượng xấu xí đem La Tháp có điều kiện tốt cự tuyệt như vậy, La Tháp tất nhiên sẽ không chịu ủy khuất cùng người như thế cùng một chỗ.

“Đúng vậy, thần không xứng đáng với Càn Khôn, thần rất đường đột” La Thập chậm rãi nói một hơi, khắc chế không được vui sướng hiện lên bên khóe mắt, vội vàng nói “Thần không xứng có được hạnh phúc này, Càn Khôn đáng có được người tốt hơn...thần nhất thời hồ đồ, về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm...”

Phong Ly nhin cười, miễn cưỡng bảo trì thái độ ôn hòa, “Thật nếu đem Càn Khôn cho ngươi, ta còn luyện tiếu, Càn Khôn trồng hoa giỏi như vậy, nếu không có hoa của hần, ta nhất định sẽ không quen. La Thập, về sau ngươi phải hứa sẽ không khi dễ Càn Khôn, ngươi nghe, Càn Khôn ta tuyệt đối sẽ không đưa cho ngươi, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì cũng vậy, ta muốn Càn Khôn cả đời ở bên cạnh ta, hần phải giúp ta trồng hoa cả đời.”

“Đúng vậy, La Thập cũng không dám...nữa” La Thập vẻ mặt vui mừng, vui mừng vì có thể giữ thể diện mà thoát khỏi Càn Khôn. “đúng vậy, La Thập rất không biết tự lượng sức mình, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga...”

Phong Ly cúi đầu nhìn về phía Càn Khôn, thanh âm trầm thấp mà thân thiết “Ngươi yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không đem ngươi cho La Thập, ta nghĩ cả đời này sẽ nhìn hoa đào Càn Khôn trồng.”

Càn Khôn cảm động mà đem mặt tựa vào Phong Ly, cúi đầu, ngược ngùng mang theo nhu tình nói “Vương thượng muốn nhìn hoa đào Càn Khôn trồng, Càn Khôn sẽ càng thêm cố gắng, nhất định sẽ trồng ra loại hoa đẹp hơn tặng cho vương thượng...”

Phong Ly nhẹ nhàng ôn nhu cười, ôn nhu trong ánh mắt cũng là như vậy đậm đặc không dấu vết, liếc mắt một cái không thể nhận ra sự kín đáo trong đó.

Nhưng mà, Càn Khôn vẻ mặt hạnh phúc đem mặt tựa vào người Phong Ly, lại lặng lẽ nắm chặt hai đấm, tức giận mà run nhè nhẹ, trong ánh mắt tất cả đều là lạnh lùng, si mê, nao núng, nhát gan, dịu ngoan, mù quáng tất cả đều không thấy, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm dấu vết nước mắt trên mặt đất.

Quả nhiên, như vậy vẫn là không dậy nổi hứng thú của Phong Ly, quân chủ bề ngoài nhu nhược này nhưng trong lòng tuyệt đối là lãnh khốc cùng tuyệt tình, thân là vương giả luôn có dục vọng chinh phục mãnh liệt, khiến cho hần đối với người không có tính khiêu chiến không dậy nổi hứng thú, nếu không phải vì mình phát hiện trong đầu hần có ý niệm rời đi mà không thể không phát ra âm thanh, hần căn bản sẽ không vì tò mò mà dừng bước lại.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, mang trên mặt ngọt ngào mỉm cười, cẩn thận mà đem nụ cười đến lạnh nhạt vô tình của Phong Ly khắc vào trong lòng.

Phong Ly, ngươi không có chân chính liếc mắt nhìn ta một cái. Ta là Thiên Càn Khôn, một nhân vật cùng Thiên Hoa Đào kém xa, ta hiểu ngươi, lấy thân phận của Thiên Càn Khôn, ta phát hiện ra, nếu ta là Thiên Càn Khôn, vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội. Ta có ý che dấu, nhưng ngươi làm cho ta không có đường lui, trừ bỏ có được ngươi, ta không có lựa chọn nào khác.

Ngươi cũng không thật sự hiểu biết Thiên Hoa Đào, Thiên Hoa Đào trước kia, tuyệt đối sẽ không chỉ có ở dưới thân nam dân thổ ốc, vì đạt được mục đích, hần cũng giống như ngươi không từ thủ đoạn, mưu kế

tính toán, không ngờ rằng trình độ giả dối của người so với Thiên Hoa Đào còn kém xa.

Mỉm cười trên mặt Càn Khôn làm cho người nhìn thấy không thể không cảm thấy chua xót, tâm như là bị xé ra, đau đớn, chuyện như vậy thật đáng buồn.

Thế nhưng, ta không thấy đau, ta chính là có chết cũng không nhận thua, ta muốn có được người-không tiếc hết thấy.

Ta muốn cho người nhận thức ta, nhận thức ta- Thiên Hoa Đào.

4. Chương 4

Beta: Ly nhi

Nhẹ nhàng mà tựa vào bảo tọa rộng lớn, Phong Ly lộ ra vẻ mặt vô vị tươi cười, con người màu tro ánh vàng có chút thả lỏng cùng lo lắng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn là nhằm chán làm càn không chút nào để ý, hẳn đã chọc giận người trước mặt, vẻ mặt vốn tức giận trở nên âm trầm lại càng thêm khủng bố.

“Đến tột cùng người có nghe lời ta nói hay không, nói như thế nào ta cũng là phụ thân của người” biểu tình trên mặt Tu Trạch chỉ có thể dùng hai chữ cuồng nộ để hình dung

“Người rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì hay không?”

“Phụ thân, từ lúc ngài chối bỏ trách nhiệm đem vương vị giao lại cho ta, sau đó cùng cha ngao du thiên hạ, không phải đã buông tay để cho ta xử lý toàn bộ sao?” Phong Ly lạnh lùng cười đến rất vô tình “chẳng lẽ ngài đã quên, người nắm quyền ở ma giới chỉ có một, cũng chỉ có một, không sai, ngài là phụ thân ta, nhưng hiện tại ngài không phải là Ma quân, ta mới là Ma quân, ta mới là người nắm quyền quyết định”

“Người...” Tu Trạch tức giận nói “Không phải ta can thiệp quyết định của người, người làm Ma quân như thế nào là chuyện của người, nhưng là phụ thân của người, ta không cho phép người xằng bậy.”

“Cái gì gọi là xằng bậy? Ta nghĩ con của ngài tìm một nữ nhân cũng không gọi là sai đi, thời điểm ngài bằng tuổi ta, hậu cung cũng đã có không ít phi tử không phải sao? Ta đến bây giờ một người cũng không có.”

“Ly, Nhan rất lo lắng cho người, người nên hiểu.” Tu Trạch cố gắng nhịn xuống tức giận, biểu tình có một tia thở dài.

“Người muốn tìm vài phi tử, ta đều không có ý kiến, nhưng cùng thiên giới làm thông gia, không khỏi có

chút lớn mật, thiên ma hai giới từ trước đến giờ luôn có thái độ đối địch không phải người không biết đi?”

“Nhưng mà phụ vương, ta đã quyết định, huống chi ta lấy thân phận Ma quân mà ra quyết định này.” Phong Ly tuyệt không để ý “thư cầu hôn ta đã gửi cho thiên giới, thiên giới cũng đã cho một câu trả lời thuyết phục, tin tức này cả tam giới đều biết, ta cũng không thể đổi ý.”

“Làm thần tử của người, đối với quyết định của người đương nhiên không thể phản bác, nhưng là một phụ thân, ta chỉ hy vọng người có thể nghĩ lại việc này, kết thông gia với thiên giới cũng không phải việc đơn giản, thiên đế cũng không phải là nhân vật có thể coi thường, huống hồ ta hy vọng người có được hạnh phúc của chính mình, làm một Ma quân, chỉ cần có thể đạt được những thứ mình muốn, những thứ khác căn bản không cần quan tâm, ta hy vọng người làm Ma quân là vì vì làm Ma quân có thể làm cho người cảm thấy khoái hoạt, mà không phải vì vị trí này, người lại đi làm chuyện mình không muốn làm.”

“Phụ vương, thân là Ma quân, ta có trách nhiệm cần hoàn thành, ta phải vì lợi ích của ma giới mà lo lắng, cũng vì cá nhân ta, thống nhất thiên nhân ma tam giới là nguyện vọng duy nhất của ta, không có chuyện gì có thể làm cho ta khoái hoạt bằng chuyện thống nhất tam giới. Chuyện này rất có lợi cho ma giới, nhưng ta không chỉ vì ma giới lo lắng, mà quan trọng nhất là thỏa mãn tư dục cá nhân của ta, vì vậy, phụ vương, đừng nghĩ rằng ta vì ma giới mà hy sinh, đây không phải là hy sinh, mà là thủ đoạn giải quyết của Phong Ly ta.” Phong Ly nhún mày, rất ôn nhu cười “Mà cưới nữ nhân của thiên đế, là cách nhanh nhất, nếu có đường tắt có thể đi, ta tuyệt đối sẽ không đi đường xa.”

Tu Trạch không rõ hắn cùng Nhan như thế nào lại sinh ra một đứa con kỳ quái như vậy, Nhan đơn thuần tựa như tờ giấy trắng, chưa từng hoài nghi lãnh khốc cùng dã tâm của nhi tử mình, vẫn nghĩ đó là một hài tử ôn nhu mà thiện lương, chỉ có hắn phát hiện hài tử mặt ngoài ôn hòa hiền hậu tinh khiết này trong ánh mắt lại che giấu mưu toan mãnh liệt, hắn tin tưởng đứa con sẽ trở thành một Ma quân tốt, nhưng tính cách này nó sẽ không có cách nào có được tình yêu, chỉ có người trải qua tình yêu mới biết được, tình yêu là chuyện tuyệt vời cỡ nào.

” Nhưng thiên đế tuyệt đối không dễ chọc, lão nhân tử kia, vô cùng giáo hoạt.” nhắc tới thiên đế, Tu Trạch cũng không có thái độ tốt.

“Ta biết.” Phong Ly cười khê, ôn nhu đậm đặc trên gương mặt càng khắc sâu

“Hắn cùng ta có chủ ý giống nhau, ta hướng thiên mỹ nhân cầu hôn, chỉ sợ hắn cầu còn không được, bằng không cũng sẽ không nhanh như vậy trả lời, chính là, phụ thân đại nhân, ngài đừng quên, con của ngài cũng không dễ chọc.” ánh mắt híp lại, có một tia hưng phấn quan man tràn ra. “Chuyện tốt kích thích như vậy, thật sự làm cho ta không kiềm chế được.”

“Tuy rằng người thực sự rất mạnh, nhưng là một phụ thân, ta không hy vọng người có sai lầm gì, thiên đế xưa nay nổi danh giáo hoạt vô tình.”

“Như vậy sự giáo hoạt của thiên đế phụ thân hắn là đã hiểu rõ đi.” Phong Ly hỏi.

“Đúng vậy, ta hiểu rất rõ.” ánh mắt Tu Trạch trở nên nhu hòa “Có lẽ mưu kế của thiên đế năm đó rất

thành công, nhưng ta lại muốn cảm tạ hần, bởi vì nhờ hần mà ta biết được chuyện làm cho ta cảm thấy khoái hoạt hơn đánh bại hần, vì thế buông tha hết thấy đều đáng giá.”

“Phụ thân, chẳng lẽ, qua nhiều năm như vậy, ngài chưa từng hối hận?” Phong Ly tò mò hỏi, cảm thấy một chút khó tin.

“Hối hận cái gì? Hối hận lấy Nhan, hay là hối hận sinh ra người?” Tu Trạch cười đến ôn nhu mà đa tình, ngũ quan anh tuấn mang theo nhu hòa hạnh phúc, không còn uy nghiêm cùng tôn quý, hần cũng chỉ là một cái nam nhân, phụ thân bình thường, bởi vì nhớ chuyện cũ mà khóe môi mỉm cười, không khó tưởng tượng hình dáng khóe môi khi Phong Ly cười rộ lên là kế thừa từ ai.

” Không, không có Nhan, ta sẽ không biết một người nam nhân cũng có thể phong phú như vậy, cho dù biết rõ hần là bước cờ thiên đế cùng Thiên Chi dùng để ngăn chặn bước chân ta, hần là vô tội, hần khờ dại hoạt bát như vậy, không biết thế sự, cho dù sinh hạ người, hần vẫn đơn thuần đáng yêu như vậy, ta chỉ muốn cả đời nhìn hần vui vẻ không có tâm cơ tươi cười cùng sau khi gây họa biểu tình đáng thương như vậy nhìn ta cầu xin tha thứ, Thiên Đế tính toán cái gì, cùng hần đấu tới đấu lui, không bằng để Nhan ở bên người thay hần thu thập cục diện rồi rảnh mới thú vị.”

Nam nhân đắm chìm trong hạnh phúc thật đúng là làm cho người ta hâm mộ a, bắt quá, người giống như cha khắp thiên hạ cũng chỉ có một người, vận khí của phụ thân thật sự tốt a, trong lòng Phong Ly không phân rõ tư vị thâm nghĩ, chính là phụ vương cùng cha mặc dù là người thân nhất của hần, nhưng giữa hai người họ không có hần, dục vọng chiếm giữ của phụ vương thật không phải khủng bố bình thường.

“Đối với chuyện thiên mỹ nhân ít ngày nữa đến ma cung người tính như thế nào?” Tu Trạch tiếp tục hỏi

Phong Ly vẫn đang cười “[Xá bất đắc hài tử, sáo bất trứ lang]* nếu thượng đế có thể bỏ được đứa con của mình, vai sói ta đây nếu không ra ngoài lấy mỗi chẳng phải là rất có lỗi với hần? Nếu thiên mỹ nhân đứng như tên của nàng đẹp như vậy, ta cũng không ngại hậu cung có thêm một mỹ nhân, ngài cũng biết, ta luôn luôn rất thương hương tiếc ngọc, tiểu mỹ nhân đương nhiên là để thương để đau.

“Nếu ôn nhu trên mặt hần có thể thêm được một ít cảm tình, có thể sẽ càng làm cho người khác có chút tin tưởng.” Tu Trạch trầm than một tiếng, nếu như mình không phải phụ thân của hần, không phải sâu sắc hiểu biết con mình như vậy, cũng sẽ nhìn không ra hần vĩnh viễn duy trì vẻ mặt ôn nhu mỉm cười cùng biểu tình đó đến tột cùng có cái gì bất đồng? Bắt quá, hần cũng cảm thấy rất tự hào, dù sao phong là đích thực rất mạnh, tính toán của thượng đế chỉ sợ nhất định thất bại

“Ta biết không cần lo lắng cho người, là Nhan quá lo lắng...” nói như vậy, nguyên nhân chính hần đến đây là vì Thu Nhan Thứ, mà không phải ý của hần.

Phong Ly suy sụp cúi mặt, tuy rằng biểu hiện của phụ thân là tín nhiệm cùng khẳng định năng lực của mình, nhưng là trong lòng hần vẫn là phiền muộn không thôi, trong mắt phụ thân vĩnh viễn chỉ có cha, rốt cuộc vẫn không chứa những người khác, cho dù mình là con hần.

Tu Trạch thay đổi biểu tình, nhìn chằm chằm Phong Ly, thoát nhìn như là không chút để ý, nhưng mỗi lần

trở về luôn không quên phải nhắc nhở hấn

“Tuy rằng ngươi là con ta, nhưng ta cho rằng Nhan đã quá mức chú ý ngươi, điểm này ta rất mất hứng, ngươi biết ta rất ích kỷ, cho nên sau này tốt nhất cách xa Nhan một chút”.

“Phụ thân, ta cách cha còn chưa đủ xa sao, phái nhiều thị vệ ở tầm cung như vậy, không phải là vì phòng ngừa hấn chạy tới gặp ta chọc giận ngươi không phải sao?” Phong Ly thở dài nói “Ta là con của ngài, hấn là cha ta, rốt cuộc ngài lo lắng cái gì?”

Tu Trạch bí hiểm liếc mắt nhìn phong ly một cái “Chờ ngươi có người yêu, ngươi liền hiểu ta không muốn cùng bất kỳ kẻ nào chia sẻ lực chú ý cùng tâm tình của Nhan, cho dù ngươi là con ta.”

“Thật vậy sao?” Phong Ly bĩu môi “Ta không cần loại cảm tình làm cho người ta yếu đuối này, ngài là phụ thân ta, hấn là cha ta, cho nên ta chúc phúc các người, hy vọng các người hạnh phúc, nhưng phụ vương, ta đối ngài cảm thấy thất vọng, ta từng rất sùng bái ngài, bởi vì ngài là một trong những ma quân cường đại nhất từ trước đến nay, nhưng tình yêu khiến ngài trở nên yếu đuối, ta tuyệt đối sẽ không theo gót ngài, tuyệt đối sẽ không yêu thương bất luận kẻ nào.”

Tu Trạch nhẹ nhàng cười, không cùng đứa con tranh luận, có vài thứ không phải tranh luận là có thể nói rõ ràng a. Sở dĩ Nhan phù hợp với mình, là bởi vì mình thương hấn, cho nên cảm thấy được bất luận hấn làm cái gì đều đáng yêu, mà đứa con chém đinh chặt sắt nói như vậy, bất quá cũng vì hấn chưa hiểu được tư vị của tình yêu. Chính mình cũng từng không tin loại cảm tình này, nhưng cuối cùng chứng minh loại cảm tình này đều ngọt ngào hơn so với hết thảy chuyện trên thế gian.

Nhìn người ngồi trên vương tọa mang theo ôn hòa tươi cười, đứa con lại có vẻ cường thế như vậy, trong lòng hấn cũng có một loại thái độ kiêu ngạo, đứa trẻ này so với mình càng thích hợp với vị trí Ma quân hơn, bởi vì hấn so với mình càng thâm trầm, Bề ngoài như ôn nhu hiền lành làm cho địch nhân của hấn đều quên phòng bị, lại không nhớ hấn thủy chung là một ma, là huyết mạch của tu trạch hấn. Hấn không nghi ngờ sức mạnh của đứa con.

“Nếu ngươi cho rằng như vậy, thần cũng không có gì để nói” Tu Trạch lui về phía sau từng bước, cúi đầu, hơi hơi cung kính, “Như vậy, thần liền cáo lui.”

Phong Ly dừng một chút, đột nhiên tà tà cười, nói “Phụ thân, tuy rằng ta cho rằng không cần thiết...nhưng ta vẫn nhắc nhở ngài một chút, gần đây có người ở Ma giới thấy Thiên Chi hiện thân, tuy rằng không biết mục đích của hấn là gì, nhưng ngài cũng biết, cha vẫn là tiếc nuối không được gặp sư phụ của hấn, ngài nói, nếu hấn biết tin tức này, sẽ có phản ứng như thế nào?”

Tu Trạch mạnh mẽ ngẩng đầu,捏 ánh mắt lại.

“Được lắm, ngay cả cha của mình cũng dám uy hiếp, thật không hổ là con ta.”

Ngài cũng không phải ngay cả Ma quân cũng uy hiếp, ta cũng không có quên ánh mắt uy hiếp của ngài

ngày hôm qua, ngày cũng không hổ là phụ thân ta.

Hai đạo ánh mắt ở trên không trung giao nhau, đốm lửa tóe ra, cùng nhau chém giết một phen.

“Người của thiên giới tùy tiện xuất hiện ở ma giới, vương thượng lại mặc kệ như thế, như vậy cũng không đúng đi.” Tu Trách lại bị con của mình phát hỏa. Hắn liền biết tiểu tử thú này không yên lòng.

“Ta là quân chủ của ma giới, việc của ma giới đều là việc của ta, đây không phải phụ thân ngài dạy ta sao? Làm Ma quân không thể tùy tâm sở dục, vậy làm Ma quân còn có ý nghĩa gì?” lời của Phong Ly làm cho người ta nghe được hắn đang nghiêng rằng.

“Kia, đương nhiên” Tu Trách cũng không phải vô dụng, “Thiên Chi cũng không có khả năng vừa mới biết ta cùng Nhan vừa mới quay về ma giới, đương nhiên không có khả năng là hướng về phía Nhan mà tới, Thiên Mỹ Nhân ít ngày nữa sẽ đến Ma giới, đến tốt cùng sẽ mang theo phần đại lễ như thế nào, thật đúng là làm cho vi phụ chờ mong.”

“Ngài yên tâm, cho dù phải chống đỡ như thế nào, con trai của ngài cũng sẽ toàn lực chống đỡ, tuyệt sẽ không giống như ngài, tùy tiện để lại trách nhiệm của ma quân, bỏ chạy.”

“Người...” Tu Trách tức giận đến cả người run rẩy, cho dù biết rõ Phong Ly là cố ý chọc giận chính mình, vẫn là không nhịn được cảm giác bị trêu chọc.

Chết tiệt, là ai nói tiểu tử thú này ôn nhu sẵn sốc? Ôn nhu cái rắm!

Phong Ly cẩn thận đánh giá người trước mặt, thật sự nhìn không ra hắn có chỗ nào không giống người thường, luận tướng mạo vẫn là béo như vậy, xấu như vậy, luận khí chất vẫn là hèn mọn như vậy, nhát gan như vậy, người như vậy đến tốt cùng có cái gì hấp dẫn ánh mắt mọi người, tùy tiện tìm một người trong tầm cung này so với hắn cũng xinh đẹp hơn mấy lần.

Trong ánh mắt phong ly bắt đầu lộ ra chút hứng thú. Từ sau khi La Tháp phạm hồ đồ, hơn một tháng này, đã xảy ra bảy lần cường bạo chưa thành, mà mỗi một chuyện đó người bị hại đều cùng một người, chẳng lẽ mùa xuân thật sự tới rồi, thị vệ trong tầm cung của hắn mỗi người đều bắt đầu phát xuân? Mà người ngoài mặt đang lạnh run này, cư nhiên lại có vận tốt như vậy, bảy lần vừa vặn đều được người giải cứu, thị vệ mà hắn nghiêm chỉnh huấn luyện từ lúc nào trở nên vô dụng như vậy, cư nhiên không có một ai thành công mạnh hơn hoa tượng này.

“Cần Khôn, nhìn không ra người thực có mị lực a.”Ngọc Sanh ở một bên nói

Cần Khôn ngẩng đầu, có điểm sợ hãi nhìn về phía Ngọc Sanh, nhưng ánh mắt vẫn lặng lẽ bay đến chỗ Phong Ly, rõ ràng lực chú ý tất cả đều ở trên người Phong Ly.

Ngọc Sanh nhìn thấy lại nổi giận, vương thượng có thể bị người tùy tiện nhìn trộm sao? Tuy rằng trong

ma cung này người thích vương thượng chỗ nào cũng có, nhưng hẳn chính là không muốn nhìn hoa tượng này thích vương thượng, bị người xấu như vậy thích căn bản là nổi ô nhục với vương thượng.

Phong Ly chỉ là nhìn, không có ý tứ ngăn cản Ngọc Sanh khi dễ Càn Khôn.

“Tại sao không nói a, người rất đặc ý phải không? Thị vệ trong cung chúng ta mỗi người đều bị người làm cho thần hồn điên đảo.” Ngọc Sanh dùng mũi chân đá đá người quỳ trên mặt đất, biểu tình rất khinh thường “Không uống công người trồng hoa đào, đào hoa cũng liên tiếp không ngừng.”

“Càn Khôn chưa từng nghĩ như vậy, đào hoa này Càn Khôn cũng không chịu nổi, đại nhân nếu thích, Càn Khôn nguyện ý đều tặng cho đại nhân” Càn Khôn tuy rằng không có kế sách, thần sắc hèn mọn, thanh âm ôn nhu, nhưng lời nói ra lại thập phần không khách khí.

“Người đây là cái thái độ gì? Cư nhiên lại cùng vương thượng nói chuyện như vậy?” Ngọc Sanh giận dữ, hẳn là người bên cạnh vương thượng, tuy rằng chỉ là một cái thị vệ nhỏ. Nhưng ma cung này không ai không cho hắn chút mặt mũi, hoa tượng chết tiệt này cư nhiên đối hắn nói những lời thấp hèn như vậy.

“Càn Khôn không nghe được vương thượng nói một câu, đều là đại nhân hỏi, Càn Khôn cũng là trả lời câu hỏi của đại nhân.” Càn Khôn thẳng thắt lưng, thanh âm cũng lớn chút, nói thực, hắn đã sớm xem nội thị này không vừa mắt, luôn tìm cơ hội sờ soạng Phong Ly, đáng hận chính là Phong Ly cũng luôn dung túng.

“Mấy ngày không gặp, biểu hiện của Càn Khôn khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác.” Phong Ly nở nụ cười, cười đến thanh nhả tùy tiện, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Ngọc Sanh, vừa trấn an vừa ngăn cản tức giận của hắn, “Ngọc Sanh, người lui xuống, để một mình ta cùng Càn Khôn nói chuyện.”

“Vương thượng...” Ngọc Sanh dừng lại, trong lòng có chút không vui, bất luận trước đây vương thượng cùng ai nói chuyện, cũng chưa từng bảo hắn rời đi.

“Ngọc Sanh không nghe lời của ta sao?” Phong Ly nói lại một lần, thanh âm không lớn, vẫn là nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng trong giọng nói đã có một tia hờn giận.

“Vậy, Ngọc Sanh cáo lui.”

Ngọc Sanh trừng mắt liếc nhìn Càn Khôn một cái, mang theo biểu tình không cam lòng mà đi xuống.

Càn Khôn ngẩng đầu nhìn Phong Ly, không biết đến tột cùng hắn có mục đích gì.

Phong Ly một câu cũng không có nói, đi đến trước mặt Càn Khôn, dùng tay nâng lên cái cằm mập mạp, cúi mình, cẩn thận nhìn ngũ quan của hắn.

“Vương thượng...” Càn Khôn bị nhìn thập phần không được tự nhiên, khuôn mặt hiện tại này xấu vô cùng

có cái gì tốt để nhìn chứ?

“Nhìn kĩ nếu như không phải quá mức mập mạp, ngũ quan Càn Khôn cũng miễn cưỡng được cho là thanh tú, cũng khó trách khiến bọn thị vệ động tâm” Phong Ly nhìn chăm chăm càn khôn, dụng tâm kín đáo nói.

Càn Khôn trừng mắt nhìn Phong Ly, không biết hắn có chủ ý gì.

“Càn Khôn có lẽ cũng nghe nói chuyện thiên mà hai giới sắp thành thông gia đi?”

Phong Ly vẽ mặt bí hiểm.

“Nô tài đã nghe nói qua.” Càn Khôn lo lắng bất an mà gật gật đầu, lập tức lại bổ sung một câu ” Chuyện này toàn bộ ma giới mọi người đều nghe qua.”

“Đây là thư cầu hôn ta trình cho thiên giới, Càn Khôn có thể nhìn một cái.” Phong Ly xuất ra một bức thủ quyền màu trắng, đưa cho Càn Khôn.

“Thư cầu hôn của vương thượng, nô tài nào có tư cách...”nhìn ánh mắt Phong Ly đang nhìn hắn cùng biểu tình kỳ quái trên mặt, Càn Khôn dừng lại, cắn chặt răng, hai tay tiếp nhận, chỉ nhìn thoáng quá, trông mất thiếu chút nữa rớt ra

“Không thể tưởng tượng được đi?” Phong Ly cười khê, giống như trêu chọc người khác là chuyện vui lắm “Nhưng mà, thư trả lời của thượng đế càng làm cho người không thể tưởng tượng được, người nhìn lại này.”

Gắt gao trừng mắt nhìn thủ quyền thứ hai Phong Ly đưa cho hắn, Càn Khôn thật lâu không có đưa tay lấy.

“Như thế nào? Không dám nhìn sao?” Phong Ly cười to, sóng mắt lưu động, biểu tình sinh động, trên gương mặt thanh tú mà ôn nhu phút chốc như hoa mùa xuân nở rộ, ngạo nghễ mà nở rộ.

Hắn thật sự khoái hoạt, chuyện tình vợ vẫn như thế cứ nhiên lại mang đến cho hắn khoái hoạt lớn như vậy, nhảy ra một người trời buộc ma quân, rời xa giả dối cùng tính kế, giờ khắc này, hắn cùng với một người bình thường giống nhau, vui vẻ mà cười to, giống như hài tử sau khi đùa dai cười đến thiên chân vô tà.

Càn Khôn nhìn tươi cười trên mặt Phong Ly, lại lần nữa cảm giác được ngày của bảy trăm năm trước, thiếu niên giữa bụi hoa nọ cười không có tạp chất, chính là sự thuần khiết trong ánh mắt đó, mới để cho vết thương trong tâm của hắn cảm nhận được ấm áp của mùa xuân, mới có thể làm cho hắn trầm luân trong đó, làm cho hắn điên cuồng truy đuổi, cho dù là lại rơi vào hắc ám, hắn cũng không hối hận.

Chậm rãi tiếp nhận thủ quyền, chậm rãi mở ra, dù đã đoán được nội dung, nhưng nhìn đến văn tự màu đỏ, vẫn cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cả người nhện không được bắt đầu phát run, cảm thấy nước mắt đang dâng lên trong hốc mắt.

Nguyên lai, thật là chạy không khỏi vận mệnh. Cho dù đích thật mình thích Phong Ly, cho dù nguyên nhân mình đến ma giới cũng là vì Phong Ly, thế nhưng, không có nghĩa là mình cứ nhiên lại trở thành món đồ chơi của Phong Ly.

Thượng đế, người quả nhiên vẫn không chịu buông tha ta.

“Vậy, hiện tại, ta nên gọi người là Thiên Càn Khôn hay là Thiên Hoa Đào, Càn Khôn?” Phong Ly thu hồi tươi cười, nheo ánh mắt” Ma giới chúng ta có một đại nhân vật số một, thế nhưng không có một ai biết, lão nhân thiên đế kia thật đúng là nhân tâm, đem người bán như vậy. Bất quá, ai lại tin người khiếp đảm yếu đuối, thân phận hèn mọn, hoa tượng hờ chút tự xưng nô tài cứ nhiên lại là đứa con của thượng đế, từng phong tình vạn chủng, mị hoặc thiên hạ – Thiên Hoa Đào? Chính là người người thừa kế trong truyền thuyết của thượng đế tựa hồ cũng không có gì để thiên giới coi trọng a, hiện tại nhìn thấy, còn thật khiến cho người ta thất vọng, cũng khó trách thượng đế không chịu truyền ngôi cho người.”

Càn Khôn lẳng lặng quỳ, ánh mắt buông xuống, bởi vì bị thương cùng thống khổ mà thân thể phát run sau khi nghe lời nói của Phong Ly, thế nhưng lại chậm rãi đỉnh chỉ run run. Hắn chậm rãi đứng lên, thẳng thắt lưng, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Phong Ly, trên mặt bình tĩnh giống như chuyện gì cũng không có phát sinh.

“Nếu vương thượng đồng ý, vẫn là gọi ta Càn Khôn đi.”

“Ta rất muốn biết, người lấy cái gì đến mị hoặc ta.” Phong Ly cười, tươi cười lộ ra lãnh ý “Thượng Đế lại chắc chắn như vậy?” Dục say xuân phong, hoa đào tái hiện? Nghĩ muốn mê hoặc ta, không chỉ có hoa đào mới được đi, Thiên Hoa Đào, người tốt cùng còn có bản lĩnh mị nhân như thế nào. Ta thế nhưng rất chờ mong a”

Nếu Thiên Hoa Đào ta nhất định phải sa đoạ, như vậy ta liền sa đoạ hoàn toàn đi, nói tới sa đoạ, còn có ai so với ta hiểu được cái gì gọi là sa đoạ? Thượng đế, người quả nhiên đủ tàn nhẫn, ngay cả một đường lui cũng không chừa cho ta, như vậy, đừng trách ta không niệm tình cảm phụ tử, người không muốn cho, ta tự tay đến đoạt.

“Vương thượng, Càn Khôn cùng ngài làm giao dịch đi.” Càn Khôn bất động như núi, thần sắc trầm ổn, chỉ có hai tay nắm chặt của hắn tiết lộ nội tâm hắn đang phấn nộ.

“Giao dịch gì?”

“Ta muốn vị trí của thượng đế.”

“A, ta đây sẽ có lợi ích gì?”

“Ngài có thể có Thiên Hoa Đào cùng mọi thứ của Thiên Hoa Đào.”

“Người cho rằng người đáng giá để ta lấy toàn bộ thiên giới đi đổi sao?”

“Ta sẽ làm cho ngài cảm thấy được đáng giá”

“Người cho rằng ta sẽ mê luyện người, mê luyện một người nam nhân như vậy sao?”

“Không thử, ngài làm sao biết sẽ không?”

“Người rất có tự tin” trong mắt Phong Ly kim quang lóe ra, nhìn ra được tâm tình hẩn càng ngày càng tốt, từ khi sinh ra đến giờ, hẩn chưa từng vui vẻ như vậy, không uống phí lúc hẩn hưởng thiên giới trình thư cầu hôn, đem Thiên Mỹ Nhân đổi thành Thiên Hoa Đào. Hướng một người nam nhân cầu thân, còn cầu đến rầm rầm rộ rộ như vậy, cả tam giới, e rằng chỉ có Phong Ly hẩn dám làm như thế. Thiên Hoa Đào này quả nhiên thú vị, cho dù không thích hẩn, nhưng mà có thêm một món đồ chơi cũng không tồi a.

“Càn Khôn muốn làm cho ngài biết, Càn Khôn đáng giá để ngài đưa ra quyết định như vậy.”

“Tốt lắm, ta sẽ rửa mắt chờ xem.”

“Như vậy, là ngài đáp ứng rồi.”

“Vì cái gì không đáp ứng?” Phong Ly vui vẻ cười “Chẳng phải như người nói, thiên giới thuộc về người, mà người thuộc về ta, kia cũng không phải tương đương việc thiên giới thuộc về ta sao?”

Càn Khôn cũng cười “Ngài hiểu được đạo lý này thì càng tốt hơn.”

“Chính là, Càn Khôn, ta thật sự nhìn không ra người có điểm nào có thể làm cho ta ái mộ.” Phong Ly cảm thấy hứng thú nói “Có thể hay không lộ ra một chút?”

“Đương nhiên.” Càn Khôn gật gật đầu, điều chỉnh khuôn mặt cực lực hiện ra khoái hoạt, giống như đã quên bị phần vừa rồi, can đảm dùng tay nhẹ nhàng đặt trên vai Phong Ly, còn thực sự nói “Ta cũng không muốn sử dụng thủ đoạn gì để mê hoặc người, bởi vì ta thật sự thích người, ta nghĩ phải cho người biết, ta sở dĩ nguyện ý làm như vậy, tuyệt không phải vì ta dự đoán được vị trí thượng đế sẽ là của ta, nguyên nhân quan trọng là bởi vì ta thích người, từ rất lâu rất lâu trước kia liền thích người, mặc kệ người có tin hay không, thỉnh không cần hoài nghi sự thành thật của ta, Phong Ly.”

Phong Ly thần sắc không thay đổi, ngay cả mắt cũng không nháy một cái “Đoạn mở đầu này rất tốt, đáng tiếc ta cũng không cảm thấy động tâm, nếu người hướng ta thông báo bước đầu tiên là làm mê hoặc ta, Càn Khôn, ta không thể không nói, ta rất thất vọng.”

Càn Khôn không trả lời, hẩn chính là kinh ngạc, thật sâu mà nhìn Phong Ly, biểu tình trên mặt rất kì lạ, có một loại phiền muộn cùng trào phúng không nói thành lời.

Một hồi lâu, hẩn mới chậm rãi nói: “Không, Phong Ly, bước đầu tiên không phải thông báo.”

“A, vậy là cái gì?”

“Giảm béo.” Càn Khôn từng chữ từng chữ nói, “Ta muốn người giúp ta giảm béo.”

“Ta không giảm, ta muốn ăn.”

Trong ngự thư phòng, Hoài Triết Lũ ngồi phía sau bàn chuyên chú để ý chồng tấu chương cao ngất, đối với người mập mạp xụi lơ trên mặt đất mắt diếc tai ngơ,

Phong Ly vẻ mặt cười tủm tỉm ngồi bên cạnh hắn, giống tiểu cô nương nửa ngồi dưới đất, nửa dựa vào đầu gối của hắn, mềm mại cầm một khối điểm tâm há miệng ăn, bên miệng dính một ít hạt vừng làm cho Càn Khôn đang quỳ rạp dưới đất đỏ mắt hận không thể bỏ nhào qua đem hắn đánh một hồi.

“Chưa hết hai ngày, người liền chịu không nổi, là ai thề son sắt nói muốn giảm béo a.”

“Ta hiện tại không giảm không được sao?” Càn Khôn đã đói bụng đến mờ hai mắt.

“Khó mà làm được a, Thiên Hoa Đào tại sao có thể bỏ dỡ giữa chừng như vậy?”

Phong Ly khiêu mi, có phần thú vị nói “Bằng bộ dáng này của người, sẽ không mê hoặc được ta a, tuy rằng ta không hy vọng người đẹp lên, nhưng gầy một chút ít nhất sẽ không chiếm chỗ.”

“Ta không giảm béo cũng có thể mê hoặc người.” Càn Khôn hữu khí vô lực nói.

“Tốt lắm, có điều, ta cũng không để ý vấn đề béo gầy của người.” Phong Ly liếc mắt nhìn Càn Khôn một cái, vui sướng khi người gặp họa nói “Thế nhưng, trước khi người nào đó giảm béo.”

“Kia là ta nói ra, đương nhiên cũng có thể do ta hủy bỏ” cùng hắn cãi cọ như vậy, Càn Khôn cảm thấy càng đói bụng.

“Người đương nhiên có thể hủy bỏ, bất quá chuyện ta đáp ứng cũng không phải là dễ dàng hủy bỏ như vậy đi.” Phong Ly lấy khuỷu tay chạm chạm Hoài Triết Lũ, “Ta luôn luôn rất có nguyên tắc, đúng không Triết Lũ?”

“Nếu trong tay ngài không có cầm một khối điểm tâm, thần tin tưởng nguyên tắc mà ngài nói.” Hoài Triết Lũ đầu cũng không nâng, lạnh lùng vứt một câu.

“Triết Lũ, ngươi lại trả thù” Phong Ly cố tình kiều mị liếc Hoài Triết Lũ một cái, cầm lấy điểm tâm trong tay đưa tới bên miệng hắn:”Nếu không, cho ngươi ăn một miếng?”

Hoài Triết Lũ lạnh lùng nhìn hắn một cái, nghiêng thân mình, tiếp tục xem tấu chương, rõ ràng chính là nhắm mắt làm ngơ.

“Hắn không ăn, ta ăn.” Càn Khôn bổ nhào lại, há mồm muốn cắn.

Phong Ly tránh không kịp, vừa vặn bị đè, bị ép tới mức ai ai kêu thảm thiết, trước không nói tới chuyện toàn bộ thân thể bị vùi lấp trong một đồng mềm nhũn, dưới một đồng thịt, thiếu chút nữa không thể thở, sức nặng cũng không phải người chịu được. Tuy rằng hắn là Ma quân, nhưng bị một đồng lớn như vậy đè cũng không còn hình tượng gì đi?

“Ta muốn ăn, cho ta ăn, ta thật đói.” Càn Khôn không để ý tới Phong Ly kêu thảm thiết, đuổi thẳng cánh tay ngăn, muốn cướp khỏi điểm tâm trên tay của Phong Ly.

Thân thể di chuyển trong lúc tranh đoạt, Phong Ly cảm thấy xương cốt trên người đều nhanh nát ra, rốt cuộc cũng lý giải được cảm giác Ma Đế khi bị đậu tương đè bẹp là cảm giác gì?

“Đứng lên, đừng đè lên người của ta.” thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi

“Không cho ta ăn, ta liền không đứng dậy” cố ý giật giật thân mình, làm cho Phong Ly hiểu được cái gì là khổ hình.

“Triết Lũ...” Phong Ly chuyển hướng Hoài Triết Lũ, lại phát hiện Hoài Triết Lũ đã muốn ôm lấy tấu chương trên án thượng, chuyển qua một góc khác trên bàn, mặc kệ sống chết của hắn.

Càn Khôn bắt được tay Phong Ly, tiếp theo cầm lấy khối điểm tâm, vội vàng vàng liền hướng vào trong miệng, lại phát hiện thân mình bay lên, một đạo dây thừng trên không trung chính mình lại, sau đó liền nặng nề mà rơi trên mặt đất.

“Vì không để cho ngươi ăn, ta thấy vẫn là trói ngươi lại tốt hơn.” Phong Ly từ trên mặt đất đứng lên, phải cúi đầu, tà tà cười.”

Càn Khôn nhìn hắn một cái, trong miệng lẩm bẩm, sau đó dây thừng trên người liền tự động buông lỏng ra

“Chút tài mọn, đối ta vô dụng.”

“Ta thật muốn nhìn Thiên Hoa Đào đến tận cùng là có bản lĩnh gì.”

Phong Ly hằng hái chơi đùa, dù sao mặc kệ hần có cái bản lĩnh gì, ma giới chưa từng có người dám cùng hần đối đầu, bình thường đều là không chiến mà hàng, đều này làm cho hần thập phần buồn bực, thật vất vả mới có người dám cùng hần động thủ, đương nhiên phải hảo hảo thi triển một phen.

Sau đó liền thấy trên không trung người tới ta đi, thứ gì có thể cầm được đều trở thành pháp khí để công kích. Các loại pháp khí để công kích. Các loại pháp thuật va chạm sinh ra một dòng nước xiết cùng quang ảnh thiếu chút nữa đem nóc nhà cũng hủy đi.

Hoài Triết Lũ ôm lấy tấu chương trọng yếu, trốn ở phía sau tử sách khổ sở nhìn. Hần là quan văn, luận pháp thuật đích thực là không được tốt lắm, bằng không năm đó cũng không bị chọn làm nam phi, nếu Phong Ly không phải tuệ nhân biết anh hùng, hần chỉ sợ còn phải ở lãnh cung sống cả đời còn lại, làm sao có quyền thế như hôm nay?

Cho nên đối với Phong Ly trong lòng hần từ đầu đến cuối có một phần tình cảm cảm kích, nếu không cũng sẽ không tận tâm tận lực xử lý triều vụ như vậy, Phong Ly không phải lười biếng, chính là so với tiền nhiệm Ma quân Tu Trạch càng hiểu được cách dùng người thôi. Mà hần, cho dù biết rõ bị Phong Ly nô dịch, cũng chỉ có nhận mệnh.

Lúc này, Càn Khôn đã biến ra một đám độc phong, mang theo âm thanh ong ong đáng sợ hướng phong ly tấn công qua.

“Cẩn thận, đừng xem nó là ảo ảnh, nhưng nếu bị chúng nó đốt, sẽ đau giống như thật sự bị trúng độc.”

“Ngay cả chiêu này cũng dùng đến.” Phong Ly ha hả cười, “Bất quá với ta mà nói, đây chính là trò đùa của tiểu hài tử, người không biết dùng pháp thuật cao cấp sao? Thật làm cho ta cảm thấy thất vọng.”

“Hừ, trò đùa của tiểu hài tử cũng có thể tạo hiệu quả rất tốt.” Càn Khôn chỉ huy độc phong, chỉ cần có một con thành công, hần liền được lợi.

“Người đã tự tin như vậy, ta cũng không muốn đả kích người, cũng dùng phép thuật của hài tử đối phó người.”

Phong Ly cười, một tấm lưới hướng Càn Khôn trực diện đánh tới, chờ Càn Khôn phát hiện không thích hợp, đã không kịp lui về phía sau. Bởi vì giữa tấm lưới rõ ràng có một con nhện thật lớn, tấm lưới kia cũng không phải dây thừng linh tinh, mà là tơ nhện, tất cả ong độc đều bị dính vào trên mạng nhện.

Càn Khôn trợn mắt há hốc mồm, hần cũng biết mình rất ngây thơ, mặc dù là con của thượng đế, thế nhưng trước mắt không phải là thần a, đương nhiên liền không thể sử dụng pháp thuật cao cấp, hiển nhiên mục đích chính là chơi đùa nhưng mặc kệ như thế nào con nhện hiện tại cũng là một trong những thiên địch của hần, cho nên thời điểm ong độc bị dính vào trên mạng nhện, hần chỉ có chặt vật mà chạy trốn.

“A, nguyên lai người sợ con nhện a.”

Phong Ly như là phát hiện nhược điểm của Càn Khôn, cười thoải mái mà chỉ huy mạng nhện truy kích, nhìn bộ dạng mập mạp của Càn Khôn ở trong thư phòng chạy tới chạy lui tránh né mà buồn cười, cảm thấy thập phần vui vẻ, căn bản đã quên đường đường là một Ma quân ở trong một đồng hỗn độn trong thư phòng chỉ huy mạng nhện truy kích người khác là hành động kỳ quặc cũng rất ngây thơ cùng buồn cười.

Càn Khôn chạy tới chạy lui chật vật trốn tránh, loại động tác này đối với người mập mạp như hắn đích thật là một loại khảo nghiệm, tuy rằng biết rõ mạng nhện cùng con nhện kia là do phong ly dùng phép thuật biến thành, căn bản không phải thật, nhưng hắn không chút nghi ngờ, bị mạng nhện này bắt được, tuyệt đối sẽ khó chịu giống như bị con nhện thật sự bắt được.

“Nguyên lai Thiên Hoa Đào cũng chẳng có gì hơn, chỉ biết chút tiểu pháp thuật của yêu ma, chỉ bằng pháp thuật thấp như vậy, muốn đối phó ta, thật đúng là mộng tưởng” Phong Ly trêu đùa mà cười nói “càng buồn cười chính là, Thiên Hoa Đào cư nhiên lại sợ con nhện.”

Mặt Càn Khôn trắng đỏ bừng, không biết là đỏ vì kịch liệt vận động, hay là tức giận, xấu hổ cùng giận dữ, thân hình không khỏi chậm chạp một chút, lập tức bị mạng nhện bắt lấy. Hắn kinh hãi, tránh không được dùng sức giãy dụa, nhưng quả nhiên giãy không ra, mới cười khổ không thôi, thiên địch quả nhiên là thiên địch, cho dù hắn từng là thần tiên ở thiên giới, bất quá hiện tại cũng chỉ là một tiểu yêu bình thường, nếu không sử dụng được pháp thuật cao cấp, cũng không tính là Thiên Hoa Đào.

“Nhìn xem ngươi còn trốn như thế nào” nhìn Càn Khôn bị trói đến hình thù kỳ quái, Phong Ly nhin không được cười đến càng vui vẻ.

“Ta nếu không bởi vì..., làm sao có thể bị đánh bại đơn giản như vậy” Càn Khôn tức giận, thiếu chút nữa đem nguyên hình của chính mình nói ra.

“Còn không phục a.” Phong Ly không chú ý tới ý tứ trong lời nói của Càn Khôn, ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn, cảm giác thập phần thú vị, nói “Liên như vậy, đem ngươi trói nửa tháng, rất nhanh có thể gãy lại đi.”

Càn Khôn kinh hãi “Ngươi muốn ta chết đói? Ta là muốn giảm béo, không phải nghĩ muốn chết đói.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không nhìn ngươi chết đói.” Phong Ly vỗ vỗ khuôn mặt phì phì của Càn Khôn, ám muội nói “Ta còn luyện tiếu như ngươi chết”

Càn Khôn hơi hơi giật mình, ngẩng đầu như có điều suy nghĩ nhìn Phong Ly một hồi lâu, dường như nhận mệnh mà thả lỏng thân mình, không giãy dụa

“Nhận mệnh?” Phong Ly không thể tưởng tượng được Càn Khôn lại nhận thua đơn giản như vậy, ngược lại không cam lòng nghĩ muốn tiếp tục trêu chọc hắn.

Càn Khôn cúi đầu, đột nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó dùng âm thanh cực kỳ mềm mại đáng yêu hấp dẫn làm nũng nói:”Ly, buông người ta ra, người ta thật đói, người ta muốn ăn rồi.”

Thanh âm hẳn nghe lúc này cùng với trước kia cùng nghe đồng dạng đều đoạt phách câu hồn, hẳn vẫn biết thanh âm Càn Khôn rất êm tai, lần nào nghe cơ hồ có thể làm cho người phạm tội, nhưng lúc đó dù sao cũng có chút mơ hồ không rõ, có thể là do hẳn nghe lầm. Nhưng lúc này đây lại có thể nghe được rõ ràng, thanh âm kia vừa mê người vừa mỉa hoặc xâm nhập cốt tủy làm cho người ta nhin không được nghĩ muốn nghe lại, chỉ là nghe thanh âm kia có thể làm cho người ta cả người nhiệt huyết sôi trào, làm cho người ta đã quên giới tính, diện mạo của hẳn mà trầm mê trong đó.

Phong Ly nhìn về phía Càn Khôn, đây mới thực sự là nguyên nhân hấp dẫn của Thiên Hoa Đào sao?

Hoài Triết Lũ cũng không biết khi nào thì đi lại, ánh mắt hết sức kỳ quái nhìn chằm chằm Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn hai người bộ dáng ngẩn người, cười một tiếng “Nếu không để cho ta ăn, ta liền làm cho các người không được an bình, hy vọng các người không chịu ảnh hưởng của ta là tốt rồi” thanh âm lại khôi phục trầm thấp dịu dàng lúc trước, xem ra hẳn chỉ là trêu cợt Phong Ly mà thôi.

Phong Ly nheo ánh mắt, nhìn về mặt khiêu khích của Càn Khôn, nói: “Thanh âm của người đích thực rất mê người, chẳng qua còn chưa đủ để ảnh hưởng ta, bất quá để cho người khỏi gọi bậy bạ mang tới phiền toái không cần thiết, vẫn phải nghĩ biện pháp mới được” nhìn qua Hoài Triết Lũ đang ở một bên, “Triết Lũ, người có biện pháp nào hay không?”

Hoài Triết Lũ thật sâu liếc nhìn Càn Khôn một cái, mới nói “vương thượng, thần cho rằng, biện pháp tốt nhất chính là đem hẳn bắt giam vào ám lao, chỗ không người, mặc hẳn gọi như thế nào, cũng không ai đến cứu hẳn, đương nhiên cũng sẽ không có người bị thanh âm của hẳn làm ảnh hưởng”.

Phong Ly nhìn về phía Càn Khôn, tươi cười bên miệng rất gian trá “Càn Khôn, người nói thử xem?”

Càn Khôn trừng mắt Hoài Triết Lũ: “ta với người có thù gì, người cứ nhiên lại nghĩ đến biện pháp ác độc như vậy”

Hoài Triết Lũ mặt không chút thay đổi ” Chỉ bằng người là Thiên Hoa Đào, mà ta là thừa tướng Ma giới, có đủ hay không?”

Càn Khôn sững sốt, đích xác, hẳn vẫn xem nhẹ một chuyện, thiên giới cùng ma giới là đối địch, có lẽ Phong Ly căn bản không quan tâm thân phận của hẳn, nhưng người của ma giới sẽ để ý, mà Hoài Triết Lũ là thừa tướng của ma giới, lo lắng chính là ích lợi của ma giới, sự tồn tại của mình đối với ma giới chính là khiêu khích

“Triết Lũ...” Phong Ly cũng ngây ngẩn cả người.

“Vương thượng, ngài cho là, ngài thật sự không có bị hẳn làm ảnh hưởng sao?”

Hoài Triết Lũ lạnh lùng nói, “vương thượng muốn thế nào, thần cũng không xem vào, nhưng người này đối

với ngài mà nói chính là nguy hiểm, hẳn đã ảnh hưởng đến cảm xúc vui buồn của ngài”

Phong Ly đột nhiên chấn động. Mặc dù mình rất rõ ràng chính mình cũng không có bị Càn Khôn mê hoặc, nhưng không thể phủ nhận, ở trước mặt Thiên Càn Khôn, chính mình đích thực là làm rất nhiều chuyện mà trước kia tuyệt đối sẽ không làm, hẳn đã quên thân phận, giống như tiểu hài tử cùng Càn Khôn tranh hơn thua, một khắc kia, trong lòng hẳn đích thực là không có tính kế cùng suy tính, hẳn lúc đó cùng với hẳn trước kia làm chuyện gì đều có mục đích hiển nhiên bất đồng. Hẳn tức giận hướng Càn Khôn “hết thấy đều là người cố ý?”

Càn Khôn biểu tình nhu hòa, thanh âm ôn nhu”Phong Ly, đây mới là người chân thật, cũng chỉ có ta mới có thể cho người được sống chân thật, chúng ta là trời sinh một đôi, người sớm hay muộn cũng sẽ thích ta”

“Người tới” sắc mặt Phong Ly âm trầm, hướng ngoài cửa rống to

2 thị vệ lập tức từ bên ngoài vào

“Dem người này xuống, bắt giam vào ám lao, không có phân phó của ta, ai cũng không thể mở ám lao ra”

Thị vệ tiến lên chế ngự hai cánh tay Càn Khôn

Càn Khôn nhìn Phong Ly, không có phản kháng. Bởi vì ánh mắt của hắn quá nhỏ, thật sự là thấy không rõ biểu lộ cùng thần sắc trong ánh mắt hắn, nhưng hắn toàn thân cao thấp đều tản ra khoan dung cùng ôn thuận rõ ràng, khóe miệng thậm chí còn có một tia vui sướng.

Hoài Triết Lũ nhìn thị vệ đem Càn Khôn tha đi, sau đó lại nhìn thoáng qua Càn Khôn đang thịnh nộ, không khỏi than nhẹ mà lắc lắc đầu, ở trong trí nhớ của mình, đây là lần đầu tiên vương thượng cùng người ngoài lộ ra lửa giận đi? xem ra mức độ vương thượng bị Càn Khôn ảnh hưởng ngay cả chính vương thượng cũng không cảm thấy rõ đi... hoặc là từ lần đầu tiên vương thượng nhìn thấy Càn Khôn, liền bắt tri bất giác bị ảnh hưởng? dù sao chưa từng có người nào khiến vương thượng chú ý như vậy

Trong lòng hắn có một tia chua xót, Thiên Hoa Đào không hổ là Thiên Hoa Đào, đích xác danh bất hư truyền. vương thượng... đến cuối cùng, chỉ sợ vẫn nằm trong bàn tay của Thiên Hoa Đào đi, Thiên Hoa Đào làm việc quả nhiên là không từ thủ đoạn, không sợ mất mặt, cũng không có khiếp đảm cùng yếu thế, thật là cái gì cũng có thể lợi dụng a. Vương thượng, người cũng chưa hiểu đủ a...

5. Chương 5

Khi cửa ám lao mở ra, Phong Ly còn thực sự ảo não, tuy rằng hắn muốn nhìn thấy bộ dạng bị tra tấn thâm của Thiên Càn Khôn, nhưng tự mình đến đây hẳn cũng không tránh khỏi nôn nóng, thật có vẻ như hắn rất coi trọng Thiên Càn Khôn.

nhưng mà nhìn đến bóng người đang cuộn mình dưới sàn nhà lạnh như băng, hắn cũng không tránh khỏi chấn động.

Nếu không phải biết rõ người kia chính là Thiên Càn Khôn, hắn nhất định sẽ nghĩ đây chính là giả mạo, bất quá nửa tháng, mười lăm ngày thôi, một cái người mập mạp làm sao có thể gầy thành như vậy? Bất luận ăn uống điều độ hoặc dùng được như thế nào, đều không có khả năng nửa tháng giảm đi nhiều thịt béo như vậy.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là cái người giảm béo quá độ kia có vẻ rất khó chịu, toàn thân đều lạnh run, đã không thể dùng vật cùng thể để hình dung, tóc rối tung, che khuất diện mạo, y bào nguyên bản đã rộng thùng thình, bọc lấy thân hình nhỏ xinh làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng tàn bạo. Ngày cũng không phải phương pháp giảm béo tự nhiên.

Ra dấu cho La Tháp cùng Bối Mông phía sau, Phong Ly cố gắng che dấu khiếp sợ cùng khó hiểu của mình.

Bối Mông mở khóa tiến vào nhà lao, ôm lấy người đã sớm mất đi ý thức, cả người run rẩy trên mặt đất.

Mái tóc đen nhánh rớt xuống một bên, lộ ra khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn bằng bàn tay, vẫn là lông mi ẩm đậm, ánh mắt nhắm chặt, chỉ có thể nhìn thấy lông mi thật dài, mũi cũng không phải rất cao, đôi môi nguyên bản hồng nhuận có vẻ trắng bệch mà thâm lại.

Thần nhiên thoáng nhìn, Phong Ly thầm than một tiếng, quả nhiên như chính mình nghĩ, dù gầy xuống thì Thiên Càn Khôn vẫn không đẹp lên được. Bất quá, mình đang chờ mong cái gì thế? Lời đồn về Thiên Hoa Đào điều không có miêu tả dung mạo của hắn, mị hoặc của Thiên Hoa Đào cũng không phải đến từ bề ngoài, chính là thể nhân quá cố chấp đi, nghĩ rằng một người như hắn, tuyệt đối phải là xinh đẹp như hoa đi.

Người trong lòng ngực Bối Mông khẽ nói một tiếng, gian nan nghĩ muốn mở to mắt, nhưng sau khi lông mi chớp mấy một lúc lâu, chung quy là không có thành công.

Nhưng Phong Ly biết hắn tỉnh, tuy rằng nhìn hắn bộ dáng thể thảm trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, nhưng rất nhanh liền biến mất không dấu vết, người này cũng không đáng để hắn đồng tình, trong giọng nói không tránh khỏi có chút ác độc: “Như thế nào, giảm béo như vậy rất vui đi, người thực có bản lĩnh, không biết dùng biện pháp gì tàn phá chính mình như vậy. Không muốn sống nữa sao?”

Càn Khôn khàn khàn cổ họng, nhắm mắt lại, giống như lúc nào cũng có thể tắt thở, nói: “đau lòng...đau đi.”

“Ta không có thời gian đau lòng ngươi, ta chỉ là hoảng sợ thôi” Phong Ly cười nhạo “ngươi như vậy tàn phá chính mình, chịu khổ chính là ngươi.”

“Ha ha...”Càn Khôn cười khê, không quan tâm bộ dáng thể thảm của chính mình “Có thể làm cho ngươi giết mình...cũng là...cũng là giá trị...đáng giá...ha ha...”

“Người người này...” Phong Ly không biết nói cái gì cho phải.

“Phiền toái tìm cái giường...để cho ta nằm một hồi được không” Càn Khôn vẫn không có mở to mắt, nói mấy câu nói đó cũng là thở hổn hển hự hự, như có như không: “Ấm lao này...rất thấp...thật lạnh, ngủ rất không...rất không thoải mái...”

thanh âm dần dần thấp đi, một lần nữa tiến vào hắc ám.

Một loại cảm giác khác thường kéo dài trong lòng, làm cho Phong Ly cảm thấy có chút phiền toái, lại có chút tức giận, tuy rằng biết đây bất quá chỉ là thủ đoạn lừa giỡn của Thiên Càn Khôn, nhưng vẫn có cảm giác mình thực sự thua người này một bậc, dù sao đối với người khác tàn nhẫn rất dễ dàng, đối với chính mình tàn nhẫn không phải là người nào cũng làm được sao.

Thiên Hoa Đào đến tột cùng là người như thế nào?

Phong Ly lắc lắc đầu, cảm thấy rất kỳ quái, Càn Khôn bộ dạng không đẹp, ngũ quan tuyệt không tinh tế, lần đầu tiên chính mình nhìn thấy khuôn mặt hắc sau khi gây đi, đã cảm thấy bộ dạng hắc rất bình thường, nhưng một canh giờ trước, khi nhìn lần thứ hai, đột nhiên cảm thấy được hắc kỳ thật rất dễ nhìn, hiện tại lại nhìn, cảm thấy được bộ dáng của hắc thực không tồi.

Mọi người trong ma giới đều vang danh cao lớn uy mãnh, cho dù là nữ nhân cũng là nhỏ bé cao gầy, cùng một góc độ mà nói, Thiên Càn Khôn có vẻ quá mức nhỏ xinh, thời điểm mập mạp trước kia, tuy rằng rất thấp, nhưng bởi vì nhiều thịt, còn nhìn không ra, nhưng sau khi gầy xuống liền có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Người đang nhắm chặt hai mắt lẳng lẳng nằm ở trên giường, giống như lúc nào cũng có thể bị tơ tầm mềm mại nuốt chửng, giống như tiểu hài tử vừa mềm mại vừa nhỏ nhắn đáng yêu.

Người trên giường giật giật, đôi môi hồng nhuận vô thức lầu bầu nói mấy câu

Phong Ly chuyển thân mình, muốn nghe xem hắc đang nói cái gì, nhưng thật sự nghe không rõ ràng lắm, vì thế hạ thấp giọng, dự hống nói: “Người nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Lại là một trận nói nhỏ, lần này vẫn là nghe không rõ. Lòng hiếu kỳ của Phong Ly lên tới cực điểm, hạ người càng gần: “Người nói cái gì?”

Cho dù rất thích ta cũng không cần phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hôn trộm ta đi: ” Người trên giường đột nhiên không hề báo trước mà mở miệng, mang theo buồn ngủ cùng ý cười nồng đậm, con người hơi hơi mở ra lại nhắm lại

Phong Ly có chút cứng đờ, chính mình vì muốn nghe rõ hắc nói, mà gần sát môi hắc, hình thành bộ dạng muốn hôn trộm hắc đây ám muội. Khoảng cách hai người gần như vậy, gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở phảng phất trên khuôn mặt đối phương.

“Người đang nói cái chuyện ma quỷ gì?” Phong Ly phục hồi tinh thần lại, dờn thân mình, trách mắng: “Người cũng không phải nữ nhân, ta đối nam nhân không có hứng thú.”

Cần Khôn nhu nhu hai mắt: “Ta ngủ bao lâu rồi? A...vừa khát vừa đói, có cái gì ăn không?”

Phong Ly xoay người hướng về phía cửa kêu lên: “Ngọc Sanh, đem cháo đến đây...”

Ngọc Sanh bên ngoài lên tiếng, cửa từ ngoài mở ra, Ngọc Sanh bưng một chén cháo thật cẩn thận bước vào ngẩng đầu vừa nhìn liền “A” một tiếng, ngây dại

Phong Ly kỳ quái mà quay đầu, lập tức cảm thấy trước mắt cả phòng hoa đào nở, xuân sắc mê người cuốn trôi hết thấy.

Cần Khôn trên giường đã muốn nửa tựa vào tường ngồi dậy, tay đem mái tóc không nghe lời kéo về phía sau, lộ ra một đôi mắt hoa đào dài nhỏ tà mị, ba quang lưu chuyển, quyến rũ động lòng người, nghe thấy âm thanh, nhất thời mị nhãn bay loạn, câu hồn nhiếp hồn, cả phòng hoa đào.

Cặp mắt kia ngày thường bởi vì mập mạp mà chỉ dư một cái khe hở ở ánh mắt, nhưng lại mê người như vậy, bởi vì ánh mắt này, toàn bộ ngũ quan lập tức trở nên sinh động, hai má hiện lên mạt hơi hơi đỏ ửng, cả người liền giống như một đóa hoa đào nở vào ngày giá rét, tản ra xinh đẹp phong tình làm người ta hoa mắt, đẹp đến không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

“Ta đẹp sao?” Cần Khôn nhẹ nhàng mà lôi kéo tay của Phong Ly cầm thật chặt, ngón tay nhỏ gầy đồng dạng tinh tế nhưng so với hắn có vẻ thon dài hơn.

Phong Ly thừa nhận chính mình đã bị mê hoặc, Cần Khôn đẹp ngoài dự liệu của hắn, lúc đầu chỉ nghĩ đến gương mặt bình thường bởi vì có đôi giống như hút hết linh hồn người trong thiên hạ mà trở nên yêu mị động lòng người, nhưng đó cũng không phải là đẹp nhất, cũng không phải hấp dẫn người khác nhất, đẹp nhất, hấp dẫn người khác nhất chính là khuôn mặt hắn lúc này mang theo một loại tuyệt vọng mà chính hắn cũng không cảm thấy được, tươi cười đó giống như bị áp lực thật sâu tàn phá, cũng không phải phần nộ, đó là một loại đẹp đến điên cuồng.

“Rất đẹp...đích thực rất đẹp...” Nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, tay nắm chặt lấy tay hắn, rõ ràng trên khuôn mặt kia mang theo tươi cười sáng lạn, nhưng vì sao cảm giác thê lương kia lại làm người đau lòng?

“Thật vậy sao?” Cần Khôn cúi đầu tự nói một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Cho ta mượn dựa vào một chút” không đợi Phong Ly trả lời, đem cái trán nhẹ nhàng mà để tại đầu vai hắn.

Phong Ly nhú nhú mày, bản năng nghĩ muốn đẩy ra, nhưng hai tay của hắn lại bị nắm chặt, lực đạo kia mạnh đến kinh người, như là dùng hết khí lực toàn thân. Trên vai đột nhiên truyền đến ẩm ướt, cũng cực kỳ nhanh chóng lan ra bốn phía, làm cho hắn không khỏi sửng sốt, ý niệm muốn tránh ra trong đầu cư nhiên đã không còn.

Sau một lúc do dự, mới chậm rãi ôm lấy người khóc không ra tiếng trong lòng ngực, siết chặt lấy cánh tay của mình, nhẹ nhàng mà phủ lấy lưng của hắn, ôn như tựa hồ như muốn hòa tan căn phòng.

Ngọc Sanh ngơ ngác mà đứng ở một bên, hắn không cách nào hình dung tâm tình của mình là như thế nào. Cho dù là trong lòng ê ẩm, khó chịu đến sắp chết, nhưng vẫn không thể không thừa nhận hình ảnh trước mắt đẹp đến nỗi làm cho người ta không dám quấy rầy, nếu có người can đảm đi phá hư, liền giống như chạm vào thiên đại tội ác.

Mỹ nhân quyền rũ mà buồn rầu, quân vương ôn nhu như nước, bộ dáng ôm nhau cùng một chỗ của bọn họ như là thiên địa lúc đó chỉ có hai người bọn họ, không còn có người khác. Càng đáng buồn chính là, chính mình cứ nhiên không sinh ra oán giận, lòng ganh tỵ, vương thượng luôn luôn ôn hòa thanh nhã chỉ sợ không còn dư thừa ôn nhu lưu lại cho bọn hắn, ôn nhu của hắn đều để lại cho Thiên Càn Khôn này.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, từ khi vương thượng biết Thiên Càn Khôn tới nay, cũng từ từ bắt đầu thay đổi, trở nên không giống với vương thượng ôn nhu trước đây, bởi vì trên mặt vương thượng bắt đầu có hỉ nộ ái ố, mà không chỉ có ôn nhu trống rỗng.

Càn Khôn khóc một hồi, đột nhiên nhận thấy được chính mình thất thố, hắn không phải đã quyết định làm Thiên Hoa Đào xoay chuyển trời đất sao? Thiên Hoa Đào cũng sẽ không yếu đuối khóc như vậy. Hắn lặng lẽ tựa vào Phong Ly một hồi, liền thu thập tâm tình uể oải của mình, ngẩng đầu lên.

Phong Ly chỉ nhìn thấy ánh mắt hắn ướt át, trên mặt của hắn cũng không có nước mắt, bởi vì nước mắt đều chảy ở trên y phục của mình.

“Ha ha...dọa tới người rồi đi...đau lòng đi...” Càn Khôn bật cười, nhẹ nhàng phiêu mị nhãn: “Ta chẳng qua là tùy tiện giả khóc, người liền mềm lòng, còn nói không bị ta mê hoặc.”

Phong Ly nghiêng đầu nhìn nhìn một khối ẩm ướt trên vai của chính mình, lại nhìn ánh mắt ẩm ướt của Thiên Càn Khôn, im lặng không tiếng động, ánh mắt phức tạp, không biết đang nghĩ cái gì.

Càn Khôn bị hắn nhìn tim đập nhanh một trận, giống như trốn tránh mà chuyển hướng ánh mắt, ra vẻ thoải mái nói: “Ta đã nói rồi, vì mê hoặc người, ta chính là không từ thủ đoạn, giả khóc chính là sở trường của ta, mười lần chẳng sai.”

“Người thật sự thích ta như vậy?” Phong Ly hỏi

Càn Khôn hơi hơi gật một chút, khôi phục lại vẻ hấp dẫn mở miệng, sáng mắt hơn người, mị nhãn như tơ: “Kia đương nhiên, điểm này có gì phải hoài nghi” Kiều mỵ dựa thân mình, lấy tay điểm nhẹ lên môi hắn “Muốn ta chứng minh sao?”

Phong Ly nhẹ nhàng mà cười: “Tốt”

Cần Khôn kinh ngạc mà nhìn hấn một chút, lập tức lại cười như hoa nói: “Người nghĩ gì thế, trừ khi người thừa nhận bị ta mê hoặc, bằng không không cho người chiếm tiện nghi.”

“Ta đích thực là say đắm người” Phong Ly lại cười.

Cần Khôn ngạc nhiên nhìn chằm chằm, nghĩ tới ý đồ của Phong Ly, đột nhiên lui về phía sau.

Nhưng Phong Ly lại giơ tay ôm lấy thắt lưng hấn, thô bạo nắm lấy cằm hấn, hôn lên.

Cần Khôn hoảng sợ mà giãy dụa, hai tay mạnh mẽ đánh lên bả vai Phong Ly, nhưng Phong Ly vẫn bất động, hơi dùng sức, đè hấn ngã xuống giường. Mái tóc đen rối tung trên sàn đan màu vàng, Cần Khôn sau khi bị Phong Ly không chút nào ôn nhu hôn liền từ chối vài cái, sau đó trở tay ôm lấy cổ Phong Ly, nhiệt tình mà nghênh đón.

Ngọc Sanh trợn mắt há hốc mồm, thật đáng buồn mà phát hiện mình cư nhiên chỉ là một vật bài trí dư thừa, hai người kia nhiệt tình mà triền miên ôm hôn, không coi ai ra gì thật giống như tình nhân yêu mến nhau đã lâu, xem bộ dáng bọn họ như là hận không thể đem đối phương nuốt luôn vào bụng, nên sẽ không lập tức chuyển từ hôn sang vận động trên giường đi, kia...kia...chính mình đứng ở chỗ này là gì a...

Thật lâu sau, Phong Ly mới buông Cần Kkhôn ra, chỉ bạc ám muội ở bên môi hai người đứt đoạn.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt trong suốt.

“Thế nào? Phong Ly ta cũng không phải thuần khiết đi, tư vị hôn này như thế nào?” Phong Ly lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Cần Khôn, thần sắc trấn định, biểu tình bình tĩnh.

Cần Khôn vẫn không nhúc nhích nằm giữa ở trên giường, hai gò má phỉm hồng, đôi mắt mông lung tà mị, quần áo không chỉnh tề, mị thái tự nhiên. Hấn vươn lưỡi liếm liếm khóe miệng, ám muội nói: “Đương nhiên tốt lắm, bất quá, này không phải là nụ hôn đầu tiên của ma quân ngài đi.”

“Người nói thử xem?” Phong Ly thần sắc càng lạnh hơn.

Lại là một thanh âm nặng nề vọng tới đúng lúc

“Ta đói bụng” Cần Khôn mở miệng.

Đột nhiên thần sắc Phong Ly dịu đi, nghiêng đầu, nhìn về phía Ngọc Sanh đang đứng ở một bên ngăn người, mỉm cười ôn nhu nói: “Ngọc Sanh, đem cháo lại đây đi.”

“Vâng”

Cặp mắt tro ánh vàng kia nhìn hần vẫn ôn nhu như trước, giống như người lạnh lùng mà hần vừa thấy chính là do hần hoa mắt, đột nhiên Ngọc Sanh cảm thấy được vương thượng mình thấy nhiều năm thật ra rất xa lạ, tựa hồ như hần một chút cũng không hiểu vương thượng.

Tiến lên hai bước, đem cháo đặt lên bàn, sau đó bưng cháo lên, muốn uy Càn Khôn.

“Ta muốn Ly uy ta” Càn Khôn ôm lấy góc áo Phong Ly, dùng thanh âm tràn ngập lực hấp dẫn làm nũng, hai tai ngượng ngùng ửng đỏ, cả khuôn mặt trắng nõn nhiễm một tầng màu sắc tươi đẹp động lòng người.

“Hảo” Phong Ly kéo bờ vai của hần, cho hần dựa vào ngực của mình, giơ tay tiếp nhận bát trong tay Ngọc Sanh, múc một muỗng, nhẹ nhàng thổi nguội, sau đó ôn nhu mà uy đến bên miệng Càn Khôn.

Càn Khôn vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào tươi cười, há mồm ăn cháo, động tác ăn thông thả mà hấp dẫn.

Ngọc Sanh lại cảm thấy toàn thân phát lạnh, có một loại xúc động muốn chạy trốn về mặt ôn nhu của vương thượng, cười đến ầm áp nhu tình như vậy, cái mỉm cười động lòng người kia, ánh mắt ngọt ngào cùng với khí chất thiện lương ôn hòa như xuân phong, phong thái giống như có thể bao lấy hết thảy, nếu còn nhìn sẽ làm cho người ta sa vào trong đó, ánh mắt không thể ly khai, cứ nhiên lại làm cho hần cảm thấy đáng sợ.

Mà cái người kia vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào, Thiên Càn Khôn thêm vài phần ngượng ngùng, tựa vào lồng ngực vương thượng, kiều mi mà hơi sợ hãi, gắt gao nắm lấy tay vương thượng đẩy tin cậy tựa vào, sống mắt mềm mại đáng yêu tận xương tràn đầy thâm tình ưu ái, người nhỏ xinh mà ôn thuần lại làm cho người ta có một loại cảm giác sắc bén.

Rõ ràng là nhu tình mật ý như vậy, tình chàng ý thiếp, nhưng không khí lưu chuyển quanh người bọn họ lại làm cho người phát run.

6. Chương 6

Nhẹ nhàng vỗ về một mảnh hoa đào, Càn Khôn đứng trong hoa viên trầm tư, tuy rằng hần luôn miệng nói muốn hấp dẫn Phong Ly, nhưng hần càng hiểu được Phong Ly không phải dễ dàng hấp dẫn như vậy, nhu tình bất quá chỉ là một loại ngụy trang, ôn nhu kia chỉ là vẻ bề ngoài, trong ánh mắt vẫn luôn là bình tĩnh kiềm chế, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng thay đổi.

“Đang suy nghĩ gì?”

Đôi cánh tay phía sau quần lại, nhẹ nhàng khoát trên lưng hần.

“Suy nghĩ như thế nào hấp dẫn người a”

Càn Khôn theo cánh tay xoay người lại, trên mặt là mỉm cười ngây thơ, đôi mắt hoa đào tinh tế như hồ thu, hoàn toàn chính là câu dẫn lộ liễu.

“Vậy người nghĩ tới điều gì?”

Phong Ly cười khê, thần sắc sung sướng. Nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện ý cười của hắn không thể hiện trên ánh mắt của hắn, ánh mắt của hắn vẫn là sáng ngời dọa người, kế thừa đôi mắt màu tro ánh vàng của Ma quân Tu Trạch – vừa ôn nhu vừa lãnh đạm.

Cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt của Phong Ly, Càn Khôn cả người đều tựa đến bên người hắn: “Không biết vương thượng thích hạng người gì? là phong tình vạn chủng, mê hoặc dụ dỗ hay là thanh thuần đáng yêu, thiên chân vô tà?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Có, vương thượng nếu thích cái trước, rất đơn giản” nhẹ nhàng mà vuốt vạt áo của Phong Ly, cười quyến rũ hơi hơi ngả về phía sau, lộ ra đường cong thân thể, như là đã luyện qua cả ngàn lần hiểu được phải dùng loại góc độ nào để có thể làm cho chính mình thoát nhìn càng nhiều mị lực: “Trên giường là được, ở trên giường vương thượng mới có thể biết cái gì gọi là phong tình vạn chủng, mê hoặc dụ dỗ.”

“Nếu ngay cả trên giường cũng biểu hiện giả dối như vậy, ngay cả thanh âm cũng giống như diễn trò, chẳng phải thực làm cho người ta mất hứng?” Phong Ly cười khê, vươn tay điểm trên trán Càn Khôn, chậm rãi đem hắn đẩy khỏi ngực của mình: “Huống chi, cho dù bộ dạng người xinh đẹp, ta đối nam nhân cũng không có hứng thú”.

Càn Khôn cũng cười, chỉ là tươi cười của hắn là bừa bãi mà làm càn: “Vương thượng không thử sao có thể kết luận như vậy? Vương thượng nói vậy, là bởi vì vương thượng ngài còn rất ngây thơ”.

Phong Ly nhú mày, hắn không thích loại tươi cười này trên mặt Càn Khôn. Nụ cười này rất chói mắt, cuồng ngạo mang theo bi thương không thể che dấu, đó là biểu hiện tự nhiên, ý cười lại mang theo bi thương ăn sâu trong cơ thể.

Lui ra sau hai bước, Càn Khôn tiến vào rừng hoa đào, cây anh đào chuyển thành một vòng luẩn quẩn, hoa màu hồng bay xuống trên đầu của hắn, khiến cho hắn thoát nhìn giống tinh linh của hoa.

Hắn nhắm mắt lại, ngũ quan ẩm đậm kỳ lạ là không bị hoa đào nổi bật làm trở nên ẩm đậm, ngược lại tản mát ra hơi thở sạch sẽ thuần khiết như tuyết, hắn không đẹp, tuyết không đẹp, không có ánh mắt xinh đẹp mang theo quang mang, hắn có vẻ bình thường, nhưng lại chẳng phải bình thường, như là che dấu trên châu trong đất, chỉ lộ ra chính ánh sáng, cũng đoạt lấy lòng người.

“Ly, ta muốn tại rừng hoa đào mắc một đu quay, thời điểm gió thổi, ta muốn cùng đu quay lắc lư, ta muốn bay cao rất cao, người có chịu không?” rất nhanh Càn Khôn lại chạy về bên người Phong Ly, nhào vào trong ngực của hắn, giống như hải tử khờ dại, nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, nháo loạn, sương trong đáy

mắt trở thành hư không, đôi mắt hoa đào mang theo nhẹ nhu tình, như là cô gái vướng vào mối tình đầu cảm nhận tâm tình của tình lang, vừa ngưng ngừng lại kiều diễm.

Phong Ly vươn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt đỏ ửng của Càn Khôn, xúc cảm nhẩn nhụi bóng loáng làm cho hấn híp hai mắt lại: "Đây cũng là một chiêu? thanh thuần đáng yêu, thiên chân vô tà?"

"Ly, người biết không? Cảnh giác của người rất sâu, người vốn không tin bất luận kẻ nào" Càn Khôn ngắc đầu, vẻ mặt mang theo chút tức giận: "Người thoát nhìn so với ta càng giả dối, người rất đáng thương, người biết không?"

"Người nói cái gì?" Phong Ly giơ tay nắm lấy cằm Càn Khôn, trong tràn ngập nhu tình "Người lặp lại lần nữa!"

Càn Khôn nhìn ôn nhu trong ánh mắt hấn mà lui bước, lui về phía sau từng bước, xoay người, lại nhìn về phía rừng hoa đào, trong lúc Phong Ly nhìn không rõ, đôi mắt mang theo tầng sương mù. hấn hít sâu một cái, lạnh lùng thốt: "Không nói chuyện này, chúng ta nói chuyện giao dịch đi".

"Giao dịch?"

"Người hấn là sẽ không quên, người đã đáp ứng ta, phải giúp ta đoạt lấy vị trí của thượng đế.", thần sắc của Càn Khôn trong nháy mắt trở nên âm ngoan: "Ta nói rồi, nếu hấn không chịu cho ta, ta liền tự mình đi lấy"

Phong Ly ôn nhu mà nhìn âm ngoan trên mặt Càn Khôn, ngón tay ở trên mặt hấn chậm rãi lướt qua vết nhăn bên khóe mắt bởi vì hấn cố gắng mở to mắt, không chút để ý hỏi han: "Người muốn ta giúp người như thế nào?"

"Nghe nói ám vệ đội của Ma quân Phong Ly chẳng những pháp lực cao cường, hơn nữa dũng mãnh thiện chiến, năng lực đã giỏi hơn chư thần trên thiên giới, nếu ta hướng vương thượng thỉnh cầu đem ám vệ đội ban cho Càn Khôn, ban trợ Càn Khôn thành sự, vương thượng nghĩ như thế nào?"

Phong Ly cười khê: "Càn Khôn, ám vệ đội trong truyền thuyết ẩn giấu thực lực, ai có được ám vệ đội, đương nhiên chính là vương giả, năng lực ám vệ đội tương đương với 1/2 thực lực toàn bộ ma giới, người biết không? Nếu người chiếm được ám vệ đội, chẳng những vị trí đứng đầu thiên giới là của người, thực lực sau này của người chỉ sợ ngay cả ta cũng sợ hãi ba phần."

"Nói như vậy, vương thượng là luyện tiếc ám vệ đội" Càn Khôn mặt không đổi sắc, thái độ thông dong.

"Như thế nào lại như vậy, vì Càn Khôn, ta cái gì cũng có thể cho" Phong Ly cúi đầu, khê hôn lên khuôn mặt Càn Khôn, thở dài nói: "Càn Khôn, nếu ta cho người ám vệ đội, người sẽ phản bội ta sao?"

Càn Khôn nghiêm mặt, mặt hấn hôn môi: "Sẽ không"

“Như vậy, ám vệ đội liền là của ngươi” Phong Ly yêu thích không buông tay mà nhẹ vỗ về lên làn da non mịn của Càn Khôn, nhẹ nhàng cởi bỏ áo của hắn, ánh mắt màu tro ánh vàng nhu hòa xuống: “Ngày mai, ta cho ngươi quyền trượng, bọn họ chỉ nhận thức chủ nhân quyền trượng, cho dù là ta cũng không có thể chỉ huy bọn họ, như vậy ngươi vừa lòng chưa?”

“Vừa lòng” Càn Khôn nở nụ cười, mắt loàn loàn, hai má ửng đỏ, mở hai tay ra, gắt gao ôm lấy thắt lưng Phong Ly, khẽ nhếch nửa người trên, nhìn về phía Phong Ly, “bất quá, vương thượng không phải đối Càn Khôn không có hứng thú sao, vậy tại sao lại cởi áo của ta thế?”

Phong Ly híp mắt, tay cũng không có dừng lại, một đường sờ ngực Càn Khôn, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt tuyết trắng: “Da thịt Càn Khôn so với nữ nhân còn muốn trơn nhẵn hơn.”

Càn Khôn khẽ ngậm một tiếng, yếu đuối tựa vào lòng ngực Phong Ly, giống như không có xương cốt mà tựa vào trong ngực của hắn.

“Mà ta chỉ nói không hứng thú nửa người dưới của ngươi, nhưng cũng không có nói không có hứng thú với nửa người trên của ngươi” Phong Ly vẫn là thản nhiên ôn nhu mà trả lời.

“Vương thượng chẳng lẽ không biết, Càn Khôn không có bộ ngực của nữ nhân.”

“Nếu ngươi có bộ ngực của nữ nhân thì tốt rồi.”

Càn Khôn ôm Phong Ly cười run rẩy hết cả người, giống như Phong Ly nói gì đó rất buồn cười, cười không thể kìm nén, nước mắt đều chảy ra.

Phong Ly lẳng lặng nhìn càn khôn cười đến vui vẻ, thật lâu sau, sờ sờ đầu của hắn, không nói gì đưa hắn ôm sát vào ngực mình.

“Nếu ngày nào đó vương thượng thay đổi chủ ý, đối nửa người dưới của ta cũng cảm thấy hứng thú, mời nói cho ta biết.”

Càn Khôn đẩy Phong Ly ra, từ trên xuống dưới nhìn Phong Ly một lúc lâu, mới cười lớn rời đi.

“Vương...” thanh âm cung kính truyền đến.

Phong Ly vẫn đang lẳng lặng đứng nhìn đường mòn mà càn khôn rời đi, không quay đầu lại.

“Ngươi cũng nghe được.”

Hắc y nam tử phía sau hắn quỳ trên mặt đất, ngũ quan cùng thân hình đều ẩn trong áo choàng rộng thùng

thình. Thanh âm của hắc y nam tử trầm ổn vẫn tràn ngập kính ý:”Đúng vậy.”

“Tốt lắm, từ ngày mai trở đi, các người liền do Thiên Hoa Đào sai sử.”

“Vương, xin thứ cho thần nói thẳng, ngày làm như vậy là rất nguy hiểm a, Thiên Hoa Đào cũng không đáng tín nhiệm” hắc y nam tử có một tia lo lắng:”Hết thấy cũng có thể là âm mưu của thiên giới, có lẽ Thiên Hoa Đào là do hắc phái tới.”

“Ta biết” Phong Ly thản nhiên nói:”Ta cũng không khinh địch.”

“Kia...”

“Phách Tang, người cho rằng ta không biết mình đang làm cái gì sao?”

“Thần không dám, thần chính là lo lắng...”

“Thiên Hoa Đào quả nhiên không phải dựa vào sắc đẹp mà thắng, vẻ đẹp của hắc không phải ở vẻ bề ngoài, hắc đẹp ở chỗ...”

Phong Ly cười khê:”Làm ám vệ của ta, tin tưởng cái gì cũng không thể gạt được người, chẳng lẽ lúc này đầu ngay cả người cũng cho rằng ta bị Thiên Hoa Đào mê hoặc sao?”

“Không, thần chính là cảm thấy được Thiên Hoa Đào đích thực rất có thủ đoạn, hắc vì dẫn dắt chú ý của ngày, tổn không ít tâm tư.”

“Như người thấy, hắc khiếp đảm, hắc ngượng ngùng, hắc bị thương, hắc tuyệt vọng, hắc kiêu ngạo, hắc quyền rũ, hắc khờ dại, hắc cương nghị, hắc thâm trầm, hắc âm ngoan, người nào mới là hắc chân chính?”

“Thần cho rằng, hắc luôn luôn diễn trò, hắc không có bộ mặt chân thật.”

“Không có bộ mặt chân thật sao?” Phong Ly cúi đầu, tay nhẹ nhàng nắm lại, tầm mắt rũ xuống che mắt đôi mắt hắc.

“Vương...”

“Đi thôi, không cần nghi ngờ quyết định của ta, có lẽ hiện tại người có năng lực trong thiên nhân ma tam giới không chỉ có mình ta, Thiên Hoa Đào nổi danh như thế, sẽ không làm các người thất vọng, thể hiện một chút cũng tốt, từ khi ám vệ đội thành lập tới nay, cũng không có chiến tích. Ma tộc chúng ta trước giờ dừng mãnh thiện chiến, không có máu tươi để rửa tội, đương nhiên sẽ không trở thành chiến sĩ chân chính, các người trời sinh chính là ở trên chiến trường ấu đả.”

“Thế nhưng, nếu có một ngày, Thiên Hoa Đào phản bội ngài...”

Phong Ly nhẹ nhàng cười, trong đôi mắt ôn nhu bắn ra quang mang sắc bén: “Ta chờ, cùng với lão bất tử thượng đế kia vừa không có năng lực vừa không có thực lực quyết đấu, ta tình nguyện lựa chọn cùng Thiên Hoa Đào phân thắng bại, bởi vì ta tin tưởng hẳn chính là một đối thủ mạnh, ta muốn biết, hẳn đến tột cùng sẽ dùng phương pháp gì để xoay chuyển thiên giới sắp suy tàn, Phách Tang, người nên biết, không có đối thủ rất là tịch mịch a, Thiên Hoa Đào chính là đối thủ của ta, a muốn người toàn tâm toàn ý giúp hẳn, cho dù là giúp hẳn...đối phó ta.”

Hắc y nam tử trầm mặc, Phong Ly cũng không thêm nhắc lại.

Sau một lúc lâu.

“Thần tuân chỉ, từ hôm nay trở đi, trước khi ngài thu hồi quyền trượng, Phách Tang cũng không còn là ám vệ của ngài, ám vệ đội cũng sẽ không nghe theo điều khiển của ngài, là bạn là địch đều do Thiên Hoa Đào quyết định.”

Phong Ly vừa lòng gật gật đầu: “Người có thể đi rồi.”

“vương, ngài bảo trọng.” Phách Tang cung kính cúi đầu, ẩn thân đi.

Phong Ly lại nhẹ nhàng mà cười cười, thần sắc thâm trầm mà tràn ngập ý chí chiến đấu lần đầu tiên hiện trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của hẳn, giờ này khắc này, hẳn không chỉ là Phong Ly mà còn là vương của ma giới.

Gió ẩm thấp thổi qua rừng hoa đào, vô số cánh hoa đào tiên diễm thừa thớt rơi xuống, tạo ra từng đợt hồng vũ, một người thân áo dài gầy yếu lung lay ngồi trên đu dây, gió thổi mái tóc đen của hẳn rối tung, hoa đào nhẹ nhàng rơi trên đầu hẳn, một mảnh hồng sắc nhưng lại lạnh lẽo như máu.

Bầu trời âm đạm của ma giới vừa lạnh lẽo vừa trống trải, khuôn mặt hẳn trắng nõn mà lạnh lẽo, bị gió thổi đến đỏ ửng cũng không giấu được sắc trắng, cả vườn hoa đào tranh nhau khoe sắc, quyến rũ kiều diễm, lại càng khiến thân ảnh trong rừng thêm vài phần cô đơn.

Phách Tang còn không kịp cảm khái, người kia đã mất cảm dời tầm mắt.

“Điện hạ, Phách Tang đã làm theo chủ ý của ngài, cùng tứ đại thiên vương của thiên giới liên lạc, đặc biệt đến phục mệnh.” Phách Tang hơi hơi cúi đầu.

Đối với Càn Khôn, hẳn có một loại mê hoặc không nói nên lời, từng nghĩ đến hẳn được xưng là: “Thiên Hoa Đào, kẻ gây họa nhân gian”. Thiên Hoa Đào lợi dụng sắc đẹp nhiễu loạn trần thế, khiến quân vương ngu ngốc, nhân thần sa đọa, hẳn khơi mào chiến tranh, khiến chiến loạn phân khởi, dân chúng trôi giạt khắp nơi, không có phẩm hạnh, hẳn làm việc không từ thủ đoạn, tàn nhẫn vô tình, tùy tiện làm bậy, bêu danh

vô số, nghìn người chửi mắng, tất nhiên là mĩ mạo như thiên tiên, tâm như độc hạt (bò cạp), dùng sắc đẹp nịnh nọt, dễ tiện vô sỉ.

Nhưng lần đầu tiên hắn nhìn thấy Càn Khôn, nhìn thấy không phải là sắc đẹp của hắn, mà là loại thê lãnh tuyệt vọng xung quanh hắn, rồi loại cao ngạo trầm tĩnh tuyệt không thỏa hiệp, loại linh hồn tận sâu trong cơ thể ngược lại so với mĩ mạo của hắn càng thêm hấp dẫn người, tim của hắn rất tuyệt vọng thống khổ, nhưng lại rất cao quý thuần khiết, kì lạ là trên người hắn lại dung hợp một loại thánh khiết cùng sa đọa, khiến cho hắn có mị lực tuyệt đối với thiên nhân ma tam giới.

“Bọn họ nói như thế nào?”

Chậm rãi dừng lại đu dây đang phát ra âm thanh kéo kẹt trầm trọng, ưu ưu oán oán mà nhảy xuống.

Phách Tang trầm mặt một chút, mới nói: “Lấy tài ăn nói của tại hạ, thật sử khó có thể lay chuyển bọn họ, bọn họ...tất cả đều dửng dưng từ chối.”

“Chỉ sợ không phải dửng dưng từ chối đi” Càn Khôn nghiêng đầu, nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút biểu tình của Phách Tang, nở nụ cười: “Theo hiểu biết của ta với bốn người kia, bọn họ căn bản không biết cái gì gọi là dửng dưng từ chối, bảo bọn hắn phản bội thượng đế, tâm phục khẩu phục với ta, chỉ sợ bọn họ sẽ chửi ầm lên, nói rất nhiều lời khó nghe đi.”

Đâu chỉ lời nói khó nghe, nếu không phải mình pháp lực cao cường, thiếu chút nữa liền không về được. Phách Tang tiếp tục trầm mặt.

“Lúc này, cho người chịu chút ủy khuất” Càn Khôn mặt cúi thấp, đôi mắt hoa đào tà mị híp lại, “Chúng thần trên thiên giới quả nhiên mỗi người tu vi cao thâm, thất tình lục dục, hồng trần tục sự hẳn nhiên chính là đã sớm vứt bỏ, chỉ có ta ở chỗ này bỏ không được, lòng tham không đáy, khó trách ta chỉ có thể làm tiểu yêu bình thường, xem ra sự lựa chọn của ta thật đúng là sáng suốt. Tuy rằng ta cùng bọn họ đã muốn mấy trăm năm không có gặp mặt, lại còn ảo tưởng bọn họ đối ta có chút tình nghĩa...hiện tại xem ra, ta thật đúng là khờ dại. bắt quá, như vậy cũng tốt, Thiên Hoa Đào ta làm việc từ trước đến nay chính là tiên lễ hậu binh (trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực), với bạn cũ kém bản lĩnh này, làm việc liền dễ dàng hơn nhiều.”

Phách Tang ngẩng đầu liếc mắt nhìn Càn Khôn một cái, tuy rằng hắn nói vậy nhưng sắc mặt lại càng tái nhợt. Mặt của hắn hạ xuống, làm cho người ta nhìn không rõ lắm biểu tình trên mặt hắn, từ góc này nhìn qua, chỉ nhìn thấy cái cằm hoàn mỹ giống như càn gậy yếu.

Phách Tang trầm tư một chút, lại nói tiếp, Thiên Hoa Đào càng ngày càng gầy, cái cổ thon thả, tựa hồ ngay cả mạch máu màu xanh cũng thấy rõ ràng.

Càn Khôn rời khỏi đu dây, đi từ từ hướng tầm cung Phong Ly, quần áo đơn bạc ở trong gió phát sinh âm thanh phấp phật, nhẹ nhàng dẫm nát thảm hồng trên mặt đất, dấu chân kia từng bước từng bước, cũng giống như mang theo sắc hồng, hồng đến chói mắt.

Nhẹ nhẹ vỗ về lên hành lang tẩm cung, nơi này là nơi ở của nhiều đời Ma quân, mà Phong Ly đã ở trong này sống một ngàn bảy trăm năm, nơi này mỗi một cánh cửa, mỗi một tác đất, mỗi một tác không khí đều lưu lại hơi thở ôn nhu như nước của Phong Ly, nghĩ đến đây Càn Khôn đã cảm thấy đau lòng đến lợi hại, vì cái gì nghiệt duyên này lại sâu nặng như thế, giống như ngay cả trong xương cốt đều chứa tình yêu.

Thế nhưng quân vương ôn nhu như xuân phong kia, chỉ khí tận mây xanh, không có nhu tình, không có yêu, cảnh giác nặng nề kia làm cho hắn hiểu được chính mình đã đi vào nguy hiểm, hắn thầm nghĩ cùng nhau trầm luân, nhưng không nghĩ cùng nhau hủy diệt. Ly, ta rất cực phải làm như thế nào mới có được người, ta rất cực làm như thế nào, mới có thể khiến ôn nhu trong mắt người có sự tồn tại của ta, ta...đã phải chờ lâu lắm lâu lắm...

“Nếu thiên giới chư thần đã sớm không có thất tình lục dục, ta thật muốn xem bọn hắn như thế nào nếu thân nhân gặp bất trắc, bọn họ không phải cũng thờ ơ?” Càn Khôn nhìn quỳ long được điêu khắc trên cột hành lang, gờ tay cọ xát khoe miệng dữ tợn của quỳ long, ánh mắt u ám bắn ra một tia tàn nhẫn:”Truyền lời của ta, nói Thiên Càn Khôn vào mừng bảy tháng bảy ở Phượng Tiên đảo tổ chức quần anh hội (hội anh hùng), mời toàn bộ nữ tiên tham gia.”

Phách Tang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Càn Khôn, không biết hắn nói lời này là có ý gì.

“Khi chúng tiên nữ đến nơi hẹn, ta muốn người ở Phượng Tiên đảo thiết hạ ma giới sát tiên trận, trong trận thiết hạ thiên địa Càn Khôn cắt đứt liên hệ của các nàng cùng ngoại giới, đến lúc đó ta sẽ bày ra hoa đào chương” Càn Khôn thần sắc bình tĩnh, tiếp tục nói:”Ta cũng không muốn thương tổn người, nhưng cũng không có nghĩa là ta không dám đả thương người, thần tiên thì như thế nào, ta đã không quan tâm.”

Ngai vàng của thượng đế thì như thế nào? Nếu không phải đây là biện pháp duy nhất tới gần Phong Ly, hắn căn bản là không muốn vị trí này. Hắn nhìn thoáng qua biểu tình khiếp sợ của Phách Tang, nở nụ cười, “Cảm thấy rằng ta rất dễ tiện sao? Thiên Hoa Đào nếu không dễ tiện, thì làm sao phù hợp với thân phận [Thiên giới hoặc thần]?” Hắn ngẩng đầu nhìn phía không trung, bầu trời xanh trắng mang theo vài tầng mây đen:”Nếu người đồng tình với các nàng, thì hy vọng các nàng đừng có tới nơi hẹn của ta đi,ta...bây giờ là Thiên Hoa Đào, không phải Thiên Càn Khôn trước kia...hy vọng các nàng có thể phân biệt rõ ràng, Tiên Hoa Đào đối với các nàng mà nói...là nguy hiểm a...”

Phách Tang không biết nói cái gì cho phải, hắn từ trước đến nay ít lời ít ngữ, thiên giới cùng ma giới từ trước đều là đối thủ một mất một còn, hắn thân là ám vệ của Ma quân ma giới, mọi việc xuất phát từ lợi ích của ma giới, đối Càn Khôn làm như vậy phải gờ hai tay tán thành, nói đồng tình với chư thần thiên giới, không bằng nói là đồng tình với Thiên Càn Khôn bình tĩnh nói ra nhưng tâm lại đau tê tâm liệt phế. Nếu làm vậy với thiên giới, Thiên Càn Khôn không phải là hoàn toàn cắt đứt quan hệ với thiên giới sao? Cho dù hắn có một ngày hối hận, cũng không có đường sống, mà hắn dùng thủ đoạn như vậy trở thành thượng đế, cũng tuyệt không đáng kể, việc hắn trở thành kẻ thù của thiên giới cũng thực xa.

“Không cần hoài nghi quyết định của ta” Càn Khôn nói xong, cũng không chờ Phách Tang trả lời, liền mở đại môn tẩm cung, cửa tẩm cung xa hoa rộng mở, thế nhưng từ sau khi mình ở đây, chủ nhân của nó cũng không có bước vào nửa bước, bình phong hồng sắc trong suốt nghiêm chỉnh dựng đứng ở cửa tựa hồ như cũng cười nhạo sự bất lực của hắn.

Hắn cảm thấy thất bại không lời nào nói được, dựa vào trên bình phong, trong lòng đầy khát vọng đối với

Phong Ly, khát vọng lại gần từng bước, tới gần tim của hắn. Thế nhưng Phong Ly nhìn như ôn nhu không đề phòng nội tâm lại lãnh đạm như vậy, cũng không cho người khác tới gần.

Xuyên qua bình phong nhìn bày trí trong phòng, giống như bao phủ trong một mảnh hồng sắc, phảng phất vẻ đẹp mộng mộng lung lung. Ánh mắt Càn Khôn nhìn về phía bình phong đột nhiên trở chuyên tâm, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, nghiêng đầu, hướng về phía Phách Tang.

Phách Tang lơ đãng vừa nhấc đầu, lập tức “a” một tiếng sững sốt, bởi vì Càn Khôn sau khi xoay đầu trên mặt mang theo một loại quyến rũ cực độ, cặp mắt tà mị hơi hơi nheo, khiến cho hắn nhìn thấy ánh mắt tràn ngập khiêu khích cùng hấp dẫn, đặc ý với ý tưởng vừa nghĩ ra nên khóe miệng mang theo một độ cung nhọt nhọt không giấu được, rõ ràng mang theo tính kế cùng giả dối, rồi lại đẹp đến ngây thơ như vậy.

“Phách Tang, trước tiên, không bằng ngươi thỉnh Ma quân lại đây, nói Thiên Hoa Đào có chuyện cùng hắn thương lượng.”

7. Chương 7

Cả vườn hoa đào như phấn nộ, sắc hồng vừa lạnh nhạt vừa ngượng ngùng lại kiều ngạo, cành nhánh lần lượt rung động, đóa hoa tranh nhau rơi, từng mảnh sắc hồng như mỹ nhân kiều diễm, nhẹ nhàng nhảy múa, uyển chuyển mềm nhẹ, gió thổi vào cành đào tạo thanh âm sần sần, như nhu tình mật ngữ nhẹ nhàng truyền đến, giống như ngay tại bên tai, lại như xa cuối chân trời.

Khi Phong Ly đi vào hoa viên này, tâm hắn luôn luôn bình tĩnh cơ hồ cũng bị cảnh đẹp này đảo loạn, hắn hơi hơi nheo ánh mắt lại, trong lòng hiện lên một tia không hài lòng, có một loại dục vọng phá hủy cảnh đẹp xúc động này, hoa đào kia rất làm cảm, quá lớn gan, cũng không coi ai ra gì.

Xuyên qua đường mòn trong rừng, cung điện quen thuộc thấp thoáng giữa rừng hoa đào, ngôi đền ánh vàng vừa khí phách mà bừa bãi, giữa rừng hoa đào ửng đỏ có vẻ càng thêm nguy nga to lớn, giống như một người khổng lồ ngạo nghễ đứng thẳng, đào lâm thấp bé vây quanh bốn phía cung điện, chặt chẽ quán quanh, không buông tha một khe hở, tựa như một nữ nhân mềm mại đáng yêu đang dùng cánh tay nhu tình ôm chặt lấy người khổng lồ, không cho rời đi, đôi tay kia là dùng sức, quán quýt sai mê như vậy, mà anh hùng kia nên lựa chọn như thế nào?

Phong Ly có chút chần chờ, không thể phủ nhận, Thiên Hoa Đào có ảnh hưởng với hắn, hắn tự nhận không có bị sắc đẹp hấp dẫn, nhưng là hắn chờ mong cùng một người tiếng tăm quyết đấu.

Hắn có dự cảm, Thiên Hoa Đào so với thượng đế càng có lực khiêu chiến, đó cũng là nguyên nhân hắn đáp ứng yêu cầu của Thiên Hoa Đào, Thiên Hoa Đào trong truyền thuyết khiến cho máu trong thân thể hắn sôi trào, hắn muốn biết “Thiên Hoa Đào, kẻ gây họa nhân gian” trong truyền thuyết rốt cục sẽ làm như thế nào. Mà “dục say xuân phong, hoa đào tái hiện” của thiên giới rốt cuộc nguy hiểm tới trình độ nào? Cái loại chinh phục cùng bị chinh phục mãnh liệt này khiến cho linh hồn hắn cảm thấy nguy hiểm lại thấy vui sướng.

Xa xa truyền đến một tiếng ca mềm nhẹ, phẳng phất như tiếng ca của thiên nhiên, tiếng ca kia xuyên thấu mạnh mẽ, xuyên qua làn da, dung nhập cốt tủy, tiến vào từng mạch máu, rõ ràng chỉ là âm tiết đơn giản, chủ nhân của tiếng ca lại dùng tiếng nói hoàn mỹ thuyết minh tình cảm tối động lòng người trong thiên đại, kích động địa phương mềm mại trong lòng người.

Phong Ly trong nháy mắt liền tức giận, một loại tức giận không thể khống chế dâng thẳng lên tới đại não làm vẻ mặt ôn nhu ngàn năm không thay đổi của hắn xuất hiện một tia rạn nứt, hắn thậm chí không biết mình cũng sẽ có thời điểm tức giận như vậy, tiếng ca này kích thích sự tàn bạo cùng nóng giận trong lòng hắn, hắn oán hận bản thân lại bị tiếng ca này đả động, hắn là quân chủ ma giới, tim của hắn phải là kiên cố, sao có thể bị đả động đơn giản như vậy? Chủ nhân tiếng ca này tội đáng chết vạn lần! Thiên Hoa Đào, người chọc giận bốn vương...

Động tác thô bạo đá văng đại môn tử cung, từ lâu đã quên bảo trì hình tượng hoàn mỹ của quân vương, Phong Ly giống như một sư tử cuồng bạo mà xông vào.

Phong Ly xông vào dừng ở cửa, hoàn toàn ngốc cứng sốt. một khắc lúc hắn sinh ra đời, chưa từng nghĩ có một ngày gặp tình trạng như vậy.

Tử cung sưng mù mù mịt, sau bình phong trong suốt hồng sắc, bày ra một dục dũng thật lớn, một thân ảnh yếu điệu, dùng một cây ngọc trâm vấn mái tóc dài, Phong Ly không nói cũng không làm gì, đôi mắt dán lên đường cong hoàn mỹ, cánh tay mảnh khảnh múc nước trong dục dũng, thông thả hấp dẫn giờ lên cổ rồi hạ xuống, bình phong trong suốt cơ hồ cái gì cũng không che được, hắn tựa như có thể nhìn thấy từng giọt từng giọt nước ngã vào da thịt mềm nhẵn kia, đẹp đến làm người ta hít thở không thông.

Tiếng ca ngưng hắn, chủ nhân mềm mại đáng yêu xoay đầu lại, xuyên qua bình phong nhìn về phía Phong Ly đang cứng cứng tựa vào cửa, trong ánh mắt chậm rãi mang theo ý cười khiến người không thể xem nhẹ.

“Người...” không chịu thừa nhận vừa trong trong nháy mắt đó trong lòng cư nhiên chính là hoảng hốt, Phong Ly lập tức trấn định: “Người làm cái gì vậy?”

“Ly, người nói thử xem?” Càn Khôn dứt khoát xoay người, ghé vào trên dục dũng, cùng Phong Ly cách bình phong nhìn nhau.

Hơi nước lượn lơ trôi qua hai má sau bình phong hồng sắc lại thêm một tầng hồng nhuận kiều diễm, da thịt che dấu dưới dục dũng mông mông lung lung lộ ra xuân tình mà dụ dỗ, làm người ta hoài niệm.

“Dụ dỗ ta?” Phong Ly chọn chọn mi, ngược lại tỉnh táo lại, nhẹ nhàng cười

“Ly, người dám nói người một chút cũng không có động tâm sao?” Càn Khôn cười đến càng thêm kiều mi.

“Người nói tới cái gì? Là người hay là sắc đẹp của người?” Phong Ly dứt khoát kéo qua một cái ghế, ngồi xuống: “Bị sắc đẹp mê hoặc là bệnh chung của nam nhân, ta há nào có thể ngoại lệ? Chính là, dù tuyệt sắc như thế cũng là nam nhân không hơn không kém, không thể không làm người cảm thấy tiếc nuối.”

“Ly, người đang tìm lý do, ma giới chưa từng để ý luân lý, người cường điệu chuyện ta là nam nhân như vậy, chẳng qua bởi vì người sợ hãi, người kháng cự, người sợ hãi bản thân thật sự sẽ bị ta dụ dỗ” Càn Khôn dùng một loại ngữ khí mềm nhẹ tràn ngập khiêu khích nói: “Ít ra, người đã bắt đầu đối ta cảm thấy hứng thú, đừng phủ nhận, nếu không sẽ làm ta xem thường người.”

Nghe thế, trong ánh mắt Phong Ly nháy mắt hiện lên một tia âm lãnh, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, chính là ôn nhu tươi cười: “Tùy ý người nói như thế nào, nếu như vậy có thể tăng thêm tự tin trong lời nói của người.”

“Ly, người thật sự là một chút cũng không thành thực” Càn Khôn giận liếc Phong Ly một cái, sau đó đột nhiên từ dục đứng đứng lên, lấy tay ôm lấy quần áo ở một bên, mặc vào người: “Bất quá, không sao cả, ta sẽ không bức người thừa nhận, miễn cho người thẹn quá thành giận.”

Bình phong hiện ra đường cong mảnh khảnh của hân, hân không giống nam nhân bình thường có bả vai rộng lớn, bảy trăm năm tu luyện đối với một yêu tộc mà nói là ngắn ngủi, khiến thân thể hân yếu ớt mà đơn bạc, khung xương nhỏ bé yếu ớt, làm cho người ta có một loại cảm giác mềm mại không xương, nếu như mập mạp, thịt béo toàn thân không có điểm tựa, liền giống như một khối thịt ở trên đống lộn lộn, cũng khó trách hình tượng trước kia của hân khiến người chán ghét.

“Người có phần đánh giá cao chính mình” Phong Ly lạnh nhạt nói, không chút nào để ý đứng lên, vòng qua bình phong.

Càn Khôn sau khi tắm rửa sắc mặt hồng nhuận, da thịt ướt át, y sam mỏng manh rộng rãi mặc ở trên người, thân thể chưa lau làm y sam bị thấm ướt đến trong suốt, hai mắt bị hơi nước rửa qua vừa ướt át mà trong suốt trong sáng, trong lúc sống mắt lưu chuyển, càng lộ vẻ quyến rũ động lòng người. hân tùy ý ngã vào tháp thượng, mặc cho mái tóc dài ướt át, cũng không chà lau, đường cong thon dài hoàn mỹ mà nữ nhân có thể so sánh được, hân lui người lại, bàn chân mượt mà như trân châu gắt gao tựa vào một chỗ, hiện ra một cổ xấu hổ mê người, mang theo phong tình vạn chủng, mị hoặc thiên thành.

“Còn chưa từ bỏ ý định?” Phong Ly thê lương bắt vi sở động, bước lên, vươn tay ôm lấy hân, làm cho hân ngồi trên người mình, lấy qua một cái khăn mềm, chậm rãi chà lau mái tóc dài, “Đối với sắc đẹp của Thiên Hoa Đào, nếu trong lòng ta không có một điểm chống cự nhất định, chẳng phải khiến cho người ta nhìn vào cười sao, Càn Khôn, ta là vương của ma giới, không phải người khác”

Càn Khôn mềm mại tựa vào trên người hân: “Ta chưa bao giờ quên thân phận của người, giống như...ta cũng vô pháp quên thân phận của mình.”

“Ta vẫn cho rằng, Thiên Hoa Đào sở dĩ có thể điên đảo chúng sinh, tuyệt không chỉ vì mỹ mạo, ta càng tin tưởng, Thiên Hoa Đào sở dĩ làm cho nhân gian loạn thế phân phân hợp hợp là vì trí tuệ sánh ngang dung mạo của hân càng làm cho người khuynh đảo” Phong Ly nhắc tay, nâng cằm Thiên Càn Khôn, dùng ánh mắt nhu tình chăm chú nhìn hân, con ngươi màu tro ánh vàng tỏa ra âm áp làm cho không người nào có thể chống cự, ánh sáng như vậy từ trong mắt để vương khiến người khiếp đảm tâm trí.

Trong nháy mắt nước mắt liền dâng lên, Càn Khôn nhìn Phong Ly, hân thừa nhận, hân lại bị mê hoặc, ôn nhu trí mạng kia lại một lần nữa dẫn dắt nội tâm yếu ớt của hân, thiên nhân ma tam giới, hiểu rõ hân

nhất cư nhiên lại là địch nhân lớn nhất của hắn, hắn hiện tại đột nhiên có chút hiểu được, vì cái gì bảy trăm năm trước, khi hắn hạ quyết định muốn rơi vào luân hồi, vứt bỏ sinh mệnh vĩnh cửu, chính là vì ánh mắt ôn nhu của Phong Ly, bị tươi cười nhợt nhạt làm rung động, nghĩa vô phản cổ (đạo nghĩa không cho phép chùn bước) mà bước vào đoạn tình cảm chắc chắn sẽ làm hắn tan nát cõi lòng này, có lẽ khi đó hắn chỉ biết, để vào này đã xâm nhập vào linh hồn của hắn, nhìn thấy vô tận bi thương trong lòng hắn...

“Làm sao vậy?” Phong Ly đem đầu Càn Khôn đặt vào trong lòng ngực của mình, khẽ vuốt bả vai đơn bạc của hắn, lúc Càn Khôn nhìn không thấy khuôn mặt hắn, liền hiện lên một tia cười lạnh không thay đổi, trên đời này không ai có thể mê hoặc hắn.

“Ly, người yêu ta được không? Vì người, ta nguyện ý trả giá toàn bộ” Càn Khôn mạnh mẽ ôm chặt cổ Phong Ly, cả người đều đang run rẩy, “Ta rất cuộc phải làm như thế nào, người mới có thể yêu ta? Trừ bỏ việc ta là một nam nhân, không thể cho người con nối dòng, nhưng thứ khác cái gì ta cũng có thể cho người, vì cái gì người lại không chịu yêu ta?”

Phong Ly không trả lời, chính là tăng thêm ôn nhu, tăng thêm thương tiếc khẽ vuốt ve Càn Khôn tâm bị thương đang cần an ủi.

Càn Khôn lộ vẻ sầu thảm cười, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, nâng khuôn mặt Phong Ly, tỉ mỉ nhìn một lúc lâu, say đắm mịt mù trong ánh mắt dần dần dần một loại mê mang cùng mất mát, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười sáng lóa: “Ly, không sao cả, ta biết cường cầu không được, để cho ta làm nam phi của người đi, người không cần yêu ta, thậm chí không cần thương tiếc ta, ta...có lẽ...càng thích hợp thân phận như vậy, dù sao...ta dơ bẩn như vậy, thậm chí không xứng có được tình yêu của người...ta liền cả đời làm phi tử của người đi...”

Tâm giống như bị vật gì đâm một chút, Phong Ly không tự chủ được hơi hơi ôm sát Càn Khôn. Lại là cái loại tươi cười sán lạn, ánh mắt tuyệt vọng, trách mình càng ngày càng không tốt với Thiên Hoa Đào, ánh mắt của hắn thật sự là không vui vẻ.

“Người làm sao dơ bẩn, người từng là thần, hắn là hiểu được thân thể bất quá chỉ là một cái thân xác thối tha, thân là thiên giới hoặc thần, người hoàn mỹ mà hoàn thành nhiệm vụ của mình, người chính là thực hiện chức trách thôi, cũng giống như ta thực hiện chức trách của Ma quân, đúng hơn là, chúng ta đều rất tận trách” Phong Ly sững nịch mà cười, “hơn nữa, người đã quên, ta hướng phụ thân của người trình thư cầu hôn, người không phải là nam phi của ta, mà là ma hậu của ta, nếu người đồng ý, ta đem hôn sự chúng ta nhanh chóng an bài.”

“Ly, người là nghiêm túc?” Càn Khôn sững sốt một chút, biểu tình tỉnh táo lại “Người thật muốn cưới ta làm ma hậu của người?”

“Đây là đại sự chiếu cáo với tam giới, người cảm thấy ta sẽ mang chuyện này ra đùa giỡn sao?” Phong Ly cười cười, vân đạm phong thanh.

“Ta là một nam nhân”

“Ta đây biết”

“Người không phải đối nam nhân không có hứng thú?”

“Người cũng là nam nhân, nên biết cái kia không quan hệ tới hứng thú, lại nói...” Phong Ly chuyển mắt, cười thực bình tĩnh: “...người hẳn sẽ không nghĩ đến, ta sẽ có tần phi khác? Ta nói rồi, không cần quên thân phận của ta”

Cần Khôn mãnh mẽ xoay mặt, hai tay nắm lấy vạt áo, túm thật mạnh, ngón tay đều trắng bệch, sau một lúc lâu mới nói: “Ta đây hiểu được, Ly, so với mong muốn của ta... tốt hơn nhiều, thật sự, ta đã rất thỏa mãn” trên mặt thoáng qua một tia tàn nhẫn, trong ánh mắt bắn ra quang mang lạnh lẽo vô cùng, kết cục cuối cùng của ta và người đều đã nhìn thấy, ai thua ai thắng rất nhanh sẽ biết được, cho dù ta yêu người, nhưng mà tuyệt đối không cho phép người khinh mạn cảm tình của ta, ta trả giá liền phải nhận được hồi báo, Ly, người hẳn là đã quên thân phận của ta, ta chính là Thiên Hoa Đào a...

Nhìn cái ót Cần Khôn, ánh mắt Phong Ly vẫn ôn nhu như nước, chính là ôn nhu đến cái gì cũng nhìn không thấy, con người màu tro ánh vàng khôi phục lạnh lẽo, hẳn theo thói quen nhếch môi, ôm lấy thất lực Cần Khôn, dùng một giọng nói sững sững hoàng toàn không tương xứng với ánh mắt lạnh lẽo nói: “Sinh khí?”

“Không có” Cần Khôn cúi đầu, rầu rĩ nói.

“Đừng nóng giận” Phong Ly cúi đầu, dùng miệng nhẹ nhàng cẩn thận chạm vào cổ Cần Khôn, giống như ứng phó một hài tử cố tình gây sự, làm ra vẻ vừa bất đắc dĩ vừa dung túng: “Tối đa ta có thể đáp ứng người, nếu một ngày ta muốn có người yêu, nhất định người đầu tiên ta yêu là người có được không?”

“Đây chính là người nói” Cần Khôn nhảy dựng lên, dùng sóng mắt mang theo xuân ý dào dạt liếc Phong Ly một cái, làm bộ như lơ đãng cọ cọ bộ vị miễn cảm nhất của hắn: “ta chờ mong ngày đó đến.”

Phong Ly ánh mắt thâm trầm một ít, đem Cần Khôn ly khai, đặt trên chân mình, cúi mặt xuống, nặng nề mà hôn lên trên môi của hắn.

Cần Khôn ngo giãy dựa một cái, liền xụi lơ trên người Phong Ly, thuận theo mà thừa nhận nụ hôn của hắn, cổ họng phát ra một cười trầm thấp.

“Người lại hấp dẫn ta” Phong Ly tại môi cần khôn nói nhỏ: “thật đúng là chưa từ bỏ ý định a.”

Cần Khôn vươn tay, chậm rãi đẩy mặt Phong Ly ra, trên mặt lộ ra tươi cười giảo hoạt: “Ma quân người không phải tâm như núi sao? Cần Khôn đành phải cam bái hạ phong.”

“Đừng, ta hiện tại quyết định nhận hấp dẫn của người” trên mặt Phong Ly cũng lộ ra một tia nghiêng ngẫm.

“Ha ha, bắt qua hiện tại ta đã muốn buông tha” Càn Khôn đẩy tay Phong Ly ra ngồi dậy: “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Chọn chọn mi, Phong Ly cũng không kiên trì, rất đơn giản liền buông hấn ra,

nhìn quần áo trong suốt trên người, cùng Phong Ly lộ ra một nụ cười thật tươi, sau đó không để ý tới hấn, thi thi nhiên nhiên mà đi vào nội thất.

Nhưng mà trong nháy mắt sau khi hấn xoay người, nụ cười trên mặt hấn liền suy sụp, biểu tình lạnh như băng mang theo buồn rầu, cho dù mình có thể dụ dỗ nam nhân khắp thiên hạ, nhưng cũng không cách nào dụ dỗ Phong Ly, dưới mặt nạ ôn nhu kia, là một mảnh bình tĩnh vô ba, không có nửa điểm xúc động vì tình dục, chính mình quả thật không làm dậy nổi hứng thú của Phong Ly sao?

Phong Ly vẫn luôn nhìn bóng dáng Càn Khôn, ôn nhu trong ánh mắt cũng chậm rãi rút lui, đổi lại bên môi chính là một mặt cười lạnh. Hấn đứng lên, phủi quần áo không nhiễm tro bụi, xoay người đi ra ngoài.

Hai người đều không quay đầu lại, lại tinh tường biết được trong trận chiến sau này, chính mình đã nắm lợi thế.

“Hôn nhẹ tiểu Ly nhi của ta, cha nhớ người muốn chết.”

Sau một tiếng gọi mê đắm, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong tầm cung Phong Ly, nhìn đến bóng người đang ngủ say trên giường, không chút nghĩ ngợi, mạnh mẽ bổ nhào lên, ôm chặt lấy người trong chăn.

Càn Khôn đang ngủ say, đột nhiên bị người ôm lấy, còn tưởng rằng bị đánh lén, sau khi bình tĩnh liền theo bản năng đưa chân dùng lực đạp người đánh lén “Ồi” một tiếng, ngã lên giường, đầu đụng vào trụ giường, phát ra tiếng phanh, ngấm lại cũng đau.

Bất quá, Càn Khôn cũng không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, nhấc chân, cuốn lấy người đánh lén, nhanh chóng bắt lấy đối phương, giơ tay chế trụ cổ của đối phương, trên mặt lộ ra hung ác: “Người nào?”

Người bị bắt lấy “oa oa” la lên: “Đau chết mất, tiểu Ly nhi, cha không bao giờ...thích người nữa, người cư nhiên đối ta ra tay, rất bất hiếu...”

Người đánh lén liều mạng quay đầu, liếc mắt một cái nhìn thấy Càn Khôn, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, ngây ngẩn cả người.

Càn Khôn cũng ngây ngẩn cả người, khuôn mặt này hấn đã từng thấy qua, khuôn mặt diêm dúa yêu mị đó chỉ cần nhìn qua một lần liền vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, cặp mắt hạnh đang trừng trừng kia trừ bỏ kinh ngạc còn mang theo đau đớn mà cơ hồ như đang cố liều mạng nhìn xuống lệ quang.

“Thu Nhan Thứ?” Càn Khôn hú lên quái dị, sau đó mạnh mẽ lấy tay che miệng, trên mặt một mảnh mắt tự nhiên. hắn chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ phát ra âm thanh khó nghe như vậy.

“Người là ai? Làm sao người biết tên của ta” Thu Nhan Thứ cũng kì quái, một bộ dáng trời sắp sập,”Trời ạ, trời ạ, trên giường tiểu Ly nhi cư nhiên có người khác ngủ?” Hắn nghĩ muốn giơ tay dụi mắt, xem là không phải mình nhìn lầm rồi, nhưng hai tay không thể động đậy, này mới phát hiện cánh tay mình còn bị người nắm lấy, trên lưng còn bị một chân đè, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết: “cánh tay của ta...”

Càn Khôn lập tức phát hiện khung cảnh xấu hổ, “a” một tiếng, nhảy ra, nói như thế nào Thu Nhan Thứ này cũng là mẫu thân của Phong Ly.

Nhan Thứ lăm bằm lăm bằm mà ngồi dậy, một bên xoa cánh tay, một bên liếc về phía Càn Khôn, “người rốt cuộc là ai? Như thế nào...như thế nào ở trên giường tiểu Ly nhi? chẳng lẽ...” hắn nghĩ nghĩ một chút về Phong Ly, trên mặt xuất hiện một tia cảm động: “chẳng lẽ tiểu Ly nhi nhà ta rốt cuộc cũng thông suốt, thật tốt quá, ta không bao giờ...lo lắng hắn cả đời đều là xử nam nữa...”

“Hắn...xử nam?” Càn Khôn khoe miệng co rúm, hắn hiện tại bắt đầu đồng tình với Tu Trạch, bất quá, càng đồng cảm với Phong Ly có một mẫu thân như vậy.

“Ai, tiểu Ly nhi nhà của ta bảy trăm năm trước liền cử hành qua lễ trưởng thành, nhưng bảy trăm năm qua, hắn liền giống như hòa thượng thanh tâm quả dục – ngăn ham muốn, tâm trong sáng, nửa phi tần cũng không có, dáng vẻ không giống như Tu Trạch,còn chưa trưởng thành đã có một đồng phi tần” Nói tới đây, tựa hồ có chút tức giận nghiêng rằng, bất quá rất nhanh liền nắm chặt tay của Càn Khôn, dùng một loại biểu tình nhạc mẫu nhìn con dâu, cố gắng biểu hiện ra thân thiết, “uhm...ta nói...a, còn không biết tên của người?”

“Càn Khôn, Thiên Càn Khôn” Càn Khôn vội vàng nói, cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, liều mạng muốn lấy lại cánh tay đang bị Thu Nhan Thứ nắm lấy, bất quá Nhan Thứ nắm thật chặt, hắn lại không dám dùng sức, căn bản kéo không ra.

“Càn Khôn?” Nhan Thứ nghĩ nghĩ, ánh mắt trùng trùng, kêu lên: “A, người chính là Thiên Hoa Đào, chính là cái người làm cho tiểu Ly nhi nhà ta vừa gặp đã thương, ngay cả công chúa thiên giới cũng không muốn chỉ muốn người.

Người bên ngoài đang truyền những thứ gì a.

“Khó trách a, khó trách a...” Nhan Thứ đem tay Càn Khôn cầm thật chặt, lại nhìn nhìn khuôn mặt Càn Khôn, vẻ mặt cảm động, “quả nhiên là mỹ nhân, khó trách Ly nhi sẽ động tâm, nghe nói hắn đã muốn chuẩn bị đại hôn, xem ra là chờ không được muốn cưới người vào cửa a.”

Mặt Càn Khôn cũng bắt đầu co rúm: “Uhm, Thu...uhm, cái kia...vương phi...ta là một nam nhân a” Quả thực không biết xưng hô với Thu Nhan Thứ như thế nào, hơn nữa con của mình cưới một nam nhân, làm cha mẹ như thế nào một chút phản đối đều không có a, đây cũng thực không bình thường.

“Vậy thì có cái gì? Ta cũng là nam nhân a, Tu Trạch không phải vẫn cưới ta?” Thu Nhan Thứ không thèm quan tâm nói, lại dùng biểu tình thân thiết của nhạc mẫu, hai con mắt cười đến vui vẻ: “Không bằng người cũng giống tiểu Ly nhi gọi ta là cha đi, nói như thế nào người cũng sẽ trở thành con dâu ta.”

Hiện tại cả chân Càn Khôn cũng có biểu hiện co giật, hấn trừng mắt nhìn Thu Nhan Thứ, nghĩ thầm Chi thúc như thế nào lại thu một đồ đệ như vậy, còn nói gì là môn sinh đặc ý nhất? Hơn nữa loại lão bà này, tiền nhiệm Ma quân Tu Trạch như thế nào có thể nhẫn nại chịu đựng được, còn yêu sâu đậm như vậy, vì hấn ngay cả ý chí thống nhất thiên nhân ma tam giới cũng vứt qua sau đầu?

“Thế nào, tiểu Ly nhi nhà ta ở trên giường biểu hiện như thế nào?” Nhan Thứ lười kéo cánh tay Càn Khôn nói, đột nhiên cảm thấy được lời này như thế nào lại nghe quen tai như vậy, bất quá, mặc kệ: “Ta nói Càn Khôn nha, người nên thông cảm một chút nha, tiểu Ly nhi nhà ta ở phương diện này thực sự không có kinh nghiệm gì, hấn thế nhưng bảy trăm năm làm hòa thượng...”

“Vương phi” Càn Khôn cao giọng đánh gãy lời của hấn, sợ sau khi hấn há mồm sẽ thảo luận ra chuyện đáng sợ, vội vàng vàng vàng làm sáng tỏ, “Ta cùng Ly, không phải như ngài nghĩ, chúng ta là thanh khiết trong sạch” lời nói ra, liền lập tức hối hận, chính mình như thế nào lại ngu ngốc như vậy, lại có thể nói ra lời nói xấu hổ như nữ tử nhân giới này?

“Không phải chứ?” Nhan Thứ lấp bắp kinh hãi, nhìn về phía Càn Khôn: “tiểu Ly nhi nhà ta sẽ không trì độn như vậy đi?”

“Vương phi, Ly hấn căn bản không thích ta, chúng ta...là quan hệ đối địch” Càn Khôn xoay mặt, thanh âm có chút cô đơn: “Quan hệ của ta cùng Ly căn bản không giống như ngài nghĩ, ta là Thiên Càn Khôn, mà hấn là vương của ma giới, hấn chỉ xem ta như địch nhân thôi.”

Nhan Thứ sững sờ một chút, biểu tình khiếp sợ, nhìn về phía Càn Khôn đang gục đầu xuống, “Vậy còn người, người cũng xem hấn là địch nhân sao?”

Càn Khôn lộ vẻ sâu thâm cười: “Có lẽ nói ra ngài cũng sẽ không tin, ta thích hấn bảy trăm năm” hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: “Vì hấn, ta cái gì cũng có thể bỏ qua, ta thương hấn, điểm này ta chưa bao giờ giấu diếm, cũng không sợ nói cho bất kỳ kẻ nào, cho dù là đối mặt Ly, ta cũng nói như vậy, ngài nói ta sẽ xem hấn là địch nhân sao?”

Nhan Thứ nghe vậy, lập tức trưng ra một nụ cười xán lạn, “Vậy là được rồi, không có gì phải lo lắng, ta nhất định sẽ giúp cho người, người đẹp như vậy, cùng tiểu Ly nhi đứng chung một chỗ, tuyệt đối là cảnh đẹp ý vui” hấn vỗ vỗ bả vai Càn Khôn: “Người yên tâm, người nhất định sẽ làm con dâu của ta”

Lại tới nữa. Càn Khôn mắt tròn trắng, đối mặt Thu Nhan Thứ này, hấn ngay cả một chút cơ hội cũng không có. Bất quá, có thể được Thu Nhan Thứ giúp đỡ, phần thắng của hấn sẽ càng lớn hơn một chút. Hấn lại cúi mặt, biểu hiện ra một bộ dạng lả chã chực khóc, “Thế nhưng, Ly hấn căn bản là đối ta không có hứng thú, có lẽ thủ đoạn này rất vô sỉ, nhưng thực tế mặc kệ ta như thế nào hấp dẫn hấn, hấn cũng là thờ ơ.” Bi thương che mặt: “Kỳ thật, có đôi khi ta có thể cảm giác rõ ràng Ly đối với ta có cảm giác, thế nhưng vì cái gì, hấn đều không có một điểm động tình?”

“Không có động tình?” Nhan Thứ chớp chớp đôi mắt hạnh, những lời này gợi lên trí nhớ sâu xa của hắn, hắn trước kia cũng không hiểu cái gì gọi là tình dục, mỗi lần đều làm cho Tu Trạch có cảm giác thất bại, chẳng lẽ...ờ, trời ạ, hắn che miệng lại, không thể tin được phán đoán của chính mình...

“Thu...uhm, vương phi, người làm sao vậy?” Nhìn đến biểu tình khủng bố của Nhan Thứ, tâm Càn Khôn liền trở nên bất an.

“Này...này...” nhan thứ phiền não gãi gãi đầu, cố gắng ngẫm lại quá trình lúc trước hắn cùng Tu Trạch ở chung, khuôn mặt không tránh khỏi hồng một mảnh.

Càn Khôn nhìn Thu Nhan Thứ, không biết hắn vô duyên vô cớ đỏ mặt làm cái gì

“Này...không cần lo lắng, không có động tình thôi, phải...phải...này là do di truyền” Nhan Thứ nói lấp ba lấp bắp, mặt đỏ ta hồng. Đúng vậy, có biện pháp giải quyết, tiểu Ly nhi chính là rất thẹn thùng, cho nên ngưỡng ngừng không nói cho người biết thôi” Trời biết, tiểu Ly nhi của hắn thực sự không biết cái gì là thẹn thùng, cho dù nhìn thấy hắn cùng Tu Trạch ở trên giường lẩn qua lẩn lại, cũng có thể mặt không đổi sắc giúp bọn hắn đóng cửa lại, tùy tiện nhắc nhở bọn họ không cần kịch liệt, trách cho thất lưỡng đau nhức.

“Thẹn thùng?” Càn Khôn thực nghi không ra bộ dáng thẹn thùng của Phong Ly, bất quá việc này thực khiến cho hắn có hứng thú: “Như vậy, biện pháp giải quyết là cái gì?”

“Uhm...chính là...chính là...” mặt Nhan Thứ càng thêm đỏ, “chính là làm nhiều lần, tự nhiên sẽ có.”

Càn Khôn vẽ mặt quái dị, này là cái biện pháp gì?

Nhan Thứ nhìn vẻ mặt không rõ của Càn Khôn, cũng bất chấp thẹn thùng: “tiểu Ly nhi nếu thực sự xem người là địch nhân, ta cũng không tin hắn sẽ tùy tiện tiện cùng địch nhân kết hôn, hắn nhất định là thích người, chính là hắn còn chưa có hiểu được lòng mình” Tựa như hắn lúc trước cũng không rõ: “tiểu Ly nhi nhà ta ở phương diện tình cảm là chậm chạp một chút, bất quá đừng lo, chỉ cần kích thích mãnh liệt, hắn rất nhanh liền hiểu.”

“Ngài nói kích thích là chỉ...” Càn Khôn vẫn là không hiểu được.

Đôi mắt to tròn của Nhan Thứ chuyển chuyển vài vòng, kẻ sát Càn Khôn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng mà ám muội nói: “Nếu người có biện pháp đem tiểu Ly nhi lên giường, mạnh mẽ...cái kia,sau đó, sau đó hắn sẽ rất tức giận, nhưng hắn cũng sẽ bất tri bất giác chú ý đến nhất cử nhất động của người, đến...đến lúc đó...không phải...”

Càn không trừng mắt nhìn Thu Nhan Thứ, người này là mẫu thân Phong Ly sao? Hay là do mình hoàn toàn hiểu sai ý hắn, Thu Nhan Thứ cư nhiên ám chỉ chính mình mạnh hơn Phong Ly? Tuy rằng, hắn thực sự có ý tốt, bất quá, vừa nghĩ tới chính mình đem Phong Ly đặt ở dưới thân, mà Phong Ly chính là vẻ mặt khủng bố ăn thịt người, cả người hắn liền phát run, hắn...hắn làm không được...

“Các người đang làm gì đó?”

Tiếng rống giận khủng bố truyền đến, trước cửa phòng ngủ xuất hiện một nam nhân cao lớn uy mãnh vẻ mặt giận dữ trừng mắt hướng hai người đang cùng một chỗ trên giường, khuôn mặt nghìn năm như một mang theo câu hỏi, Càn Khôn quá khứ đã trải qua rất nhiều, cho nên cơ bản đã không có phản ứng gì đặc biệt.

“Trạch?” Nhan Thứ vẫn là vui vẻ, cư nhiên có thể tự động xem nhẹ ánh mắt giết người của Tu Trạch, vẻ mặt vui vẻ vươn hai tay, hướng về phía ngực của hắn

Tu Trạch vội vàng giơ tay đón lấy Thu Nhan Thứ, sợ hắn bị thương, hắn như thế nào có thể tiếp tục tức giận, cũng không có khả năng tức giận với Thu Nhan Thứ, chỉ có thể dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm Càn Khôn, hỏi: “người nam nhân này là ai?”

“Con dâu của chúng ta” Nhan Thứ cười tủm tỉm nói: “Cùng tiểu Ly nhi rất xứng đôi đi, là một đại mỹ nhân a.”

Càn Khôn đã vô lực phản bác, bị Nhan Thứ tả một câu “con dâu”, hữu một câu “con dâu” hắn đã muốn chết lặng, hắn cảm thấy được cuộc sống tương lai của hắn rất bi thảm, còn chưa có gả cho Phong Ly, cũng đã rất sợ hãi “mẹ chồng”, hắn vì cái gì lại thích Phong Ly, hiện tại không biết còn có thể hối hận hay không a...

“Thiên...Hoa Đào?” Tu Trạch nghe vậy, ánh mắt trở nên sắc bén, thật sâu nhìn Càn Khôn vài lần, mới nói: “Không phải con dâu chúng ta, còn chưa biết được, ta nghĩ Ly nhi cũng không biết rõ chính mình đang làm gì. Huống chi Thiên Hoa Đào cũng có suy nghĩ của mình đi.”

“Cái gì a, Trạch, người sao lại nói như thế?” Nhan Thứ mắt híp nói: “ta đã nhận định Càn Khôn là con dâu của ta.”

“Hừ, người vẫn là hảo hảo xem lại mình đi” Tu Trạch không hề giận nói, “nói với người bao nhiêu lần, không được chạy tới quấy nhiễu Ly nhi, người đem lời của ta xem như gió thoảng bên tai có phải hay không?”

Nhan Thứ co rúm lại một chút: “Người ta...người ta nghĩ muốn tiểu Ly nhi a.”

“Ta đã nói rồi, người chỉ có thể muốn một mình ta! Dù sao, Ly nhi căn bản là không ở đây” Tu Trạch lại nói: “Theo ta trở về.”

“Gặp con dâu cũng được” Nhan Thứ còn muốn nói, nhưng sau khi bị Tu Trạch hung hăng trừng mắt, cũng chỉ biết ngậm miệng, ngoan ngoãn ở trong lòng ngực tu trạch làm nũng.

Tu Trạch cũng không thèm liếc mắt nhìn Càn Khôn một cái, ôm Nhan Thứ xoay người rời đi, qua nhiều năm như vậy, trong ánh mắt hắn cũng chỉ có Nhan Thứ.

Nhìn Tu Trạch ôm Nhan Thứ rời đi, trong mắt Càn Khôn lại toát ra âm mộ cùng bị thương, Ly, đến ngày nào, chúng ta mới có thể gặt gao ở cùng một chỗ như thế.

8. Chương 8

Lần đầu tiên cảm thấy vô cùng buồn bực, lần đầu tiên cảm thấy không biết theo ai, tả hữu trong lòng có một loại cảm giác dục vọng bộc phát. Không thể phủ nhận, lời nói của Thu Nhan Thứ làm trong đầu hắn có một gợn sóng nhỏ, đã chậm rãi lan thành sóng lớn đáng sợ.

Càn Khôn cảm thấy hoang mang, loại tình cảm tà ác này tựa hồ không phải bắt đầu từ lúc chính mình bị biếm xuống hạ giới, thậm chí có thể nói thời điểm chính mình vẫn là hoặc thần, liền ở sâu trong nội tâm của mình, này có lẽ chính là nguyên nhân mình không giống với những hoặc thần khác, nói như vậy, đây có lẽ là nguyên nhân khiến hắn cực khổ.

Cố chấp với Phong Ly đã muốn mãnh liệt tới nỗi chính mình cũng sợ hãi, hơn nữa đã dần không thể khống chế được, càng thêm đáng sợ chính là, chính mình đang lo lắng về đề nghị của Thu Nhan Thứ.

Bất luận là thần, hay là người, hay là yêu, làm như vậy đều là tội ác, không thể tha thứ, hơn nữa Phong Ly nhìn như ôn nhu nhưng tuyệt đối là cường đại, hắn có thể dễ dàng xé nát chính mình hiện tại, mà một khi mất đi sinh mệnh, liền không còn có cơ hội...không, nên nói, sẽ không bao giờ...nhớ rõ Phong Ly, nghĩ như vậy, Càn Khôn liền không thể chịu đựng được, đây là kiếp cuối cùng của hắn, cũng là kiếp sống trân quý nhất, hắn không muốn quên, khát vọng luân hồi của hắn hiện tại đột nhiên trở nên đáng sợ.

Không khí đột nhiên giao động làm cho hắn miễn cưỡng nhíu mày, hắn che mặt mình, nằm dài trên tháp thượng, trong nháy mắt nội tâm trở nên trầm trọng, nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Người không hy vọng ta đến?” Chủ nhân thanh âm nhíu mày, chưa từng xem nhẹ sầu lo của Càn Khôn, nhưng này hiển nhiên cũng không phải việc hắn quan tâm: “Nhanh như vậy liền thay lòng đổi dạ, ngay cả gặp cũng không muốn gặp ta?”

Càn Khôn vẫn không nhúc nhích, thấy hắn, ác niệm trong lòng càng ngày càng sôi trào, nếu mình thật sự đem hắn...như vậy chính mình có bao nhiêu hy vọng sống sót?

Phong Ly một chút cũng không biết giãy dụa trong lòng Càn Khôn, hắn chen chúc ngồi trên tháp thượng, ôm thắt lưng Càn Khôn, để cho hắn tựa vào trong lòng ngực của mình, ôn nhu nói: “Làm sao vậy, có gì phiền não sao?” Gần đây hắn càng ngày càng thích sắm vai nhân vật giống như tình nhân, nhìn thấy cái loại si mê yêu say đắm rồi lại cố gắng bảo trì tỉnh táo cùng biểu tình đề phòng trên mặt Càn Khôn khiến cho hắn cảm thấy thập phần sáng khoái, thậm chí đã muốn bắt đầu thích loại nhiệt độ cơ thể ấm áp khi dựa sát vào nhau, hắn rất hưởng thụ loại nhu tình nguy hiểm này.

Giống với những lần trước, Càn Khôn trong nháy mắt khi tiếp xúc với thân thể Phong Ly liền cứng ngắc,

nhưng rất nhanh lại hóa thành một bãi xuân thủy, khảm vào trong ôm ấp của Phong Ly. Nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Phong Ly, lúc đó đột nhiên đau lòng đến lợi hại, chỗ yếu ớt ở sâu trong linh hồn mạnh mẽ cơ hồ như bị đánh, hấn dùng một loại ngữ khí thâm đạm chính hấn cũng không cảm giác được hỏi: “Ly, cho tới bây giờ, ngươi cũng không có một chút nào thích ta sao?”

Phong Ly cúi đầu, liền nhìn thấy chỗ sâu trong nhất trong cặp mắt hoa đào kia mơ hồ hiện lên nước mắt, cái loại cảm giác kỳ quái này lại tới nữa, loại bi thương sâu trong linh hồn, Thiên Càn Khôn tựa hồ cho tới bây giờ cũng không có biết được, vốn là hấn nghĩ không chút nào lưu tình dùng lời nào dả kích Thiên Càn Khôn nhưng liền nghẹn ở cổ họng, trong lòng cứ nhiên sinh ra một tia không đành lòng.

“Thật lâu thật lâu trước kia, ta đã biết ta không thích hợp làm thần, bởi vì ta không thể làm đến vô tình vô ái, ta giống như một phạm nhân tràn ngập thất tình lục dục, lại giống như một ác ma không khắc chế được tà ác, thời điểm mới vừa trở thành thần, trong lòng ta tràn ngập mê mang, chỉ khắc khắc tuân thủ chức trách của mình, cũng không hề biết rõ chính mình đến tột cùng đang làm những thứ gì.”

Một khi yếu ớt nói ra, giống như không thể dừng lại. Càn Khôn biết không nên cùng Phong Ly nói chuyện đó, nhưng hấn không khắc chế được, tim của hấn hàng ngàn năm qua tựa như xé mở, máu chảy ra ngoài, hấn nghĩ muốn không cần để ý, nhưng miệng vết thương vẫn tồn tại, hơn nữa không cách nào làm cho hấn không thêm để ý.

“Thương để nhìn ra ta yếu đuối cùng mờ mịt, mà một cái thần là không thể có yếu ớt cùng mờ mịt, hấn sai người đem ta trói vào trên bàn Long trụ, cả ngày lẫn đêm dùng bụi gai Nam Hải quất thân thể của ta, muốn tiêu trừ nội tâm yếu ớt cùng mờ mịt của ta.”

Càn Khôn hốt hoảng cười: “Thế nhưng, trừ khi ta không phải là hoặc thần, trừ khi ta không hề đến nhân giới, hoặc là ta không hề có được thân thể yêu mị mà dơ bẩn này, nếu không mờ mịt này bụi gai Nam Hải như thế nào có thể dễ dàng trừ bỏ? phụ thân chẳng những không có nghĩ đến kết quả, ngược lại chính là, người thừa kế hấn càng ngày càng làm cho hấn thất vọng” Càn Khôn cười đến càng ngày càng lạnh: “Càng về sau, ta chẳng những không có tỉnh lại, ngược lại ta học được oán hận, mà oán hận kia càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu, thẳng đến hoàng toàn sa đọa.”

“Tâm một người không thể bị che giấu” Phong Ly cũng không nhịn được mà thở dài một hơi, trào phúng nói: “Người trên thiên giới trong lòng không thể có mờ mịt, không thể có thất tình lục dục, đây bất quá là lừa mình dối người, nếu như không có thất tình lục dục, kia vì sao có thượng đế, vì sao có thiên hậu, lại vì sao có Thiên Hoa Đào nương? Lại vì sao có phụ tử huynh đệ của chư thần trên thiên giới?”

Càn Khôn nghe vậy, cả người chấn động, lời nói của Phong Ly thực sự là một lời làm bừng tỉnh người trong mộng, những người tự xưng là thần này cứ nhiên còn không bằng một ác ma trong mắt bọn họ, ác ma hiểu được thế tục đạo lý, nếu như không có thất tình lục dục, tại sao có Thiên Hoa Đào nương? Thiên giới muốn không có thất tình lục dục, nguyên lai lại buồn cười như vậy, nguyên là sai vẫn không phải là ta, căn bản không phải lỗi của ta, ta đây cần gì phải áy náy, làm gì phải cảm thấy bất an vì chuyện mình làm? Thiên giới đã không phải là một nơi tốt đẹp, nó cần phải tiến hành một phen đại cải cách, mà hết thảy liền để ta bắt đầu đi...

“Thời điểm oán hận của một người đã sâu đến ngay cả chính mình cũng không hình dung được, đại khái cũng đã tê dại đi” Tâm tình Càn Khôn tựa như lập tức tốt hơn nhiều: “Đến lúc ta cái gì cũng không muốn

nữa, ta liền biến thành Thiên Càn Khôn, mà cái Thiên Hoa Đào bị cột vào bàn Long trụ liền bị người dần dần quên mất, nhưng ta đã không muốn trở thành thần, sinh mệnh thần quá dài, trí nhớ cũng quá sâu xa, dù sao ta cũng nghĩ không ra, làm một thần như vậy, ta chiếm được cái gì...”

“Đây là nguyên nhân ngươi mất tích?”

“Không, không phải mất tích, là bị biếm, là Thiên Càn Khôn bị biếm hạ giới” Càn Khôn nở nụ cười, cười đến lạnh lùng: “Thượng đế không cách nào hướng chư thần bảo Thiên Càn Khôn chính là Thiên Hoa Đào, chính hắn đã không thể đoạn tuyệt thất tình lục dục. Hiện tại nghĩ lại, nếu ta không phải đứa con của hắn, hắn như thế nào lại làm như thế? Nếu Thiên Hoa Đào là Thiên Càn Khôn, như thế nào có cơ hội bị biếm hạ giới? Nếu như không có hắn ngầm đồng ý, Thiên Hoa Đào như thế nào có thể biến thành Thiên Càn Khôn? Đây thực là chuyện đáng buồn cười cỡ nào a.”

Phong Ly ôm thắt lưng Càn Khôn, cảm nhận được cả người hắn vì cười mà chấn động, cái loại lãnh khốc cùng tuyệt tình trong lời nói này, đột nhiên làm cho hắn cảm thấy được phi thường không thoải mái: “Càn Khôn, ngươi từng nói ta rất đáng thương, hiện tại, ngươi nói một chút, chúng ta ai đáng thương hơn?”

Càn Khôn đột nhiên thân thể cứng đờ. Phong Ly vừa lòng mà ôm chặt lấy Càn Khôn, nhìn gương mặt xinh đẹp của hắn tái nhợt, hoàng sắc trong đôi mắt liền sáng hơn.

Lửa giận trong nháy mắt liền trào dâng lên.

Càn Khôn không biết mình đang làm gì, dù sao trong lúc đó hắn không thể chịu được Phong Ly đối với mình khinh mạn, hắn bốc đồng mạnh mẽ đẩy Phong Ly ra,

Phong Ly không thể ngờ hắn lại làm như vậy, có chút chật vật ngã trên tháp thượng, tuy rằng không có khả năng bị thương, nhưng khi hắn nhìn đôi tay trống trơn của mình, lại nhìn Càn Khôn tràn ngập giận dữ, đột nhiên lúc đó dường như cả người tay đổi, ánh mắt lập tức liền âm trầm.

Hai tay không tự giác hạ xuống, sau đó nắm lấy, gắt gao dán tại hai bên thân thể. Hắn không nhanh không chậm đứng dậy, con ngươi màu tro ánh vàng hạ xuống, dùng một loại thanh âm mềm nhẹ đáng sợ nói: “Thiên Hoa Đào, ngươi có phải hay không cảm thấy rằng bản Ma quân tính tình thật quá tốt?”

Càn Khôn không biết chuyện gì xảy ra? Nhưng theo bản năng hắn cảm giác được chính mình đã làm bộc phát sự đáng sợ trong nội tâm của Phong Ly, hắn không khỏi tự động lui ra phía sau từng bước, cảnh giác mà nhìn về phía Phong Ly đang mang biểu tình hồ hững, trong nháy mắt, hắn mạnh mẽ xoay người hướng cửa hầm chạy đi.

Nhưng rất nhanh, phía sau bị một đôi tay thon dài nhưng hữu lực nắm lấy, cả người bị đè trên mặt đất, xương cốt một trận đau đớn, nhưng mà đây không phải chuyện đáng sợ nhất, người bình thường nhìn như ôn nhu đôi tay đang đặt trên cổ hắn hung hãn nắm lấy cổ họng hắn, cũng tàn nhẫn nắm chặt lại, hắn nghe được xương cốt của mình phát ra âm thanh vỡ tan, giờ khắc này hắn đột nhiên rõ ràng lĩnh ngộ được, chính mình vô tâm xúc phạm tới lòng tự trọng của Ma quân tàn khốc cao ngạo.

“Người có biết hay không, ta ghét nhất bị người khác đẩy ta?” thanh âm Phong Ly nghe thị huyết mà tàn bạo, “Ta lớn như vậy, việc chán ghét nhất chính là người khác đẩy ta. Thiên Hoa Đào, người có phải hay không đã quên thân phận của mình, đừng tưởng rằng ta đối với người hảo, liền dám tùy tiện khiêu chiến quyền uy của ta, ta cho người biết, thời điểm khi ta muốn ôm một người, trừ phi chính mình buông ra, nếu không là tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào chủ động đẩy ta ra, người có nghe rõ không, tuyệt không cho phép!”

Cần Khôn không biết vì cái gì Phong Ly lại phản ứng mạnh như vậy, chỉ là một động tác nho nhỏ, vì cái gì Phong Ly lại không thể chịu được người khác đẩy hấn ra? Thế nhưng sau khuôn mặt cuồn nạo của hấn, lại toát ra một loại biểu tình yếu ớt. Chính mình không chừng rất nhanh sẽ bị giết, trong lòng đột nhiên nhuyến lại. Ta không phải cố ý. Hấn muốn nói, thế nhưng những lời này lại giữ trong lòng, không thể nói ra miệng.

Thế nhưng, Phong Ly, ta không thể chết được, ta luyện tiếc chết, lại càng không nguyện chết dưới sự phần nộ của người, nguyên la trong lòng người cũng có bị thương ta không biết.

Phong Ly hoàn toàn không biết hành động cuồng bạo của Phong Ly đối với Cần Khôn tạo thành thương tổn, lý trí của hấn bị bao phủ trong quá khứ.

Trong trí nhớ hấn luôn một lần lại một lần bị người đẩy, thẳng đến khi hấn không bao giờ...nữa có thói quen chủ động ôm người khác, trong trí nhớ, mỗi lần hấn bị người khác ôm, hai tay hấn luôn gắt gao dán lại bên cơ thể, cũng không biết như thế nào đáp lại.

Này hết thấy đều bởi vì hấn bị đẩy ra, bởi vì hấn luôn bị đẩy ra, cho nên hấn thế phải làm cho mọi người đều chủ động thân cận hấn, chủ động ôm hấn, không bao giờ ...đẩy hấn ra nữa.

Gian nan giờ lên một bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Phong Ly đang nắm lấy cổ mình. Cần Khôn do dự một lát, vẫn là dùng móng tay hung hăng đẩy xuống, bởi vì hấn không thể lại chần chờ, còn chần chờ hấn liền mất mạng.

Một trận đau đớn kịch liệt như bị độc xà cắn bén nhọn trôi qua nhanh chóng từ cánh tay chuyển vào tim, toàn thân đột nhiên tê dại. Phong Ly còn không biết chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy khí lực toàn thân lập tức tiêu thất khỏi thân thể, đến nỗi làm cho hấn chặt vật ngã xuống trên người Cần Khôn, tay cũng tự nhiên mà buông lỏng ra.

“Người làm cái gì?” Phong Ly rống giận, thần trí thanh tỉnh một ít, hấn có ý nhúc nhích, lại phát hiện thần kinh cao thấp trong cơ thể không chịu khống chế của chính mình. sao lại thế này? Thiên nhân ma tam giới có rất ít đồ vật có thể gây tổn thương cho hấn, hấn bách độc bất xâm, lại thêm có pháp lực bảo vệ, hấn nghĩ không ra có cái gì có thể làm cho hấn không thể nhúc nhích.

Cần Khôn ho sặc sụa, đảo Phong Ly lại, quỳ xuống đất, lấy tay sờ sờ vết hằn, xương nhất định bị thương, mí mắt một mảnh ướt át, lấy tay sờ, tất cả đều là vết máu.

Hấn quay đầu nhìn Phong Ly, Phong Ly cũng nhìn hấn, thần trí hiển nhiên đã thanh tỉnh, biểu tình lại trở

nên phi thường xa cách, thật giống như bộ dạng lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn. Nháy mắt trong lòng tràn đầy ủy khuất, nước mắt theo hai má chảy xuống, đôi mắt đầy máu, có vẻ thập phần thâm trầm.

Phong Ly không hề cử động, cũng không chút nào áy náy, ánh mắt nhìn về phía Càn Khôn càng ngày càng xa lạ: “Xem ra là ta sơ ý, Thiên Hoa Đào, quả nhiên là danh bất hư truyền, hiện tại ta rơi vào tay người, người muốn thế nào?”

Nhìn đôi mắt ôn nhu một lần nữa mang theo lạnh nhạt cùng nụ cười bên khóe miệng, lúc đó đột nhiên Càn Khôn cảm thấy vô cùng sợ hãi, hết thảy đã muốn trở lại như trước sao? Hết thảy lại muốn bắt đầu lại rồi sao? Hắn cố gắng lâu như vậy, mới khiến nụ cười ôn nhu bình tĩnh của Phong Ly mang theo một tia ấm áp, lại vì lần đánh lén bất đắc dĩ này, khiến cho một chút tín nhiệm vất vả mới có được trong lúc bọn họ là tình nhân lẫn địch nhân biến mất không còn bóng dáng tăm hơi?

Hắn biết lấy pháp lực hiện tại của hắn, muốn chế trụ Phong Ly là không có khả năng a, nếu không phải bởi vì Phong Ly đối hắn căn bản không có phòng bị, cho dù hắn có loại độc tố đối phó được Phong Ly, cũng sẽ không có cơ hội xuống tay.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta chỉ là không muốn chết” Càn Khôn mạnh mẽ bổ nhào trên người Phong Ly, thất kinh: “Ly, ta không phải sợ chết, lại càng không muốn phản kháng người, nhưng đây đã là thập thế a, là cơ hội duy nhất của ta, nếu ta chết, ta sẽ không thể nhìn thấy người, về sau cũng vĩnh viễn sẽ không nhớ rõ người, ta chỉ là sợ mất đi người a.”

“Hiện tại nói việc này có ích lợi gì?” Phong Ly vẫn là cười, ôn nhu mà tàn khốc:

“Hiện tại người chế trụ ta, ta không có gì để nói, với thiên giới mà nói, người lập công lớn, giết ta, sau đó đào tẩu cũng sẽ không có người phát hiện. Lại nói tiếp, này là lỗi của ta, ta cư nhiên có thói quen thời điểm đến nơi của người không mang theo người hầu, cũng chưa bao giờ nghĩ muốn ở chung quanh Thiên Hoa Đào bố trí ám vệ...”

Trong lòng Càn Khôn càng thêm khó chịu, “Người vì cái gì lại nói như vậy? Ta chưa từng nghĩ muốn giết người, ta chỉ là không muốn để cho người giết ta mà thôi...”

Trong ánh mắt phong ly ám quang chợt lóe: “Nếu người thật sự không muốn giết ta, như vậy liền cởi bỏ trói buộc trên người ta”

“Nếu ta hiện tại cởi bỏ, người lại đang nổi nóng, nhất định sẽ giết chết ta” Càn Khôn lắc đầu, “Ly người bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói, ta sẽ không thương tổn người, ta biết đây là may mắn, ta cũng không có năng lực chế trụ người lần thứ hai, ta chỉ cầu người bình tĩnh nghe ta nói, không cần giận chó đánh mèo với ta, ta không biết vì cái gì ta đẩy người ra người lại phản ứng mạnh như vậy, thế nhưng ta thật không phải cố tình, ta thề về sau tuyệt không đẩy người ra, người tha thứ ta được không?”

“Tha thứ người?” Phong Ly lạnh nhạt cười: “Không, là ta thỉnh cầu người tha thứ ta mới đúng.”

“Không, Ly, không cần nói như vậy, van cầu người không cần nói như vậy” Biểu tình trên mặt Phong Ly càng bình tĩnh, càng lạnh nhạt, Càn Khôn lại càng cảm thấy được tình huống không ổn.

“Tốt lắm, không cần nói nữa, trên mặt người chảy máu” Phong Ly cũng không giãy dụa: “Không cần trông chừng ta, chính mình trị liệu một chút đi, chút ngoại thương ấy hẳn là không làm khó dễ người”

Càn Khôn nhìn Phong Ly bình tĩnh mà nhắm mắt lại, nhưng hắn biết Phong Ly không bao giờ...tín nhiệm hắn nữa, hết thấy sẽ trở lại như trước. Không, hắn không muốn như thế, hắn cũng không có thể chịu đựng được như thế, hắn phải nghĩ ra biện pháp. Hắn dùng ống tay áo lau máu trên mặt, vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ không nhúc nhích.

Một mảnh bình tĩnh.

Càn Khôn trái lo phải nghĩ, cũng nghĩ không ra biện pháp gì để giải quyết hiểu lầm trước mắt.

Phong Ly vẫn nhắm mắt lại đột nhiên lảng lảng nói: “Nếu không ngại, có thể hay không nói cho ta biết, người là dùng biện pháp gì đem ta chế trụ a? Ta nghĩ không ra tam giới có thứ gì có thể làm cho ta không thể động đây.”

“Là phần hoa, còn có máu ta” Càn Khôn nhắm mắt: “Nếu người không làm ta đổ máu, nếu khi người tiến vào không có dính phần hoa đào bên ngoài, ta nghĩ ta không có cách nào chế ngự người.”

Lại là một trận trầm mặc.

“Thực xin lỗi” Phong Ly đột nhiên lại nói: “Có lẽ ta vẫn là có chút lừa mình dối người, Hoa Đào, ta nghĩ ta là có chút thích người, nếu không ta cũng sẽ không tham luyện nhiệt độ cơ thể của người, bắt quá, hết thấy đều chấm dứt đi, chúng ta đã định là địch nhân, người là Thiên Hoa Đào, là đứa con của thượng đế; mà ta là Phong Ly, là vương ma giới, ta yêu thích người, hơn nữa ta cũng cần một đối thủ, chuyện gì dễ dàng có được đối với ta không có tính hấp dẫn, người muốn vị trí thượng đế, ta giúp người, ta thậm chí nguyện ý cho người thời gian hai trăm năm tu luyện, hai trăm năm sau, ta sẽ không nung tay, đến lúc đó, hy vọng người có thể làm một thượng đế có thể so sánh với ta.

“Có ý tứ gì?” Càn Khôn kinh hãi.

“Ta không cần nhược điểm, đặc biệt không cần một địch nhân trở thành nhược điểm của ta, thống nhất thiên nhân ma tam giới là tâm nguyện của ta, ta không có khả năng buông ta, ta có thể chờ, nhưng ta không nghĩ có việc gì ngoài ý muốn, người đi đi, đi nơi nào cũng tốt...ta không muốn gặp lại người” Phong Ly ngơ ngác mà nhìn Càn Khôn một hồi lâu, mới nói: “Ta không muốn lại chịu ảnh hưởng của người...”

Trong nháy mắt, Càn Khôn cảm thấy trời đất sụp đổ, chẳng lẽ hắn chờ lâu như vậy lại chờ được kết quả như vậy! thời điểm đối mặt với tình cảm, Phong Ly cư nhiên lựa chọn trốn tránh.

“Không, ngươi không thể như vậy!” Mạnh mẽ nắm lấy áo Phong Ly, dùng sức lay động: “Ta không cho phép ngươi như vậy! Ngươi có biết ta chờ bao lâu không? Ta chờ bảy trăm năm! Phong Ly, ngươi nhu nhược, ngươi thân là quân vương ma giới, ngay cả tình cảm của mình cũng không dám thừa nhận sao?”

“Cái cảm tình gì?” Phong Ly lạnh lùng nói: “Còn chưa tới bước kia, ngươi nghĩ rằng ta yêu thương ngươi sao? Hừ, yêu là cái gì? Thật buồn cười, ta chẳng qua thừa nhận có điểm động tâm, ngươi liền lập tức thăng chức thành yêu sao? Thiên Hoa Đào, ngươi có biết xấu hổ hay không a?”

“Đoàng!” Một tiếng giòn vang, hai người đều sửng sốt.

Cần Khôn nhìn nhìn tay của mình, lại nhìn nhìn hồng ngân rõ ràng trên mặt Phong Ly, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

Nhưng thật ra Phong Ly rất bình tĩnh kiềm chế: “Cũng tốt, ngươi là người đầu tiên dám đánh ta, ta cũng không so đo, xem như là trả là món nợ ta làm ngươi bị thương vừa rồi, từ nay về sau chúng ta liền không thiếu nợ nhau.”

“Không thiếu nợ nhau?” Cần Khôn lập lại một lần, đột nhiên nở nụ cười: “Phong Ly, ngươi thiếu nợ ta, người còn trong sạch sao? Ta đối ngươi như vậy, ngươi một chút cảm động cũng không có, ngươi như thế nào không làm...ta thất vọng? ngươi lấy cái gì trả cho ta?”

“Chê cười, mỗi người yêu ta, ta đều phải hồi báo, kia như thế nào đến phiên Thiên Hoa Đào ngươi?” Phong Ly cười lạnh: “hoặc là giết ta, hoặc là thả ta, đừng lại đóng kịch với ta, hàng ngày cùng ngươi diễn, ta cũng phiền.”

“Ta diễn trò?” Cần Khôn đã không rõ trong lòng mình là cảm giác gì, hắn cảm thấy phần nợ đã không thể khổng chế chính mình, hắn chưa từng tức giận như vậy, Phong Ly đem tình cảm của hắn dẫm nát dưới lòng bàn chân, hắn rốt cuộc đã làm việc ti tiện gì, như thế nào lại đưa mình đến cửa cho hắn chà đạp? Thế nhưng hắn chính là không cam lòng, Thiên Hoa Đào hắn cũng không phải tốt đẹp như vậy, hắn mặc kệ, hắn thích Phong Ly, Phong Ly phải thích hắn, hắn không cho phép Phong Ly không thích hắn, hắn không cho phép: “Cho dù là diễn trò, Phong Ly, ngươi nghe cho rõ, ngươi muốn bỏ ta qua một bên, không có cửa đâu.”

Phong Ly dứt khoát nhắm mắt lại, lười nhìn hắn.

Như vậy, Cần Khôn càng phát hỏa, nhưng hắn vẫn là nhịn lại, hạ thanh âm: “Ly, ta cầu ngươi, không cần bức tức với ta, ta là thực sự rất yêu ngươi, ngươi vì cái gì lại không đối ta khoan dung một chút? Ngươi rốt cuộc như thế nào mới chịu tha thứ cho ta, ngươi nói cho ta biết.”

“Buông, sau đó cắt khỏi ma giới.”

“Ngươi...” Cần Khôn bỗng nhiên đứng lên, tức giận nói: “Phong Ly, tuy rằng ta rất yêu ngươi, nhưng cũng không có nghĩa là ta yêu đến không có nguyên tắc, không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu

phạt, nhẫn nại của ta cũng có giới hạn.”

Đối mặt với lửa giận của Càn Khôn, Phong Ly chỉ lộ ra một nụ cười ôn nhu đến ngay cả tâm cũng muốn hòa tan, đôi mắt màu tro ánh vàng nhu tình mê mẩn chết người, môi khẽ mở, chỉ nói một chữ: “Cút”.

Càn Khôn cảm thấy được lúc đó thần kinh trong đầu đột nhiên đứt đoạn, trong ánh mắt một mảng đỏ như máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nghĩ hảo hảo cùng ngươi ở chung, ta nghĩ ôn nhu đối đãi ngươi, thế nhưng vì cái gì ngươi lại không hiểu, vì cái gì lại đối ta tàn nhẫn như vậy? Đây là ngươi bức ta” nói xong, đưa tay tiến vào tìm tòi trong vạt áo Phong Ly.

“Ngươi làm gì?” Phong Ly sửng sốt.

“Làm gì?” Càn Khôn lộ ra một nụ cười giả dối, “Ma quân ngươi nhìn mà không rõ sao? A, bất quá cũng khó trách, quân vương ma giới của chúng ta còn hồn nhiên như thế, làm sao có thể biết được chuyện này?”

Phong Ly biến sắc, hắn cũng không phải đứa ngốc, không ném qua thịt heo nhưng cũng từng thấy heo qua đường a, đặc biệt là hắn sinh ra ở địa phương đầy dục vọng này, hắn rống giận “Ngươi dám!”

“Hừ, ngươi xem ta có dám hay không” Càn Khôn không chút do dự kéo vạt áo Phong Ly: “Phong Ly, ngươi chọc giận ta có biết hay không? Hết thấy này đều là ngươi tự tìm a, ta đối ngươi trăm điều thuận, nhu tình đối đãi ngươi ngươi không muốn, còn muốn đuổi ta đi, một khi đã như vậy, ta liền trực tiếp chăm sóc ngươi.”

“Ngươi dám! Ta không phải không thể giết ngươi!” Trên mặt Phong Ly xuất hiện kinh hoảng, tiếng rống giận vang trời, hiện tại mặc cho ai nhìn thấy bộ dáng chật vật của hắn, cũng không có khả năng nghĩ hắn chính là vị ma quân ôn nhu như nước.

“Nếu không chiếm được lòng của ngươi, có người của ngươi cũng là tốt rồi. Ngươi đối ta tuyệt tình như vậy, ta cũng không hề gì” Tay Càn Khôn vẫn không ngừng, bàn tay tiến vào áo lót của Phong Ly, trực tiếp vuốt ve trên da thịt như tơ của hắn.

“Ngươi dám, ngươi dám! Thiên Hoa Đào, ta không phải không thể giết ngươi! Ta không phải không thể giết ngươi!” Biểu tình của Phong Ly có thể dùng thất kinh để hình dung: “ngươi dám chạm ta một chút, ngươi...”

“Chạm đều đã chạm, còn có cái gì dám hay không?” Càn Khôn cũng không có nhẫn nại cùng Phong Ly lằng nhằng. Hắn biết hắn không có khả năng đem Phong Ly giam cầm cả đời, độc tố của phần hoa này, cho dù hiệu quả, nhưng một canh giờ sau cũng sẽ chậm rãi biến mất, mà một khi Phong Ly khôi phục năng lực, tuyệt sẽ không bỏ qua mình, một khi đã như vậy, còn không bằng đánh cuộc một phen, hắn đánh cuộc một khi đối với Phong Ly như vậy, tuyệt không cam lòng giết chết hắn đơn giản như vậy, chỉ cần Phong Ly không có dưới cơn nóng giận giết hắn, hắn liền có cơ hội, hắn không sợ tra tấn, hắn chính là không muốn chết.

Huống chi, có thể có được Phong Ly, là giấc mộng bảy trăm năm qua của hần, đến giờ phút này, còn chờ cái gì?

Phong Ly muốn giãy dụa, nhưng là hần không thể khống chế thân thể chính mình, pháp lực cường đại của hần bị loại độc tố này áp chế giống như biến mất, hần chưa từng nghĩ tới, có một người hần sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế.

Hần từng Càn Khôn, đã không có cách nào lại duy trì vẻ ôn nhu của hần, hần giống như một nữ nhân sắp thất thân, vừa nói vừa mắng, lại rống lại nháo, tôn nghiêm gì đó của Ma quân, phong độ gì đó của Ma quân, còn có mặt nạ ôn nhu duy trì hơn một ngàn năm qua của hần cũng đều vỡ tan đến một tia cũng không còn.

“Ly, chỉ có ở trước mặt ta, ngươi mới có thể tự nhiên như vậy, không còn là quân vương cao cao tại thượng, mà là thiếu niên ôn nhu mà ta yêu” Đối diện với tức giận mắng chửi của Phong Ly, vui sướng trong mắt Càn Khôn càng thêm rõ ràng: “Ngươi cũng là có cảm xúc, ngươi có biết hay không, mỗi lần nhìn thấy biểu tình vừa bình tĩnh vừa ôn nhu của ngươi, ta liền cảm thấy đau lòng, ta không muốn ngươi trở nên lạnh lẽo cùng cô độc như vậy, ta muốn ngươi biết, ta nguyện ý cùng ngươi, nguyện ý hiểu rõ ngươi. Ly, thử dựa vào ta, tín nhiệm ta, yêu ta, sẽ không khó khăn, chỉ cần ngươi nguyện ý, một chút cũng không khó khăn.”

“Biến thái!” Phong Ly mắng to, hần như thế nào chưa từng phát hiện, tâm lý của Thiên Hoa Đào này đã biến thái đến lợi hại như vậy?

“Ly, đừng như con nít, mặc kệ ngươi mắng ta như thế nào, ta hôm nay nhất định muốn ngươi. ” Càn Khôn cúi người xuống, mê muội ngửi mùi hương trên người Phong Ly, quỳ xuống hôn lên da thịt như ngọc thạch của hần, hai tay mảnh khảnh nhỏ bé ở trên thân thể của hần làm cản di chuyển, “Cho dù tương lai ngươi giết chết ta, hoặc là tra tấn ta, ta cũng muốn ngươi vĩnh viễn nhớ rõ, ta từng chiếm lấy ngươi, hơn nữa ta tin tưởng, trừ bỏ hôm nay, ngươi sẽ không cho bất cứ kẻ nào chiếm được ngươi, cho nên trong sinh mệnh của ngươi ta sẽ trở thành người duy nhất có được ngươi.”

Phong Ly một trận run run, không biết là bị lời nói Càn Khôn làm cho tức giận hay là bởi vì đổi chuyện kể tiếp sắp xảy ra mà cảm thấy sợ hãi. Hần lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi, ác độc nói: “Ngươi đừng ghé tởm như vậy có được không, lời ngươi nói chỉ làm ta nghĩ muốn ới.”

“Ngươi...” Càn Khôn chán nản: “Ngươi là đại đầu gối không hiểu phong tình” hung hăng ở lòng ngực của hần cắn một cái, hiện ra một dấu răng thắm máu.

Phong Ly có lẽ cũng biết không thể tránh né, dứt khoát hờ hững nhắm hai mắt lại

Càn Khôn một trận tức giận, một khi đã như vậy, hần cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Trước kia, là hần rất dung túng Phong Ly, cũng là chính hần đã yêu đến say mê, ngược lại đánh mất chính mình, làm cho Phong Ly xem thường mình, từ hôm nay trở đi, hần muốn cho Phong Ly biết đến tột cùng Thiên Hoa Đào là dạng người gì.

Hần xoay mặt Phong Ly, bắt buộc hần nhìn mình, sau đó gần từng tiếng nói: “Phong Ly, nhìn rõ xem ta

là ai, chúng ta sẽ không đơn giản mà chấm dứt như vậy, người không thể chấm dứt, người vĩnh viễn đều không thể quên ta, ta cũng sẽ không cho phép người quên.”

Phong Ly nhìn khuôn mặt quyến rũ của Càn Khôn, đuôi lông mày vì khuôn mặt ửng hồng cũng trở nên tiên diễm tà mị, rõ ràng nhìn dung nhan hấn hấn là rất chặt vật, đột nhiên cũng trở nên chói mắt, đôi mắt hẹp dài lộ ra thần thái khiếp người, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Phong Ly nheo mắt, trong sự khiêu chiến nguy hiểm của ác thú này làm cho hấn ngay cả tình cảnh của mình cũng đã quên mất.

“Người là của ta” Càn Khôn kết luận.

9. Chương 9

Hơi mở ánh mắt mê muội mông lung, hai cánh tay mảnh khảnh linh hoạt mà cởi bỏ y phục trên người mình, y phục rộng thùng thình trên người theo động tác tạo nhả mà mê người của hấn tạo nên tầng tầng cuộn sóng, ngón tay hấn bắn ra, áo ngoài liền phiêu nhiên rơi xuống đất, thân thể tuyệt đẹp ẩn hiện dưới tầng áo lót kia càng khiếm người ta tơ tưởng.

Hơi hơi nghiêng người làm bên gáy cùng xương quai xanh lộ ra một độ cung cực kỳ hoàn mỹ mê người, bên dưới áo ẩn hiện vừa làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, vừa làm cho người ta ảo não...

Nhìn hấn ở trên người mình, không chút nào để ý lộ ra thân thể, Phong Ly có chút thất thần, hấn chưa từng biết một người cởi quần áo cũng có thể cởi nhẹ nhàng tuyệt đẹp rồi lại quyến rũ mềm mại như vậy, nhất cử nhất động kia như là một bức tranh động lòng người, làm cho người ta say mê vô cùng.

Người này biết rõ hành động như thế nào có thể tăng thêm vẻ đẹp của chính mình, biết từ góc độ nào có thể làm cho người khác thấy hấn càng thêm tao nhã, hấn bày ra không phải là vẻ đẹp của thân thể, mà là cái loại hấp dẫn tự nhiên thánh khiết cùng hoàn mỹ.

Càn Khôn cũng không có cố ý mà bày ra cái gì, hấn chính là làm theo bản năng của chính mình, mà giờ khắc này, trong mắt của hấn chỉ có Phong Ly. Hấn cởi áo lót, rút trăm cài, một mái tóc đen xinh đẹp rối tung, một khắc đó liền che lấy toàn bộ thân thể, nổi bậc trên da thịt tuyết trắng như ngọc của hấn, khuôn mặt trắng nõn hiện lên hai răng mây đỏ, sóng mắt lưu chuyển, môi đỏ mọng khẽ nhếch, xinh đẹp không thể tả bằng lời.

Hấn quyến rũ mà phóng đảng, hấn giống như rừng đào, nồng nhiệt mang theo rụt rè, nhiệt tình nhưng mềm mại, đích thực là phong tình vạn chủng, tươi đẹp khuynh thành.

Phong Ly cố gắng bảo trì thanh tỉnh, bắt buộc chính mình phải nhớ rõ nhục nhã này, tương lai phải trả thù gấp trăm ngàn lần với nam nhân đang cưỡng chế ở trên người mình. Thế nhưng làn da không ngừng nhận

lấy những nụ hôn làm hấn cả người mềm yếu đáy lòng nổi lên sóng gió, hấn có chút hoảng hốt, sung sướng của thân thể khiến hấn không thể xem nhẹ, thời điểm lòng bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve trên khuôn ngực hấn, giống như thấm vào trong lòng của hấn. Lí trí của hấn nói cho hấn biết nguy hiểm, thân thể hấn lại sa vào trong ấm áp, không, không thể như vậy, hấn không thể để cho người này dễ dàng mà nắm giữ hấn.

“Ly, không cần kháng cự, theo ta, để cho chúng ta cùng một chỗ” Đôi môi đỏ mọng mê người ghé vào bên tai hấn nhẹ nói, ngậm lấy tai mềm mại của hấn, nơi đó liền trở nên vô cùng mẫn cảm, thanh âm trầm thấp mềm nhẹ cơ hồ làm cho xương cốt người ta trở nên mềm yếu.

Nụ hôn ẩm thấp xẹt qua đuôi lông mày của hấn, tới đôi mắt, chớp mũi, sau đó khảm ở trên môi hấn, cái lưỡi mềm mại miêu tả hình dáng đôi môi hấn, hơn nữa cường ngạnh mà kiên trì xông vào bên trong khoang miệng của hấn, tinh tế chạm vào từng cái răng của hấn, dụ dỗ hấn mở ra khớp hàm khép chặt.

Phong Ly không thừa nhận đã bị hấp dẫn, nhưng hấn thích loại miệng lưỡi tương giao này, cảm giác thân mật khẳng khích, làm cho tim của hấn sinh ra một chút lo lắng không rõ, hấn cũng không ghét Thiên Hoa Đào hôn.

Cần Khôn kỹ xảo thành thạo cùng kinh nghiệm lên giường phong phú, khiến cho hấn tình tường hiểu được như thế nào làm cho một người đạt được khoái cảm, mặc dù trong lòng hấn cảm giác chinh phục đang mãnh liệt, nhưng dù sao hấn cũng thương tiếc Phong Ly, không đành lòng thương tổn hấn, yêu khiến cho hấn nghĩ phải bằng mọi cách có được nhu tình yếu đuối, sợ hãi cùng xấu hổ và giận dữ trong lòng Phong Ly, quân vương thoát nhìn không ai bì nổi này, bất quá đến cùng cũng là một nam nhân cần tình yêu thôi.

Phong Ly có thể mãnh liệt cảm nhận được dòng nhiệt lưu trong cơ thể, cảm giác xa lạ làm hấn lo sợ không yên mà không biết làm sao, hấn cũng không phải không có dục vọng, cũng không phải trời sinh lãnh cảm, mà là chưa từng có người nào làm cho hấn có ý niệm trong đầu, tim hấn chưa từng tỏa nhiệt. Nhưng giờ phút này, hấn bắt đầu không rõ, hấn cảm nhận kiêu ngạo cùng kiểm chế của bản thân đang chậm sụp đổ, đối mặt với Cần Khôn cường thế, hấn đột nhiên có một loại cảm giác mình là kẻ yếu, khi Cần Khôn gờ tay tiến vào tiết khó vuốt ve bộ vị trọng yếu của hấn, một loại tê dại không cách nào hình dung xông thẳng tới đại não, cả người hấn nhện không được phát ra run rẩy.

“Không, không...”

“Thoải mái như vậy sao?” Nghe được Phong Ly phát ra rên rỉ không thể khắc chế, trong nháy mắt Cần Khôn cảm thấy được miệng đắng lưỡi khô, Phong Ly sắc mặt ửng hồng nằm ngửa trên sàn nhà hắc ngọc bóng loáng, con ngươi màu tro ánh vàng luôn lộ ra lạnh lùng nhã nhặn che kín bởi một tầng sương, con ngươi vì động tác của mình không tự giác co rút lại cùng thả lỏng ra, tràn đầy tình dục, thái dương hỗn độn chảy mồ hôi, khuôn mặt thanh tú nhìn như ôn nhu mang theo nét trẻ con.

“Ly, Ly, Ly...” Không hiểu sao cảm giác cảm động tràn ngập trong lòng, Cần Khôn cảm thấy lệ đã tụ tập ở khóe mắt, bổ nhào lên người Phong Ly, cuồng loạn gọi tên của hấn, hận không thể cứ như vậy đem hấn dung nhập vào trong thân thể của chính mình.

“Khóc cái gì...đừng khóc...” Nghe được Cần Khôn gọi, Phong Ly nỗ lực tránh ánh mắt hấn, hấn vươn tay muốn hủy diệt nước mắt kia, cần bản không ý thức được chính mình đang làm cái gì, hấn thậm chí không

nhớ rõ người trước mặt này là địch nhân của hần.

Cảm xúc ẩm áp từ da thịt truyền đến, quần áo trên người hần đều rời khỏi thân thể, thân thể cùng thân thể kề sát, thời điểm da thịt cùng da thịt chạm nhau, run rẩy truyền khắp thân thể hai người...

Nhìn biểu tình Càn Khôn, Phong Ly có loại cảm giác nhục nhã khi chính mình bị hần xem là nữ nhân, đặc biệt sau khi một dòng nước ẩm áp chảy vào trong cơ thể hần, sau đó Càn Khôn đột nhiên ngã vào trên người hần, từng ngum từng ngum thở dốc, hô hấp nóng bỏng của người kia thổi vào bên tai của hần, không khí tràn ngập mùi tình dục, hết thấy lúc đó làm hần không thể chịu đựng được, xấu hổ và giận dữ, ủy khuất, phần nộ, mất mát, thất bại làm cho hần muốn khóc lớn một hồi, hần khẽ cắn môi: “La lớn tiếng như vậy, không biết còn tưởng rằng bị thượng chính là người.”

Càn Khôn rời khỏi thân thể Phong Ly, quan tâm mà đem hần chuyển lên giường, nhẹ nhàng an ủi: “Thực xin lỗi, Ly, ta tuyệt không muốn thương tổn người, thế nhưng lần đầu tiên đều là như vậy, nếu người thật sự không thích, chúng ta có thể đổi vị trí, ta tuyệt không để ý.”

“Thiên Hoa Đào, người thật là thấp hèn” Phong Ly nghe vậy lại tức giận: “Ta dù chết cũng sẽ không để cho người bính lần thứ hai, về phần thân thể thấp hèn của người, ta lại càng không có hứng thú.”

“Ly, không cần vũ nhục ta, cũng đừng tức giận” Càn Khôn vẫn là hảo hảo khuyên bảo: “Người mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Tiện nhân! tiện nhân! tiện nhân!” Phong Ly gào to.

“Người...” Càn Khôn chán nản.

“Tiện nhân! Ta sẽ không bỏ qua cho người, người chờ cho ta” Phong Ly nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta tuyệt đối sẽ khiến người hối hận vì hành động hôm nay.”

Càn Khôn không nghĩ rằng Phong Ly lại cố tình gây sự như vậy, cũng đã đến mức này, không thể thành thực một chút sao? Hần cũng có chút tức giận, mặc cho ai bị gọi “tiện nhân, tiện nhân” như vậy cũng sẽ tức giận, tóm lại, Phong Ly rất tùy hứng: “Được, có bản lĩnh liền giáo huấn, còn không thì đem ta giết, nếu không...” Một câu nói lẩn qua lẩn lại trong cổ họng, rốt cục cũng nói ra: “...một người không thể cử động như người có thể làm gì ta...”

“Người...” Phong Ly toàn thân một trận co rút, tay chân loạn chuyển, tức giận công tâm, trừng mắt nhìn càn khôn, môi run run, nghĩ muốn nói gì, nhưng cuối cùng hai mắt khẽ đảo, ngắt đi.

Càn Khôn kinh hãi, bổ nhào lại: “Ly, Ly, người không sao chứ, người thế nào, đừng dọa ta...”

“Càn Khôn, người thật sự muốn làm như thế sao?”

Đứng ở sao lưng Càn Khôn, nhìn hắc khoanh tay biểu tình lãnh ngạo nhìn xuống Phượng Tiên đảo, Thiên Chi Nhai lại một lần nữa nghĩ hắc có phải hay không sai lầm rồi?

“Đã làm, sẽ không hối hận” Càn Khôn lạnh lùng nói.

Nhẹ nhàng thở dài, Thiên Chi bắt đầu nói: “Càn Khôn, ta nói rồi, ngươi không có mệnh làm thượng đế, ngươi sao phải khổ như vậy chứ? Phương thức quyết liệt như vậy, thiên giới sẽ vì vậy mà nguyên khí đại thương.”

“Chi Nhai thúc, ta với ngôi vị thiên đế một chút cũng không có hứng thú, nhưng có vị trí thượng đế, có thể giúp ta ngang hàng với Phong Ly cùng hắc dây dưa cả đời, theo lời ngươi nói, chỉ cần hắc không chinh phục được ta, hắc liên vĩnh viễn sẽ không đối ta chán ghét.”

Càn Khôn lạnh lùng cười: “Chỉ có Thiên Hoa Đào mới có thể ngăn chặn đại nghiệp thống nhất của Phong Ly, đây không phải là nguyên nhân các ngươi đến tìm ta sao? Nhưng nếu các ngươi không cho ta lợi ích khiến ta vừa lòng, ta dựa vào cái gì giúp các ngươi ngăn chặn hắc? Sinh tử tồn vong của thiên giới với ta có quan hệ gì? Chi Nhai thúc, ta không phải là kẻ đại cái gì cũng không biết, ta cũng không phải là Thu Nhan Thứ ngây ngốc bị các ngươi lợi dụng, nếu năm đó Tu Trạch không có yêu thương hắc, kết cục của hắc là bi thảm như thế nào, các ngươi chẳng lẽ không có nghĩ tới? Hay là các ngươi hắc là biết rõ, nhưng không thêm để ý?”

Thiên Chi Nhai nhíu mày: “Không, Càn Khôn ngươi hãy nghe ta nói...”

“Không, Chi Nhai Thúc, là ngươi hãy nghe ta nói ” Càn Khôn đánh gãy lời của hắc: “Vốn ta đã muốn an phận làm Thiên Càn Khôn yếu đuối vô năng, vĩnh viễn nhìn quân vương ma giới cao cao tại thượng, chưa bao giờ dám nghĩ đến hắc, nhưng, ngươi muốn ta biến thành Thiên Hoa Đào, thân là hoặc thần Thiên Hoa Đào sẽ không thỏa mãn với hiện trạng, thân thể hắc tràn ngập dục vọng cùng tham lam, hắc sẽ không tiếc thủ đoạn mà đoạt lấy.”

“Không, Càn Khôn, ta vẫn tin tưởng, Thiên Hoa Đào là thiện lương, hắc chỉ là bị phần nộ cùng tuyệt vọng mê hoặc tâm linh, hắc đa tình mà nặng nghĩa, cho nên thân là hoặc thần mới có thể thống khổ.”

“Có lẽ thiên hoa đào có thiện lương, có nhu tình, nhưng thiện lương kia, nhu tình kia, từ bảy trăm năm trước, ngay khi nhìn thấy cái người trong hoa viên ma giới, yếu ớt cùng nhu tình duy nhất của hắc đã cho thiếu niên như xuân phong kia tất cả, không còn có dư thừa tình cảm cho người khác.”

Trong mắt Càn Khôn mang theo một tia nhu tình, mang theo ưu thương thần nhiên: “Đối với thượng đế, đối với thiên giới chư thần, từ rất nhiều năm trước ta sẽ không biết nói như thế nào để diễn đạt tình cảm của ta, cho nên bây giờ ta với các ngươi chỉ còn lợi ích, các ngươi cho ta đủ lợi ích, ta giúp các ngươi bảo vệ thiên giới, làm cho nó sẽ không bị diệt nhanh chóng, đơn giản như vậy.”

“Càn Khôn, không cần cực đoan như vậy” Thiên Chi Nhai biểu tình trầm trọng.

“Cực đoan? Không, ta rất bình tĩnh” Càn Khôn cười cười, ánh mắt bi phẫn: “Ta chưa từng có bình tĩnh như vậy. Ta rất cực học được như thế nào là lạnh lùng đối đãi hết thấy, có lẽ như vậy mới phù hợp với thân phận hoặc thần của ta.”

“Người còn oán hận?” Thiên Chi Nhai muốn ôm người yếu ớt kia vào trong lòng ngực an ủi, Càn Khôn trong lòng thống khổ nhưng thần sắc vẫn là một mảnh đông lạnh, rồi đột nhiên phát hiện, người trước mắt này đã không phải là hài tử mỗi lần xong nhiệm vụ trở về, liền trốn ở góc tường khóc, kiên cường của hắn có thể phá hủy hết thấy: “Càn Khôn, ngươi biết không? Các chức vụ của chư thần thiên giới, có lẽ ngươi cảm thấy chức trách này phi thường quá quắt, nhưng nó cũng là một trong những chư thần, nó cần phải tồn tại, cho dù không phải ngươi, cũng sẽ có người khác...”

“Rất đúng, cho dù không phải ta, cũng sẽ có người khác, như vậy vì cái gì là ta, vì cái gì không phải người khác?” Càn Khôn bên môi lộ ra chua xót, thanh âm cũng mang theo rất nhiều rất nhiều oán hận: “Dựa vào cái gì lại là ta? Bởi vì ta là con của thượng đế? Chi Nhai thúc, ta tình nguyện sinh ở nhân giới, cho dù chỉ là đứa con của nông phu hoặc ngư dân, cho dù vô cùng khốn khổ, vô cùng gian nan, cũng tốt hơn so với làm con thượng đế, bảo con của thượng đế là thần, kỳ thật lại ngay cả một người cũng không bằng, không, phải nói căn bản không được tính là một người.”

“Càn Khôn...!”

“Người muốn nói cho ta biết, là vì thượng đế chí công vô tư? Hừ, hắn thật chí công vô tư sao, một khi đã như vậy, hắn sao không vô tư, đem ta nhốt cả đời, cần gì phải biến ta thành Thiên Càn Khôn?”

Càn Khôn tựa hồ vô cùng kích động: “Ta hận mình là hoặc thần, hận mình là đứa con thượng đế, nhưng ta lại càng hận chính là nếu hắn vô tư, vì cái gì không kiên trì, làm cho ta hoàn toàn tuyệt vọng? Ta không thể tha thứ chính là hắn để cho ta chịu sự sỉ nhục cùng thống khổ này, ta không thể tha thứ chính là, hắn nếu cũng có thời điểm ích kỷ, vậy tại sao không ích kỷ ngay từ đầu? Không cần ở trong lúc ta thống khổ nhất, tuyệt vọng nhất khiến ta hiểu được, nguyên lai ta vốn có lựa chọn khác!”

“Càn Khôn, hắn là phụ thân của ngươi, thân là thượng đế, hắn so với người khác càng phải gánh vác nhiều, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không yêu ngươi...” Thiên Chi Nhai la to.

“Yêu ta?” Càn Khôn hừ lạnh một tiếng: “Thượng đế cũng biết cái gì gọi là làm tình sao? Hắn không phải bảo chư thần đều phải mất đi thất tình lục dục sao? Như vậy hắn đang làm cái gì? Người nói như vậy, ta cảm thấy rằng hắn so với ta hôm nay càng không xứng đáng ngồi ở vị này.”

Lời nói của Thiên Chi Nhai bị ngăn ở cổ họng, một câu cũng không nói nên lời.

“Cho ngươi đến du thuyết ta, còn không bằng đi du thuyết các nữ tiên bảo các nàng đừng tới nơi hẹn của ta” Càn Khôn lạnh lùng xoay người: “Thân là thượng đế, không phải hắn có cái quyền đó sao? Có thể hạ lệnh kêu chư tiên nữ không cần đến phượng tiên đảo không phải sao?”

Thiên Chi Nhai thở dài: “Người biết rõ ta sẽ không làm như vậy, thượng đế cũng sẽ không làm như vậy.”

“Nếu hấn không muốn thiên giới diệt vong, liền sớm hạ lệnh truyền ngôi cho ta, nếu không chờ Ly dùng vũ lực san bằng thiên giới đi” Càn Khôn bỏ lại câu này liền phát tay áo rời đi: “Người có biết, Ly, hấn...có năng lực làm như thế.”

Thiên Chi Nhai đứng một hồi, thấy Càn Khôn không hề quay đầu lại, chỉ biết nói: “Ta sẽ đem lời của người nhắn lại cho thượng đế, nhưng hy vọng người không cần thương tổn nữ tiên.”

Mà suy nghĩ của Càn Khôn đã sớm bay thật sự xa rất xa, không biết Ly sẽ như thế nào đối phó hấn? Hấn thừa nhận hấn rất vô dụng, sau khi phát hiện Phong Ly hôn mê, hấn cư nhiên lại chạy trốn.

Hấn cũng không muốn rời khỏi Ly, nhưng sau khi Ly tỉnh dậy khẳng định sẽ không chút nào nghĩ ngợi mà dồn hấn vào chỗ chết, mà hấn thật sự không muốn chết, cho nên chỉ có thể rời đi. Hấn biết sau khi chuyện đó phát sinh, hấn còn nói ra lời nói làm tổn thương lòng tự trọng của Phong Ly, cuối cùng còn chạy trốn, sau khi Phong Ly tỉnh dậy nhất định sẽ càng thêm tức giận, nhưng hấn hy vọng Phong Ly có đủ thời gian nghĩ lại về mối quan hệ của bọn họ, không cần nhanh như vậy liền có kết luận, hấn nguyện ý dùng cả đời để đền bù lại thương tổn hấn đã gây ra cho Phong Ly, vĩnh viễn xem Ly như trân bảo trân quý nhất mà che chở, chỉ cần Ly...nguyện ý thương hấn...

Thiên giới Ngọc Hòa điện.

“Như thế nào? Hấn nói như thế nào?” Thiên đế vừa nói vừa vuốt râu, thần thái an tường.

“Hoa Đào hấn muốn vị trí của thượng đế” Thiên Chi Nhai bạch y ngân phát (áo trắng tóc trắng) lạnh lùng nói.

Thiên đế nở nụ cười, vừa lòng nói: “Hoa Đào rốt cục thức tỉnh rồi, cũng không uống phí một phen khổ tâm của bản đế.”

“Thế nhưng, bệ hạ, Hoa Đào hấn hận người, hấn không phải tự nguyện kế vị người, trong lòng hấn chỉ có đoạt lấy” Thiên Chi Nhai thần thái càng thêm lạnh như băng: “Này chẳng lẽ chính là ngài muốn?”

“Bốn ngàn năm trước, thời điểm Hoa Đào vừa mới sinh ra, bản đế liền phát hiện tính cách hấn trời sinh yếu đuối cùng đa tình, là người thừa kế duy nhất của thiên giới, không thể có nhược điểm như vậy, hơn nữa thời điểm lựa chọn tư chức cư nhiên lại bắt được hoặc thần pháp khí, dự cảm bất hảo của bản đế càng tăng thêm. Quả nhiên sau khi hấn trở thành hoặc thần, cư nhiên càng trở nên yếu đuối cùng tự ti, với đế vị hoàn toàn đánh mất lòng tự tin, bất luận bản đế áp dụng phương pháp khích lệ gì, đều không hề có tác dụng, đến cuối cùng thậm chí còn lựa chọn trốn tránh. Tình nguyện là một con sâu chết tiệt không ở trong ngũ hành, cũng không nguyện quay về.”

“Chín trăm năm qua, bất luận bản đế dùng cách nào trì hoãn thời gian đầu thai chuyển thể của hấn, dùng mọi cách đưa thiên địch bên cạnh hấn đuổi đi, hấn cũng có biện pháp sau khi chuyển thể rất nhanh mà chết oan chết uổng, hai trăm năm trước, trừ bỏ thời gian chờ đợi ở âm phủ, hấn ở dương gian chưa đến bảy mươi năm, cư nhiên liền chết chín lần, lần nhanh nhất kia, mới sinh ra vài ngày liền chết, quả thật làm cho bản đế tổn thất bao nhiêu đầu óc.”

Thiên đế liên miên cần nhắc mà nhắc lại chuyện cũ, nghĩ đến nhi tử của hần, hần liền bắc đẩu dī: “Vốn bản đế cũng nghĩ hần là quyết tâm rơi vào luân hồi nhân giới, cũng không trông cậy vào hần kế thừa đế vị, không nghĩ tới bảy trăm năm trước hần cư nhiên lại coi trọng đứa con của Ma quân Tu Trạch, còn nỗ lực phân đấu, chỉ dùng bảy trăm năm liền tu luyện thành yêu, hết thầy mới có chuyển biến.”

“Thế nhưng, bệ hạ, Hoa Đào bây giờ là yêu, không phải thần, hơn nữa ta thấy Hoa Đào cũng không muốn trở thành thần, nếu không hần sẽ không liên tiếp mười kiếp đều làm côn trùng có hại, thương tổn vô số hoa cỏ trong thiên hạ, khiến nhiều loại hoa biến mất, cây cỏ khô héo, dựa theo luật lệ thiên giới, hần không có cách nào qua được thiên kiếp, hần nếu muốn thành tiên, thiên kiếp này một cửu cũng không qua được” Thiên Chi Nhai tạt bát nước lạnh: “Chẳng lẽ ngài muốn một cái yêu tộc kế vị sao? Chư thần thiên giới sẽ đồng ý sao?”

“Mặc kệ hần là người hay yêu, hần thủy chung vẫn là nhi tử của bản đế, là người thừa kế duy nhất của ta, điểm này là thực sự không thể thay đổi, hơn nữa năng lực của hần rõ như ban ngày, bản đế tin tưởng, một ngày nào đó, hần sẽ đem ma giới nhét vào bản đồ thiên giới, đứa con của Tu Trạch như thế nào có thể so sánh với đứa con của bản đế.”

Nhắc tới điểm này, thiên đế nói tựa như phụ thân trong thiên hạ, luôn cho rằng con mình mới là giỏi nhất: “Hơn nữa bản đế tin tưởng, Hoa Đào chỉ tạm thời làm yêu tộc, chỉ cần hần nghĩ thông suốt, hần nhất định có biện pháp thông qua thiên kiếp, trở thành một cái thần chân chính. Lấy kiêu ngạo của hần, hần sẽ không dễ dàng bị sai bảo, bản đế truyền đế vị cho hần, hần sẽ tùy ý ra ngoài, khinh thường mọi thứ, nhưng hần đoạt đi thứ gì đó, hần chết cũng sẽ không buông tay. Thiên giới giao cho hần, ta rất yên tâm.”

Thiên Chi Nhai thở dài một hơi, tuy rằng biết rõ mỗi một chuyện thượng đế làm đều là vì lo lắng cho lợi ích của thiên giới, chính mình cũng vẫn nghe theo mệnh lệnh của hần mà làm việc, đã mấy ngàn năm, chính mình vẫn không thể hiểu được cách làm của hần, thủ đoạn như vậy, dù là ai cũng chịu không được, sự hiểu biết của hần với nhân tính đã vô cùng đáng sợ, đến nỗi mỗi người đều bị hần nắm ở trong lòng bàn tay mà đùa bỡn, ai cùn trốn không thoát, tránh không khỏi.

“Chi nhai, có lẽ ngươi cảm thấy bản đế làm như vậy rất tàn nhẫn, thế nhưng ai bảo ta chính là thượng đế” Thiên đế chỉ liếc mắt nhìn Thiên Chi Nhai một cái, liền hiểu được hần đang suy nghĩ gì: “Bản đế không có sai, ngươi cũng không có sai, không cần ái nấy.”

“Thế nhưng, Nhan Thứ, Hoa Đào, bọn họ cũng không có làm sai cái gì a” Thiên Chi Nhai ảm đạm, “Ta lại lợi dụng bọn họ.”

“Không, ngươi không có lợi dụng bọn họ” Thiên đế mỉm cười nói: “Nhan Thứ là đệ tử của ngươi, trên danh sách của thiên giới, hần vốn nên là long thần, tuy rằng vì ngăn cản Tu Trạch xâm lấn, hần không thể đắc đạo thành tiên, nhưng mà hần thủy chung vẫn là một phần tử của thiên giới, hần chẳng qua là hoàn thành chức trách của hần mà thôi. Mà Hoa Đào là nhi tử của bản đế, là người thừa kế đế vị, người của thiên giới thì không thể từ chối nhiệm vụ. Tu Trạch, Phong Ly pháp lực cao thâm thì thế nào, ma giới đáng vẻ bề vộ kiêu ngạo thì thế nào, chính cái gọi là [ma cao một thước, đạo cao một trượng] tà bất thắng chính chính là định luật].

“Thế nhưng...” Thiên Chi Nhai còn muốn nói điều gì.

“Chi Nhai, người đừng quên, người cũng là thần, thần không nên có nhiều tình cảm” Thiên đế nhắc nhở hần: “Chẳng lẽ người hy vọng nhìn thấy thiên giới bị hủy bởi ma quỷ?”

Nhìn đến biểu tình không hờn giận của thượng đế, Thiên Chi Nhai biết mình đã không thể nói ra thêm lời nào. Hần nhẹ nhàng thở dài, xem ra cuộc sống ẩn cư nơi thâm sơn rừng rậm ở thiên giới mới thích hợp với hần, không biết xong việc này, hần có thể hay không vứt bỏ thân phận địa vị, vĩnh viễn ẩn thân nhân giới, không bao giờ...qua những chuyện này nữa.

“Người thay bản để truyền lời cho Hoa Đào, nói bản đế đã đồng ý yêu cầu của hần, ba ngày sau truyền ngôi cho hần, bảo hần thả nữ tiên về chỗ cũ” Thiên đế nhìn Thiên Chi Nhai: “Về phần nói như thế nào, Chi Nhai người hần là rõ ràng.

“Vâng.”

Thiên đế vô cùng đắc ý thỏa mãn rồi đi, sau lưng của hần trời đất ưu thán.

10. Chương 10

Toàn bộ người của ma cung đều cảm thấy được vương thượng thay đổi. Vương thượng chưa từng tức giận, hiện tại thường xuyên nổi trận lôi đình, nghe nói hết thấy chuyện này đều bắt đầu sau khi vương hậu Thiên Càn Khôn chạy trốn.

Ngày vương hậu Thiên Càn Khôn bỏ trốn, vương thượng giận dữ, còn ấu trĩ hạ lệnh đem hoa đào trong tẩm cung chặt đến một cây cũng không thừa, vừa nghe đến hai chữ hoa đào liền không kiềm chế được, quả thực không thể so sánh hần cùng người ôn nhu như nước trước kia, quân vương thấu tình đạt lý ôn nhu không còn, liền trở nên giống như một nữ nhân chưa ngoa.

Vì thế, toàn bộ người của ma cung đều tan nát cõi lòng mà khảng định, vương thượng nhất định là yêu, bởi vì nam nhân bình thường khi yêu mới có thể trở nên không nói lý lẽ như vậy. Mà sở dĩ biểu hiện của vương thượng thất thường, hết thấy là vì tiểu tình nhân của hần bỏ trốn, hần không thể bỏ qua mặt mũi quân vương cao quý mà hạ lệnh tìm kiếm, đương nhiên chỉ có thể tự mình buồn bực. Ai, Thiên Càn Khôn này có phúc mà không biết hưởng a, vương thượng thương hần như vậy, hần cư nhiên còn chạy trốn, như thế nào lại không làm...một mảnh thâm tình của vương thượng thất vọng?

Nhìn đến hoa viên trong tẩm cung trụi lụi, Hoài Triết Lũ thật sự là có chút không thể thích ứng, tuy rằng không biết hoa đào có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng có một đám cũng coi như cao nhã, khiến cho ma cung lạnh lẽo cường ngạo này tăng thêm vài phần xuân sắc, hiện nay cái gì cũng không còn, liếc mắt nhìn mặt đất trống trơn thật có chút không quen.

Đi vào tẩm cung, không ngoài dự đoán, chắc là lại có người không cẩn thận chọc phải kiêng kỵ của vương thượng, bị vương thượng tức giận đuổi đi, hiện tại tẩm cung một người hầu cũng không có.

Phong Ly ngồi trên ghế ngẩn người, khuôn mặt thanh tú tức giận đỏ bừng, ánh mắt nhìn chăm chăm nơi nào đó trên mặt đất, cơ hồ muốn đem sàn nhà khoan thành mấy lỗ.

“Vương thượng” Hoài Triết Lũ nhẹ nhàng cầm hai tay của Phong Ly, ưu sầu nói “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ta nghe người trong cung nói, người cùng Thiên Hoa Đào...”

“Không cần nói tới hử” Phong Ly dồn sức đứng lên, bỏ tay Hoài Triết Lũ ra “Ta nói rồi, đừng để cho ta nghe được tên của hử.”

Hoài Triết Lũ thở dài một hơi “Tin tức vừa mới truyền đến, Thiên Hoa Đào ba ngày trước vừa kể nhiệm thượng đế.”

“Cái gì?” Phong Ly kéo lấy áo Hoài Triết Lũ, kích động đến muốn xé rách ý phục của hử, quát “Người nói cái gì, Thiên Hoa Đào kể nhiệm thượng đế? Hử cư nhiên kể nhiệm thượng đế? Vì cái gì hiện tại mới đến nói?”

“Vương thượng, trong khoảng thời gian này cảm xúc của ngài không ổn định, ngay cả lâm triều cũng không đến, tất cả đại thần tiến cung đều bị ngài mắng trở về, nếu không, ngài như thế nào lại không biết?”

“Vậy còn người? Người làm gì, từ trước đến giờ trong cung này người không phải tự do xuất nhập sao?” Phong Ly giận dữ “Người vì cái gì không sớm hướng ta báo cáo?”

“Vương thượng, ngài đã quên, thần phụng chỉ thị sát biên giới, sáng nay mới quay về, nghe được chuyện này, liền lập tức tiến cung đến đây.” Hoài Triết Lũ kiên nhẫn nói “Vương thượng, ngài cùng Thiên Hoa Đào rốt cục xảy ra chuyện gì? Là nguyên nhân gì khiến ngài không thể bình tĩnh đối mặt vấn đề? Hử hiện tại trở thành thượng đế, trở thành địch nhân lớn nhất trong thiên nhân ma tam giới của ngài, mà thần lại nhìn thấy vương thượng ngài hoang phế triều chính, cả ngày ở trong cung ngẩn người...”

Phong Ly ngẩng đầu mờ mịt nhìn Hoài Triết Lũ, trong ánh mắt chậm rãi xuất hiện một tia thanh tỉnh, hử dùng lực lắc lắc đầu, lại lắc lắc đầu, “Người vừa mới nói Thiên Hoa Đào ba ngày trước kể nhiệm thượng đế?”

“Đúng vậy.” Hoài Triết Lũ nhìn Phong Ly, xem ra vương thượng còn chưa có thanh tỉnh.

“Vậy thì tốt quá.” trên mặt Phong Ly lộ ra tươi cười dữ tợn “Truyền ý chỉ bản vương, hạ lệnh tam quân đợi mệnh, lập tức xuất phát, ta muốn san bằng thiên giới, muốn cho Thiên Hoa Đào không thể chết tử tế được.”

Hoài Triết Lũ kinh hãi, vội vàng ôm lấy Phong Ly, “Vương thượng, nghĩ lại a, bây giờ không phải lúc phát động chiến tranh, lúc này tiến công, quân của ta còn không có chuẩn bị sẵn sàng, nhất định sẽ lương bại câu thương.”

“Người cho rằng ma giới không thể thắng thiên giới?” Phong Ly trừng mắt Hoài Triết Lũ.

“Vương thượng, Thiên Hoa Đào đã đoán được ngài sẽ làm như vậy, đạo phòng tuyến thứ nhất của hần là Phách Tang, là ám vệ đội của vương thượng ngài a.” Hoài Triết Lũ lòng nóng như lửa đốt.

“Phách Tang?” Phong Ly lúc này mới giống như thanh tỉnh một ít, bắt đầu hiểu được chính mình lúc trước đã đưa ra một cái quyết định sai lầm cỡ nào, hay là ngay từ đầu, chính mình đã rơi vào bẫy của Thiên Hoa Đào

“Vương thượng, ngài bình tĩnh một chút.” Hoài Triết Lũ thần thái âm đạm bi thương “Chẳng lẽ ngài thật sự vì Thiên Hoa Đào mà mất đi chừng mực sao? Ngài...đã yêu hần?”

“Ta đã yêu Thiên Hoa Đào?” Phong Ly khiếp sợ “Người nói bản vương đã yêu Thiên Hoa Đào? Người đang nói đùa cái gì, ta hận không thể giết hần, hần cư nhiên dám...” Hần căn bản không thể nói chuyện chính mình bị Thiên Hoa Đào kia ăn luôn, nghĩ đến chuyện này hần vừa nôn vừa hận.

“Vương thượng, ngài biết không? Ngài từng nói qua ngài sẽ không chịu ảnh hưởng của Thiên Hoa Đào, nhưng hiện tại ngài như vậy là như thế nào? Chuyện thần lo lắng vẫn xảy ra.” Hoài Triết Lũ thở dài “Sớm biết như thế. Lúc trước nên giết hần diệt trừ hậu hoạn.”

Phong Ly sau một lúc lâu sững sốt, mới nói “Ta thật sự thất thường như vậy sao?”

Hoài Triết Lũ chỉ thở dài “Thần đã sớm nhìn ra, vương thượng ngài thích hần.”

“Nói vậy, ta sẽ không thích một người nam nhân, càng sẽ không thích địch nhân của ta.” Phong Ly hạ mặt, “Người nói không sai, từ giờ trở đi, hần là địch nhân của ta, ta tuyệt không bỏ qua cho hần, nhất định không.”

“Một khi đã như vậy, như vậy vương thượng...” Hoài Triết Lũ tạm dừng một chút “Thiên Hoa Đào vừa mới tới chơi, thần đem hần an bài ở ngự thư phòng, vương thượng muốn gặp hần không?”

“Cái gì? Thiên Hoa Đào tới chơi?” Phong Ly cả kinh, nhưng lập tức cười lạnh nói “Hảo, tốt lắm, hần cư nhiên còn dám tới gặp ta, bản vương đương nhiên sẽ hảo hảo chiêu đãi vị tân thượng đế này...” Không chờ nói hết lời lập tức liền lao đi

Hoài Triết Lũ vội vàng bắt lấy ống tay áo của Phong Ly “Vương thượng, ngài đi như vậy, khí thể thể này sẽ khiến hần chiếm thể thượng phong a.”

Phong Ly thân thể hơi cứng đờ, thân hình dừng lại. Hần hít sâu một hơi, cố gắng bình phục kích động của mình, sau một lúc lâu, hần quay sang “Như vậy được rồi đi.”

Hoài Triết Lũ nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Phong Ly một mảnh trầm tĩnh, ánh mắt như nước, tựa hồ lại biến trở thành quân vương ôn nhu bình tĩnh, hơi thở tràn đầy mùa xuân bao phủ chung quanh hắn, mang theo ôn nhu làm người ta ghi tâm khắc cốt, làm người ta cả người đều trở nên ấm áp. Thế nhưng...vẫn là có gì không giống a, ôn nhu kia tựa như đã in sâu thứ gì đó, thật sâu...nhìn không tới...

Phong Ly không đợi Hoài Triết Lũ trả lời, nhìn như thông thả trấn định, kì thực rất khẩn cấp bước ra cửa cung.

Nhìn Phong Ly rời đi không quay đầu lại, Hoài Triết Lũ nắm chặt tay thành nắm, mím chặt môi, đáy mắt hiện lên nước mắt. Hắn biết hắn đã mất đi Phong Ly, xúc động mà nhìn vị ma vương càng ngày càng xa hắn, cái người từng ôm hắn làm nũng, hài tử ồn ào muốn lập hắn làm phi đã không bao giờ sẽ...trở lại như trước nữa...thế nhưng, vương thượng, người có biết, lúc trước khi người cười nói muốn lập ta làm phi, biết rõ người là hay nói giỡn, nhưng một khắc kia, ta lại ngừng hô hấp...

Đẩy cửa ngự thư phòng ra, Phong Ly còn chưa kịp phản ứng, liền bị người ôm cổ, người ôm hắn so với hắn càng kích động. “Ly, Ly, người rốt cục cũng đến đây, ta sợ người không muốn gặp ta a.”

Phong Ly nhất thời phi thường xấu hổ, bởi vì trong ngự thư phòng còn có vài người hầu. Bọn họ đều nửa cúi đầu, ngoài mặt đều đứng đắn mà nghiêm túc, thực tế đều trộm dùng khóe mắt nhìn một màn này.

“Các người đều đi xuống cho ta.” một bên rống giận, một bên đem người dính trên người mình kéo xuống.

Vài người hầu lập tức sợ tới mức chạy như bay ra ngoài. Ai, gần đây vương thượng càng ngày càng nóng nảy, thật không phải chuyện tốt a.

“Ly, người nhớ ta không? Ta thật sự rất nhớ người, thật muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người, ngày ngày nhìn người, coi chừng người.” tứ chi toàn bộ dán lên người Phong Ly, hơn nữa liên tục phát ra lời nói làm cho Phong Ly ghê tởm

“Thiên Hoa Đào, người cứ nhiên dám chạy đến ma giới, người nghĩ rằng ta thực sự sẽ không dám giết người có phải hay không?” Phong Ly trong lòng phát giận, đẩy thân thể kia ra “Người cút xuống cho ta, người đừng quên, người hiện tại chính là thượng đế.”

“Thượng đế thì thế nào, ta vĩnh viễn là Càn Khôn, là Càn Khôn của Ly, vĩnh viễn cũng không thay đổi.” Càn Khôn sửa thành ôm thắt lưng Phong Ly, “Thực xin lỗi, ta biết người nhất định rất giận, ngày đó ta thật sự sai rồi, Ly nổi giận cũng đúng, ta nhận lỗi với người còn không được sao?”

“Người người người...” thật sự là nói không ra lời, Phong Ly cảm thấy được hắn sắp bất tỉnh.

Càn Khôn tiếp tục nói “Chỉ cần Ly không giết ta, ta mặc người xử trí.” cũng không nhìn biểu tình của Phong Ly liền đưa thân qua

Phong Ly giơ tay nắm lấy cổ Càn Khôn “Người đối ta như vậy...đối ta...sau đó, người còn muốn ta buông tha người? Thiên Hoa Đào, người không cần khinh người quá đáng.”

“Ly, ta chỉ là yêu người a, yêu người cho nên hiểu được người, có gì sai?” Nước mắt Càn Khôn đột nhiên không báo trước mà chảy xuống, ngay cả thời gian ổn định cảm xúc cũng không có, “Vì cái gì...vì cái gì người một chút cảm động cũng không có...bất luận ta biến thành người như thế nào, tâm của ta đều chỉ có người, Ly, khiến người yêu ta thật sự khó như vậy sao? Người ngay cả thử một chút cũng không chịu sao? Người có biết hay không, trong lòng ta rất khó chịu, cho dù ta là Thiên Hoa Đào, cho dù ta là thiên giới hoặc thần, cho dù ta là thượng đế, ta ngay cả một người mình thích cũng không chiếm được, đến lúc đó người nhất định sẽ hối hận, Ly, ta thỉnh cầu người, thành thực một chút, sờ sờ lòng, người là có tâm, nó tuyệt không lạnh lùng...”

Nước mắt nóng bỏng theo hai má trượt xuống, rơi ở trên tay Phong Ly

Phong Ly như bị bóng nhìn về phía Càn Khôn – trong ánh mắt hẩn không hề che dấu thâm tình cùng thống khổ, toàn bộ uất ức từng giọt từng giọt như không có giới hạn mà chảy xuống, đôi môi hồng nhuận run rẩy, vô số lời muốn nói nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng, sắc mặt tái nhợt mất đi nhan sắc – trong nháy mắt tâm liền trở nên đau đớn, Phong Ly giơ tay che lồng ngực của mình, đau đớn kia căn bản không cách nào khống chế, một phen đẩy Càn Khôn ra, xoay người, vịn lấy thư án “Người đi, dứt khỏi ma giới, ta không muốn gặp lại người, nếu người lại dám đến, ta nhất định sẽ giết người, ta sẽ không nhân từ nương tay nữa, người tốt nhất tin tưởng điểm này.”

“Không...”Càn Khôn bỏ nhào lên, lại ôm lấy Phong Ly “Ta cầu người, không cần xem ta là địch nhân, không cần không muốn gặp ta...”

“Người không cần đề tiện như vậy có được không?” Phong Ly lại đẩy hẩn ra

“Ly, người nói cái gì cũng được, ta không để ý” Càn Khôn chết cũng không buông tay.

“Buông ra, nếu còn không buông đừng trách ta không khách khí.”

“Ly, người đã nói muốn kết hôn với ta, người không thể nói không giữ lời” Càn Khôn kêu lên “Ta đây đến chính là vì cùng người thành thân, ta không đi...”

“Phong Ly ta cũng không có phúc khí cưới thượng đế của thiên giới!” Phong Ly nghe vậy, tức giận “Người có xấu hổ hay không, người như vậy còn xứng đáng làm thượng đế sao? Ta thật thay chừ thần thiên giới của các người cảm thấy xấu hổ, cư nhiên bị người như thế thống trị!”

“Ly, người dù thế nào cũng làm ta tổn thương như vậy sao?” Càn Khôn đem đầu tựa vào sau lưng Phong Ly, “Ly, người biết không? Ta không sợ người thương tổn ta như vậy, ta chỉ là hận người vì cái gì không chịu nhìn thẳng vào lòng mình, vì cái gì lúc nào cũng đem ta cự tuyệt, ta thật sự là chán ghét sự cố chấp cùng khẩu thị tâm phi của người, giảng đạo lý với người căn bản là nói không thông, này tất cả là người bức ta...”

“Cái gì?” Phong Ly còn không biết Càn Khôn nói lời này là có ý gì, loại đau đớn bén nhọn lại từ trên cánh tay truyền đến, hắn bắt đầu cảm thấy toàn thân tê dại, khí lực lập tức tiêu thất khỏi cơ thể, mềm mại ngã xuống, hắn trừng Càn Khôn, không thể tin được, chính mình lại bị một loại kỹ xảo chế trụ “Người...người...”

“Ly, ngươi còn nói không thương ta, xem, rõ ràng là ném qua một lần đau khổ, nhưng lại không có hấp thụ giáo huấn” Càn Khôn nằm lên người Phong Ly, thâm tình chân thành “Này nói rõ, lòng của ngươi là yêu ta, nó làm cho thân thể của ngươi không có đối ta bố trí phòng vệ...”

“Ngươi muốn làm gì?” Phong Ly bắt đầu trở nên sợ hãi

“Ly, ta muốn làm gì, đây không phải là quá rõ ràng sao?” Càn Khôn bên môi lộ ra một mặt tươi cười, tuy rằng nước mắt làm khuôn mặt ẩm ướt, nhưng lại hiện ra biểu tình tà mị, hắn nhẹ thổi lên cái mũi Phong Ly, “Ly, ta nói, ngươi là tiểu hài tử không thành thực...”

“Ngươi dám, Thiên Hoa Đào, ngươi dám, ta sẽ giết ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi.” Phong Ly kinh hãi, không thể nhúc nhích, chỉ có thể mắng to.

“Ly, ngươi lần trước cũng nói như vậy, bắt quá ta đối với ngươi như vậy không phải vẫn hảo hảo sống sao?” Càn Khôn tiếp tục cười, ánh mắt lạnh lùng

thanh âm quần áo xé rách chói tai truyền đến...

“Thiên Hoa Đào, ngươi nếu dám làm như thế, ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi.” Phong Ly kêu to.

Càn Khôn dường như điên rồi, liều mạng xé y phục trên người Phong Ly.” Mặc kệ ta làm như thế nào, ngươi cuối cùng hẳn là sẽ không tha thứ cho ta, một khi đã như vậy, vậy ngươi hận ta đi, hận ta cả đời cũng tốt.”

Nhìn bộ dáng liều lĩnh của Càn Khôn, Phong Ly cũng bị dọa rồi, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, y phục trên người đã muốn biến thành nhiều mảnh nhỏ.

Càn Khôn cúi đầu, không quan tâm mà ở trên người Phong Ly loạn cắn loạn gặm, vì cái gì Phong Ly lại không thể hiểu tâm tình của hắn, tim của hắn thật sự rất đau rất đau.

“Thiên Hoa Đào, ngươi điên rồi?” Nhìn trên người bị cắn thành hồng ngân, tim Phong Ly trong khoảnh khắc liên đập mạnh và loạn nhịp.

Càn Khôn không để ý Phong Ly tức giận mắng, kéo quần của hắn xuống, cúi người.

Phong Ly kinh hãi “Thiên Hoa Đào, ngươi lại dám làm như vậy, ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi, ta thề, ta cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ngươi.” trong nháy mắt, lòng tự trọng đã bị đánh mạnh vào,

thanh âm hần cũng trở nên nghẹn ngào.

Cần Khôn ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đáy mắt Phong Ly dâng lên một tầng sương mù mỏng manh, mơ hồ có nước mắt lóe ra, hần lập tức sững sốt, lệ ý cũng dâng lên.

Phong Ly cảm thấy ánh mắt ướt át, không, hần đường đường là ma quân sao có thể rơi nước mắt, mặc kệ hần bị đối đãi như thế nào, cũng không thể rơi lệ, hần liều mạng mở to mắt, không cho nước mắt chảy ra.

Hai cặp mắt đâm lệ cách một màn sương mù mông lung mà nhìn nhau, ngự thư phòng vắng vẻ chỉ nghe được tiếng hai người dồn dập hít thở.

Thật lâu sau.

Cần Khôn dời tầm mắt, kiên định cúi mặt xuống, cầm lấy dục vọng của Phong Ly, mềm nhẹ ngậm vào trong miệng.

“Không ...” Phong Ly run rẩy, hần cũng không phải thật sự không động tình, hần chỉ là dục niệm thừa thốt, hơn nữa, từ lần trước, hần càng thêm chán ghét loại chuyện này.

“Người làm được...” Cần Khôn bất vi sở động, kiên nhẫn dùng đầu lưỡi đùa vật nóng ẩm trong miệng, ngón tay mềm nhẹ nắm lấy gốc phân thân, cao thấp kích thích.

“Không, người buông ra...người tránh ra...” Phong Ly run rẩy càng lợi hại hơn

“Người nhất định làm được.” Cần Khôn không chút nào buông tha.

Một nén hương trôi qua, hai nén hương trôi qua... bộ vị yên lặng càng thêm yên lặng.

“Người còn muốn thế nào?” Phong Ly khóc không ra nước mắt “Ta chính là không cương, người vừa lòng chưa.”

Cần Khôn không thêm quan tâm đến lý lẽ, vẫn đang chuyên tâm mà liếm lộng phân thân của Phong Ly, dùng tất cả kỹ xảo hần biết kích thích Phong Ly.

Tư thế của Phong Ly hiện là nằm thẳng, hần nhìn không tới biểu tình trên mặt Cần Khôn, hần chỉ nhìn thấy cái trán trắng nõn vì hần mà chảy ra một tầng mồ hôi.

“Được rồi, không cần tiếp tục.” Phong Ly gọi “Người rốt cục là muốn thế nào, muốn gì liền nói, người quản ta cương hay không?”

Cần Khôn nghe vậy, ngẩng đầu lên, từng chữ từng chữ nói, “Ly, người còn không rõ ta là người thế nào sao? Ta chỉ là muốn chúng ta cùng nhau phát nhiệt, người không có thể cương, chúng ta cứ như vậy dây dưa, dây dưa cả đời cũng không quan hệ.

Phong Ly kinh ngạc mà nhìn Cần Khôn, nhìn trên mặt hấn đỏ ửng, nhìn đôi môi hồng nhuận, bởi vì thời gian dài ngâm cùng nút mà có chút sưng, nước bọt trượt xuống khóe miệng, từng chỗ đi qua lưu lại dấu vết ướt át, nhìn qua thế nhưng lại đẹp đến kinh người.

Chờ Cần Khôn lần thứ hai cuối đầu, Phong Ly mới phát hiện người này thế nhưng lại kiên trì đến nước này, hơn nữa nếu không được mình đáp lại, hấn thật sự sẽ cứ dây dưa như vậy.

Ở trong lòng thở dài một hơi, Phong Ly chậm rãi nhắm hai mắt lại, Thiên Hoa Đào, người điên rồi, ta nhận thua còn không được sao?

Cần Khôn cảm thấy biến chuyển trong miệng mình liền giật mình, sau đó lấy tốc độ kinh người bành trướng lên, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu.

Phong Ly mở to mắt nhìn phía Cần Khôn, thế nhưng trong mắt dâng lên dục vọng dày đặc, đôi mắt màu tro ánh vàng dâng lên một tầng dục vọng, da thịt toàn thân như là cảm nhận được chủ nhân động tình mà nhiễm một tầng hồng sắc.

Cần Khôn kinh dị nhìn biến hóa của Phong Ly, nhưng rất nhanh hấn liền lộ ra một nụ cười vì thành công, một lần nữa cúi đầu, đem phân thân đã sưng đến run rẩy kia nhét vào trong miệng, càng làm tăng hỏa nhiệt kích thích.

“Uhm...uhm...”

Phong Ly cũng không lại làm áp lực với phản ứng sinh lý, mặc cho dòng nhiệt lưu chạy trong thân thể, thanh âm hấn nhẹ nhàng hô, hô hấp dần dần dồn dập, cực kỳ động tình.

Đã bị Phong Ly cuốn hút, Cần Khôn cũng vô cùng kích động, càng thêm ra sức nút vào, khiêu khích.

Thanh âm thô suyễn quanh quẩn khắp thư phòng.

“Ngừng...buông ra...” Phong Ly thở hồng hộc, hấn đã trương tới cực điểm, chỉ cần không áp lực chính mình, hấn rất nhanh có thể tới cao trào.

Cần Khôn lại như không thể nghe được, hấn muốn ra.

“Ly, không có quan hệ...”

“A...” thân thể đột nhiên co rút kịch liệt

Cần Khôn lại giống như không nghe được, tiếp tục động tác phun ra nuốt vào

“Ta bảo ngươi...buông ra...” Muốn giơ tay đẩy người phía trên ra, thế nhưng toàn thân vô lực, Thiên Hoa Đào chết tiệt này, hẳn muốn bắn ra.

“Ly, không sao...”

“A...” thân thể đột nhiên kịch liệt co rút, nhiệt độ tích tụ đã lâu trong thân thể rốt cục phát tiết ra, Phong Ly cảm thấy đại não trống rỗng, quả thật không biết mình đang ở đâu.

Giơ tay hủy diệt nhiệt dịch bên môi, nhìn khuôn mặt Phong Ly ửng hồng, biểu tình Cần Khôn một mảnh nhu hòa.

Phong Ly một trận thở hỗn hển, lại đột nhiên tỉnh táo lại, cả người căng thẳng, cảnh giác mà nhìn Cần Khôn.

Nhẹ vỗ về khuôn mặt tuần tú của Phong Ly, chậm rãi lướt qua mái tóc, cái trán, đuôi lông mày, ánh mắt, mũi cao, cuối cùng dừng ở trên môi của hắn, trên mặt Cần Khôn mang theo ưu thương thần nhiên “Kỳ thật, cho dù ngươi không nói, ta cũng biết chúng ta muốn sống hòa bình là không có khả năng, con dân ma giới cùng thiên giới sẽ không đồng ý, chỉ cần một ngày ngươi là ma quân, ta là thượng đế, chúng ta liền vĩnh viễn không có khả năng ở cùng một chỗ, thế nhưng Ly, dù đời này chúng ta tránh không khỏi trói buộc của thân phận, nhưng chúng ta có thể cùng vận mệnh đấu, ta sẽ không bỏ cuộc, cho dù là bắt buộc ngươi...”

Phong Ly nhìn Cần Khôn, một câu cũng không nói.

Tay vẽ đến cằm của Phong Ly, lại di chuyển đến ngực, nhẹ nhàng chạm vào ngực, cảm nhận tim đập, “Ta từ trong tay ngươi lừa đi ám vệ đội, là vì ta nhìn thấy dưới mắt nạ ôn nhu của ngươi là nội tâm kiêu ngạo mà tự phụ, Ly, ngươi có năng lực, nhưng không đủ xảo hoạt, bởi vì ngươi luôn cao cao tại thượng, cho nên không biết được sự ti tiện của nhân tính, thân là một ác ma, ngươi không đủ ngoan độc, ngươi có biết ta yêu ngươi cái gì không? Ta yêu thiện lương cùng khoan dung của ngươi, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, thiếu niên thuần khiết mà thanh nhã đứng ở giữa bụi hoa, tâm của ta đã sớm mất đi, ta tiếp cận ngươi, lợi dụng thiện lương cùng ôn nhu của ngươi, ngươi thậm chí không biết đối đãi địch nhân của ngươi như thế nào, đối địch nhân khoan dung là đối mình tàn nhẫn, nếu ta là ngươi, ngày đó lúc ngươi xác nhận thân phận của ta, nên không chút do dự giết chết ta, Ly, ngươi ngay từ đầu liền làm sai rồi.”

“Không sai, là ta quá khinh địch.” Phong Ly lúc này tỉnh táo lại “Bởi vì ta biết ta tuyệt đối chiếm thế thượng phong, cho nên mới khinh địch như vậy, nếu ta không cho ngươi ám vệ đội, hôm nay ta sẽ không xuống thế hạ phong.”

“Không, Ly, ngươi sai lầm rồi, ngươi đến bây giờ vẫn đang chiếm thế thượng phong, Phách Tang sẽ đi giúp

ta, hết thấy bất quá là bởi vì mệnh lệnh của người, hần dù sao cũng là người ma giới, ở thời điểm mấu chốt, hần vẫn là sẽ lấy lợi ích ma giới làm đầu.” Càn Khôn nhéo nhéo gương mặt Phong Ly, “Nhưng chuyện này kỳ thật không quan trọng, vũ lực cũng không thể chứng minh cái gì, Ly, người biết không? Người sở dĩ chiếm thượng phong, cùng ám vệ đội không có bất cứ quan hệ nào, chỉ là bởi vì ta yêu người, nếu người học được cách lợi dụng tình yêu của ta với người, ta liền thất bại thảm hại, người hiểu chưa?”

“Người đây là đang nói cho ta biết phương pháp đối phó người sao?” Phong Ly lạnh lùng nói.

“Ta sở dĩ nói cho người biết, là bởi vì ta biết người sẽ không lấy chuyện này để đối phó ta, tính kiêu ngạo sẽ không cho phép người lợi dụng tình cảm của ta.” Càn Khôn thở dài một hơi, “Ly, người so với ta có nguyên tắc hơn, nhưng đó cũng là nguyên nhân người không bằng ta, ta hôm nay có thể đem người đặt ở dưới thân, cũng không phải do ta mạnh hơn người, đơn giản ta hiểu được nhược điểm của người, bởi vì ta yêu người, cho nên ta mới có thể dùng nhiều thời gian quan sát người như vậy, ta hiểu người, cho nên có thể thắng người.”

Càn Khôn nhẹ nhàng mà đứng dậy, cởi áo khoát trên người khoát lên cho Phong Ly, trong sự ngạc nhiên của hần mà đứng lên.

“Ly, ta chưa từng nghĩ muốn đem người đặt ở dưới thân, thế nhưng, người rất lạnh lùng, cũng quá tự chế, nếu ta không chủ động, quan hệ của chúng ta vĩnh viễn không có khả năng tiến về phía trước, ta không thể chỉ biết chờ đợi, thời gian ta chờ đã quá dài, ta không muốn chờ nữa.”

Dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên đầu Phong Ly “Ly, lúc này đây ta buông ta người, không phải bởi vì ta sợ người sẽ hận ta, cũng không phải sợ người không tha thứ ta, mà ta biết, người cần thời gian để hiểu rõ. Thời điểm người chưa rõ ràng, ta không muốn bắt buộc người.”

Ánh mắt Phong Ly trở nên phức tạp, đối với Thiên Hoa Đào, đáy lòng hần cũng tràn ngập mê hoặc, hần không biết mình đang suy nghĩ gì, trong lòng thật mờ mịt a....

“Ly, ta rất yêu người, nhưng ta yêu cũng không mù quáng. Ta yêu rất thanh tỉnh mà kiên định, ta biết ta muốn cái gì, càng biết như thế nào để có được người. Thế nhưng, người thì sao, người đã không thương ta, vì cái gì lại mất đi lí trí, trở nên mù quáng?” Ánh mắt Càn Khôn trở nên kiên định, nhìn Phong Ly, nhẹ nhàng nói ” Chúng ta là đối thủ trời sinh, cũng là tình nhân trời sinh, ta vĩnh viễn cũng sẽ không buông tha cho người, như dù làm thế nào cũng vô pháp né tránh ta. thiên giới ta có thể không cần, nhưng người phải hiểu được, nếu ngay cả người ta cũng không thể chinh phục, làm sao có thể chinh phục thiên giới?”

11. Chương 11: Vỹ Thanh

“A cha, ngày đó thiên đế cùng ma quân rốt cục là ai thắng?”

Hài đồng đáng yêu tóc tết bím, đội vòng cổ vàng, ngồi ở trên ghế, hai tay nhỏ bé gắp gao cầm tay vịn, tò mò mà hỏi nam tử mỹ mạo ngồi trên ghế trúc.

Nam tử trên ghế trúc có một đôi mắt hoa đào tà mị dài nhỏ, một thân trường bào hồng sắc chẳng những không khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ, ngược lại hài hòa khiến người ta nhìn không được tán thưởng, giống như người nam nhân này trời sinh nên mặc hồng sắc. Phía sau hắn là rừng đào mênh mông, ẩn hiện khuôn mặt trắng hồng của hắn, càng hiện ra phong tư tuyệt thế.

Hắn ôm lấy hài tử đang ngồi trên ghế, để cho hài tử ngồi trên người mình, sau đó nói: “Ai cũng không có thắng. Thượng đế Thiên Hoa Đào tại vị hai trăm bảy mươi hai năm, tại hai trăm bảy mươi hai năm này, hèn đầu ma vương Phong Ly một vạn bốn ngàn ba trăm hai mươi một lần, thắng bại đều có, là để quân có thời gian tại vị ngắn nhất thiên giới, bởi vì không có tu luyện thành tiên, cho nên đành phải thiện vị.

“Ma quân kia thế nào?”

“Ma quân Phong Ly, tại vị chín trăm bảy mươi sáu năm, sau khi Thiên Hoa Đào nhường đế vị, hắn cũng nhường ngôi vương vị, sau không người nào biết họ ở đâu.”

Hài đồng nghiêng đầu, “A cha nói không đúng”

Nam nhân hỏi “A cha làm sao nói không đúng?”

“A cha người xem, thượng đế là bởi vì không có tu luyện thành tiên, cho nên thế nào cũng phải thiện vị, nhưng ma quân vì cái gì a, tiểu Vũ nhớ rõ A cha từng nói, ma giới không có chế độ thiện vị a.”

“Đúng là không có, thế nhưng ma quân Phong Ly cả đời chưa lập gia đình, tự nhiên sẽ không có con nói dòng kẻ thừa vương vị, đương nhiên chỉ có nhường ngôi.”

“A, ma quân kia không phải rất đáng thương.”

“Ma quân làm sao đáng thương, đáng thương chính là thượng đế.” Nam nhân hừ một tiếng.

Đúng lúc này, một thanh âm lớn rít gào truyền đến ” Tử sâu, ta biết ngươi lại trốn tới chỗ này, ngươi lăn ra đây cho ta, ngươi đem Vũ nhi giấu đi nơi nào, nếu không ra, ta đem hoa đào này phá đến một gốc cũng không còn.”

“A, phụ thân đến đây” Hài đồng giãy dụa từ trên người mỹ nam tử xuống ” A cha, thanh âm phụ thân thật khủng khiếp a, ngươi có phải hay không lại làm cho phụ thân sinh khí.”

“Hừ, tên biến thái luyện tử tình kết, tiểu Vũ rõ ràng cũng là con ta, là theo họ ta, hắn làm sao lại để cho ngươi một mình chiếm lấy?”

Bên kia rừng đào đã chạy đến một bóng người cao gầy, một phen đoạt lấy tiểu hài tử trong tay nam nhân, quát “Ngươi rút xa một chút cho ta, ta không cần ngươi dạy hư tiểu Vũ.” Dừng ánh mắt khinh miệt nhìn

hắn một cái “Hừ, tử sâu như ngươi hẳn là có độc đi.”

Người tới nhỏ bé thanh tú, vừa nhìn không thấy chỗ nào xuất chúng, nhưng nhìn đến con người màu tro ánh vàng ôn nhu đến có thể biến thành nước, hơi thở ấm áp quay quần ở bên cạnh hắn, làm cho nội tâm người ta lập tức trở nên thoải mái.

Hài tử nâng lên khuôn mặt tròn tròn bóng bóng, ngốc ngốc hề hề khép khép mở mở miệng, đôi mắt đen láy vô tội mà chớp chớp, sau đó bắt đầu khóc lên “Ô ô ô, tiểu Vũ không muốn phụ thân cùng a cha cãi nhau, phụ thân cùng a cha cãi nhau, gia đình sẽ tan vỡ, tiểu Vũ sẽ biến thành không cha không phụ thân, không có người thương....Ô ô ô, tiểu Vũ đã có chuẩn bị sẵn, lập tức sẽ ngủ ngoài đường, cùng con chó nhỏ cướp miếng ăn, bị hài tử khác khi dễ...”

Người nghe vậy, tâm đều nát, ôm chặt hài tử, đau lòng mà hồng “Không thể nào. phụ thân mới không có cùng a cha cãi nhau, không tin ngươi hỏi a cha ngươi” nói xong, dùng ánh mắt màu tro ánh vàng hung tợn nhìn chằm chằm nam nhân.

Nam nhân vội vàng nói: “Đúng vậy a, đúng vậy. A cha cùng phụ thân chưa bao giờ cãi nhau, chính là phụ thân quá thích tức giận, a cha chỉ cần không để ý tới phụ thân, phụ thân một hồi liền tốt rồi.”

“Tử sâu, ngươi nói cái gì?” Người tới phát hỏa, liếc mắt nhìn thấy hài tử trong lòng ngực lại có bộ dáng chuẩn bị khóc lớn, vội vàng nói “Tiểu vũ ngoan, tiểu vũ không khóc, phụ thân hiểu rõ tiểu vũ nhất, kỳ thật phụ thân chưa bao giờ cùng a cha tranh cãi, chủ yếu là a cha cố tình gây sự, bất quá, vì tiểu Vũ, phụ thân nhất định sẽ chịu nhục, tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không trở thành đứa nhỏ không nhà...”

“Tiểu vũ ghét phụ thân yêu tiểu Vũ nhất, tiểu vũ cũng yêu phụ thân nhất.” hài tử chùi chùi khuôn mặt nhỏ nhắn, làm nũng là chui vào lòng ngực phụ thân, “Phụ thân hôn tiểu Vũ, tiểu Vũ muốn hôn rồi.”

Hắn nghe hài tử nói vậy, hai con mắt đều cười, ánh vàng trong đôi mắt giống như hào quang của thái dương bắn ra bốn phía, ôm chặt hài tử, quả thực hận không thể một ngụm ăn hết, ở trên mặt hài tử mạnh mẽ mà hôn mấy cái.

Hài tử lập tức “khanh khách” mà cười ra tiếng, vươn tay ngăn ngắn nhỏ bé, ôm lấy cổ phụ thân, cũng hôn lại mấy cái.

Nhìn hình ảnh phụ tử hai người thân mật cùng một chỗ, nhìn mặt cười bên môi hài tử cùng phụ thân ôn nhu bao trùm vạn vật, đôi mắt hoa đào tà mị cũng trở nên nhu hòa, không tiếng động mà tới gần, ở trên trán hài tử nhẹ nhàng hôn.

Hài tử nhìn sang a cha bên trái lại nhìn sang phụ thân bên phải, cười càng thêm vui vẻ. khuôn mặt thiên chân vô tà mang theo hai lúm đồng tiền nhợt nhạt vô cùng đáng yêu, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm như ẩn như hiện ánh vàng

phía sau bọn họ gió nhẹ nhàng thổi qua, cả vườn đào lay động, từng trận đóa hoa như múa mà bay lượn

khắp người bọn họ.

Hoàn vĩ thanh

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-the-giap-trung>